XXIV. évfolyam, 42. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. október 17.

Ludas Matyi

KÍVÁNCSISÁG

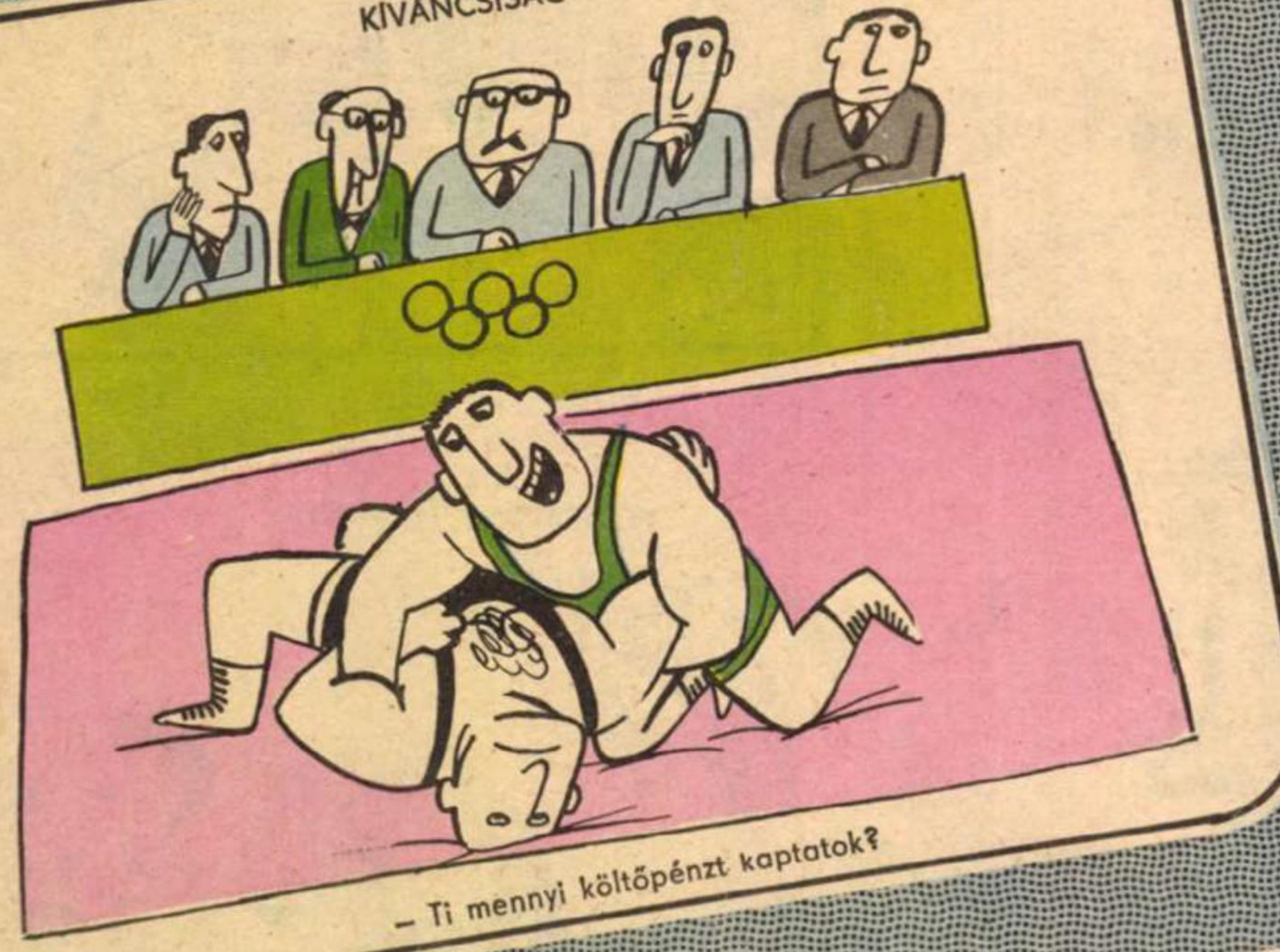

– Ti mennyi költőpénzt kaptatok?

KIÜTÉS MEXIKÓBAN

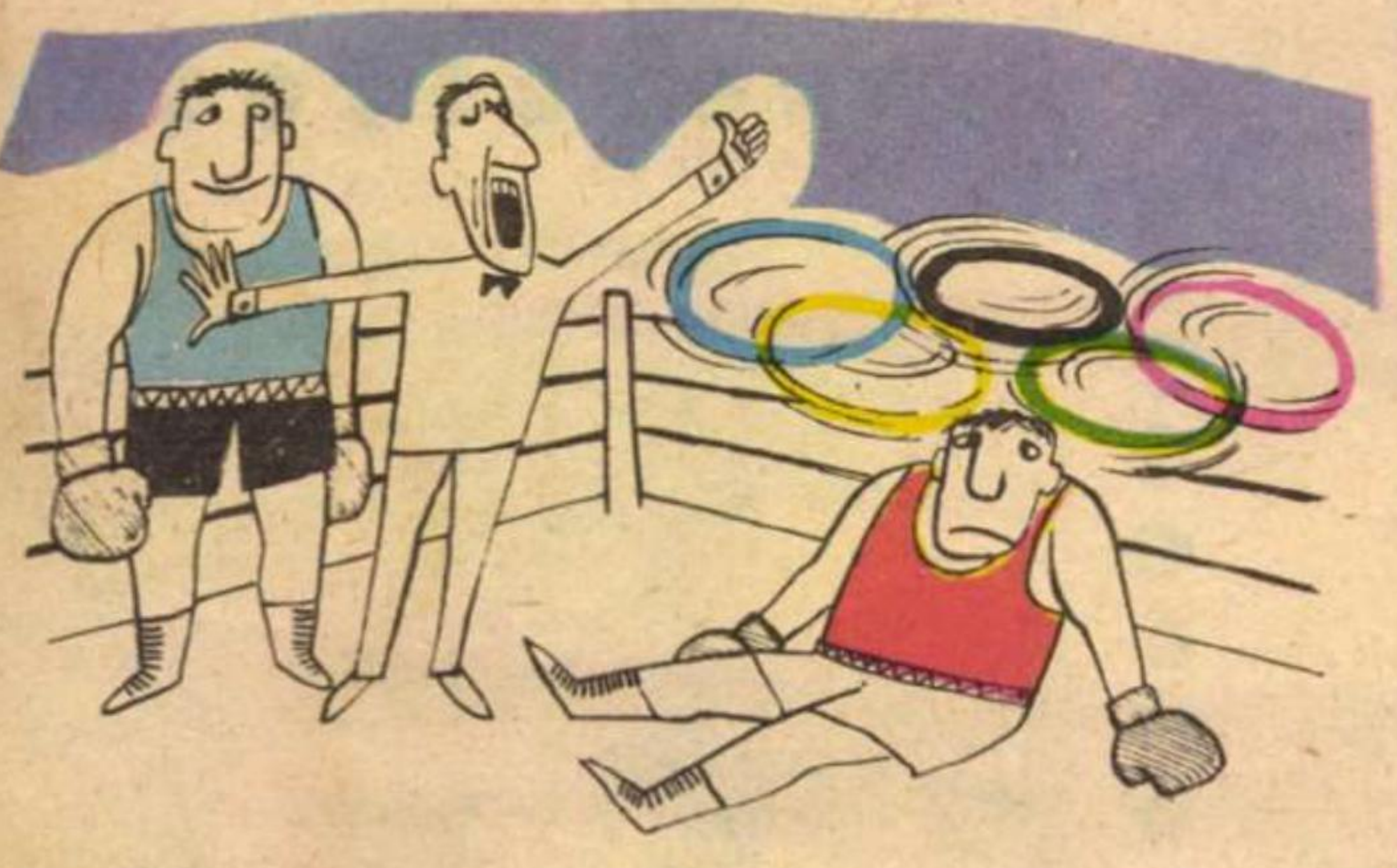

IZGALMAS KAPU ELŐTTI JELENET

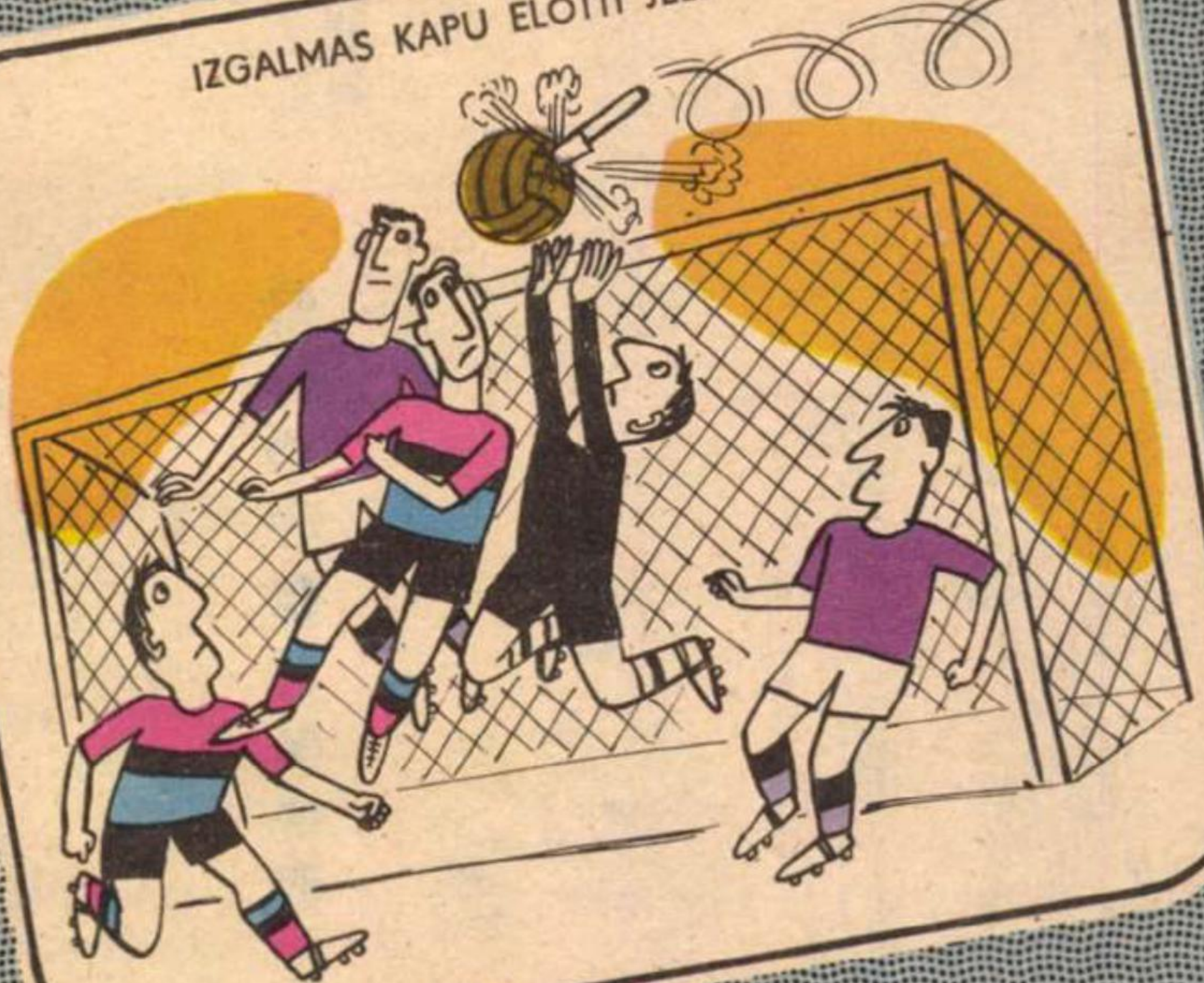

Várnai György rajzai

ÖNKRITIKA

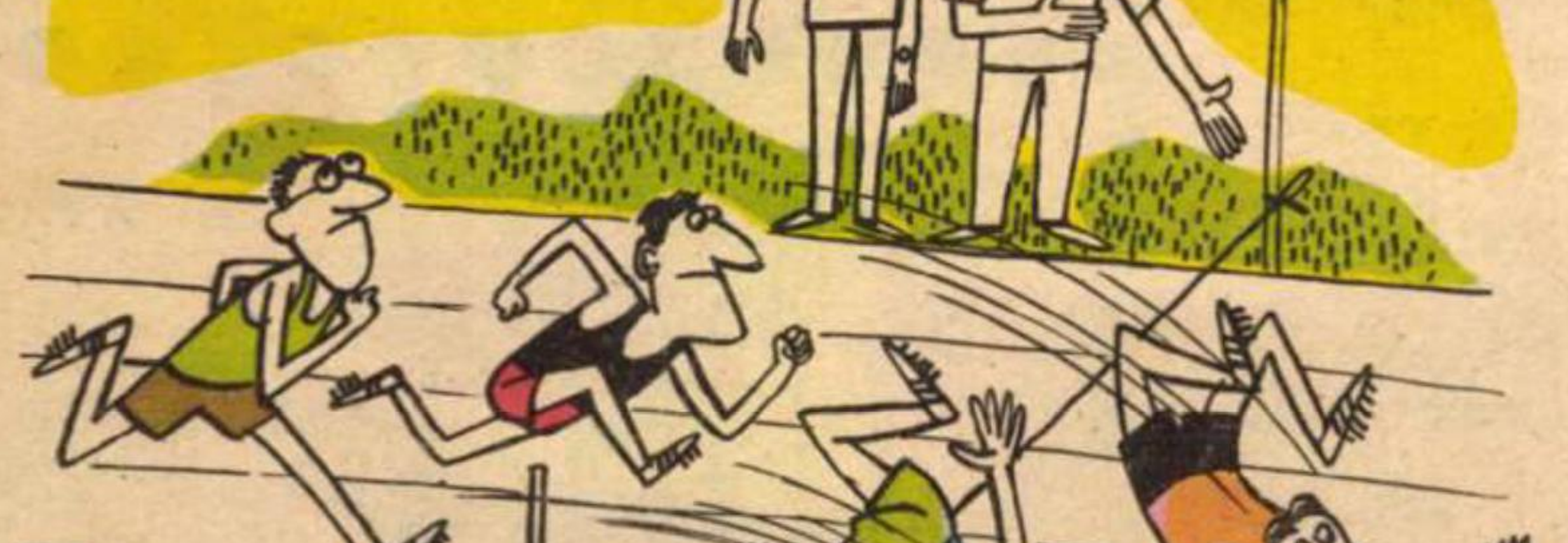

– Azt hiszem, egy kicsit feljebb kellett volna tennem a célszalagot.

GONDBAN AZ EDZŐ

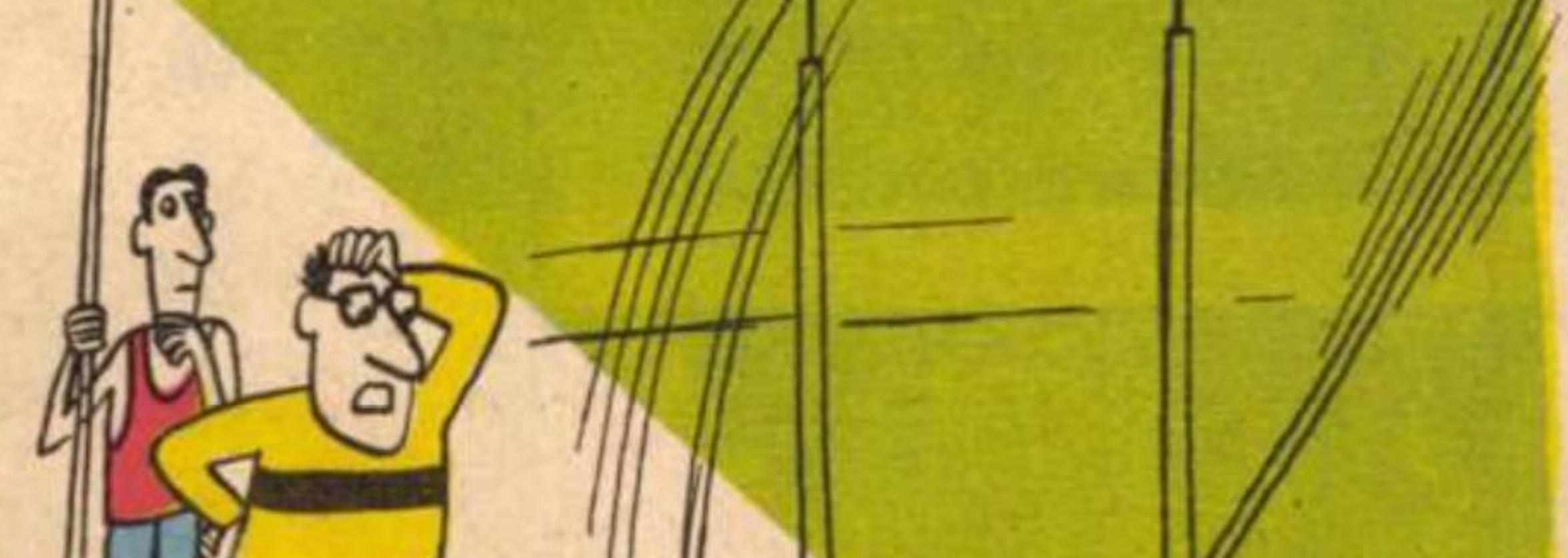

– A leérkezést még gyakoroltatnom kell vele...

KA-TONA DOL-GOK…

(Tóth Gyula rajzai)

NAGYVONALÚSÁG

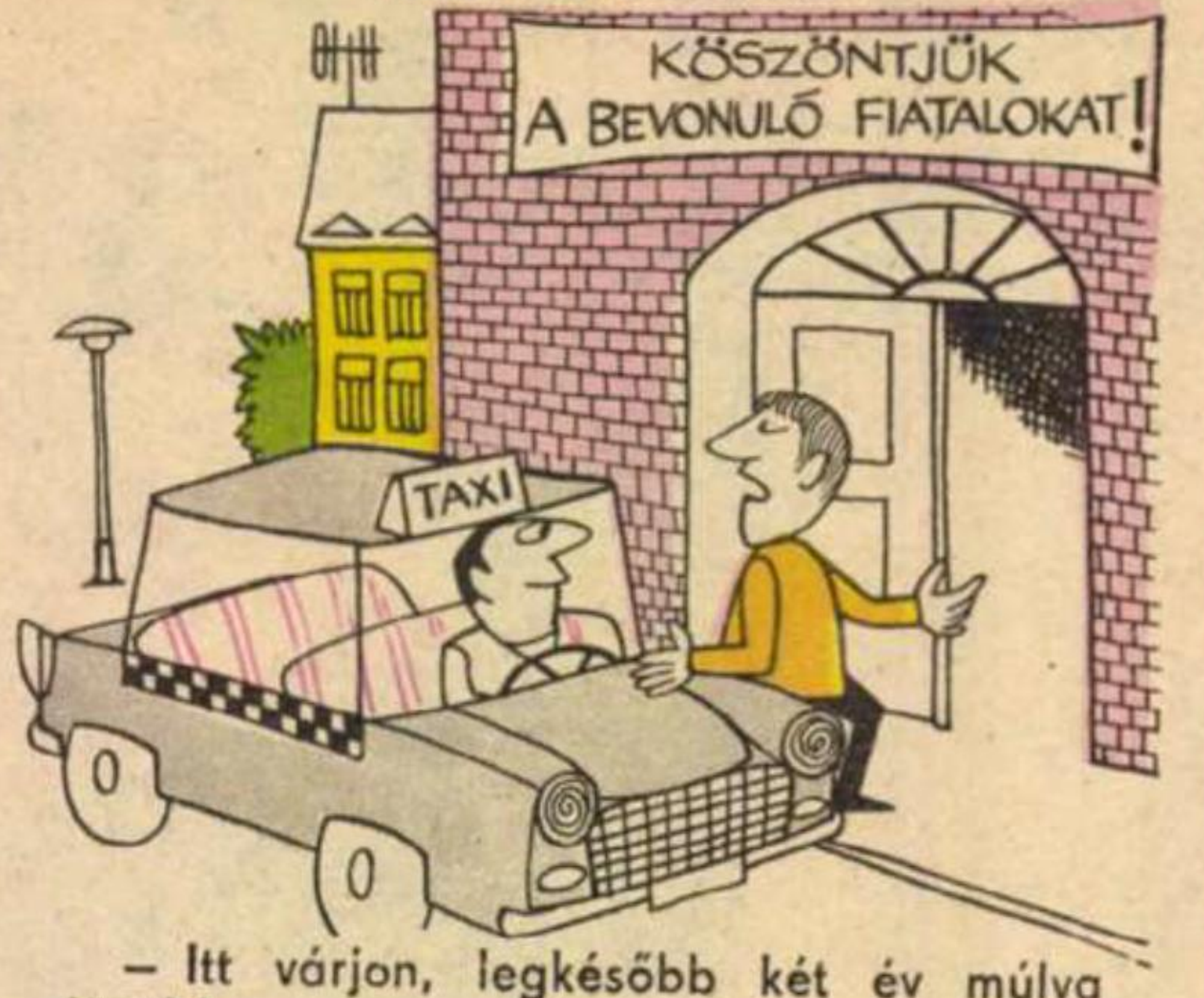

– Itt várjon, legkésőbb két év múlva jövök!

KATONALÁDA

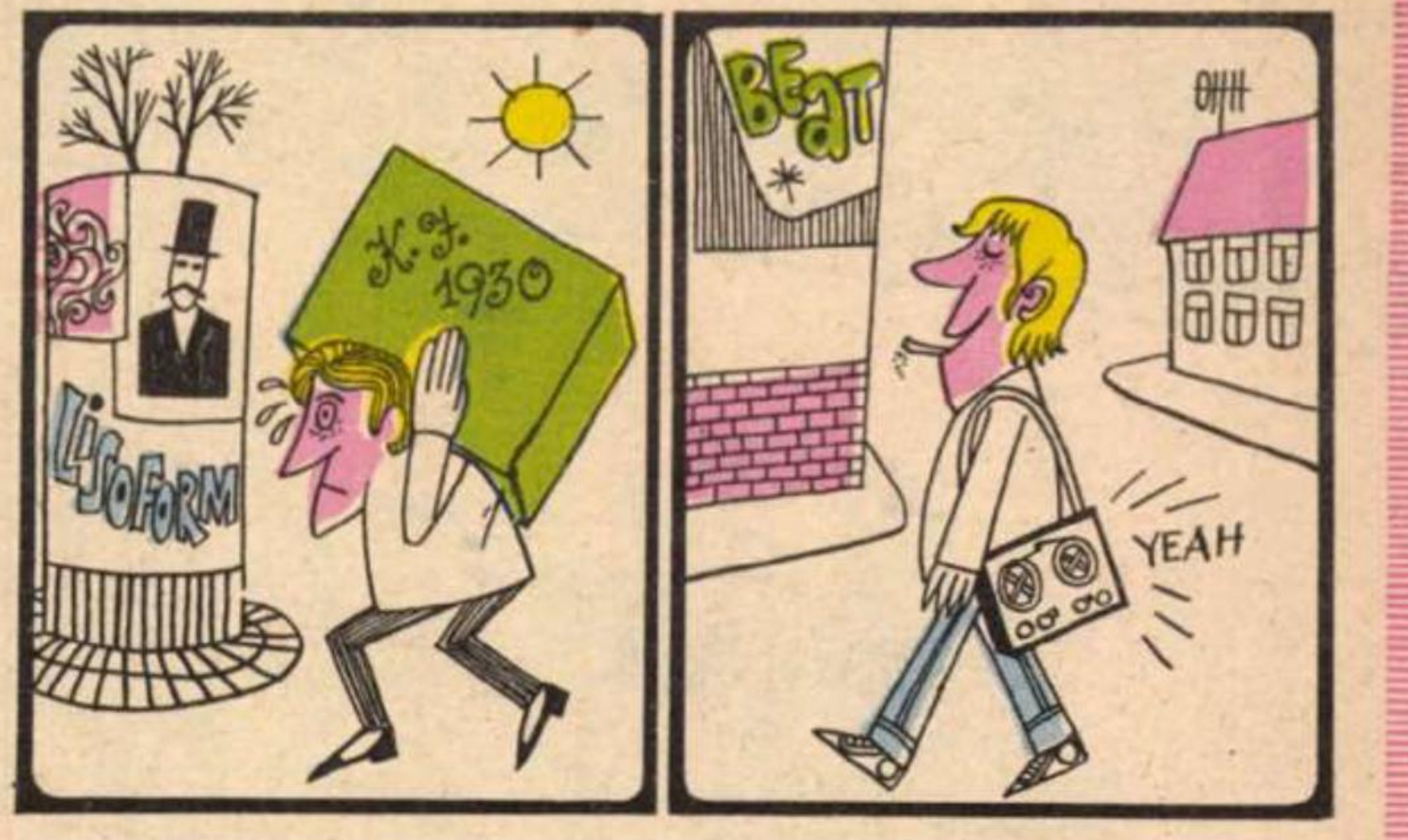

Egykor

Most

A BEVONULÁS MÁSNAPJÁN

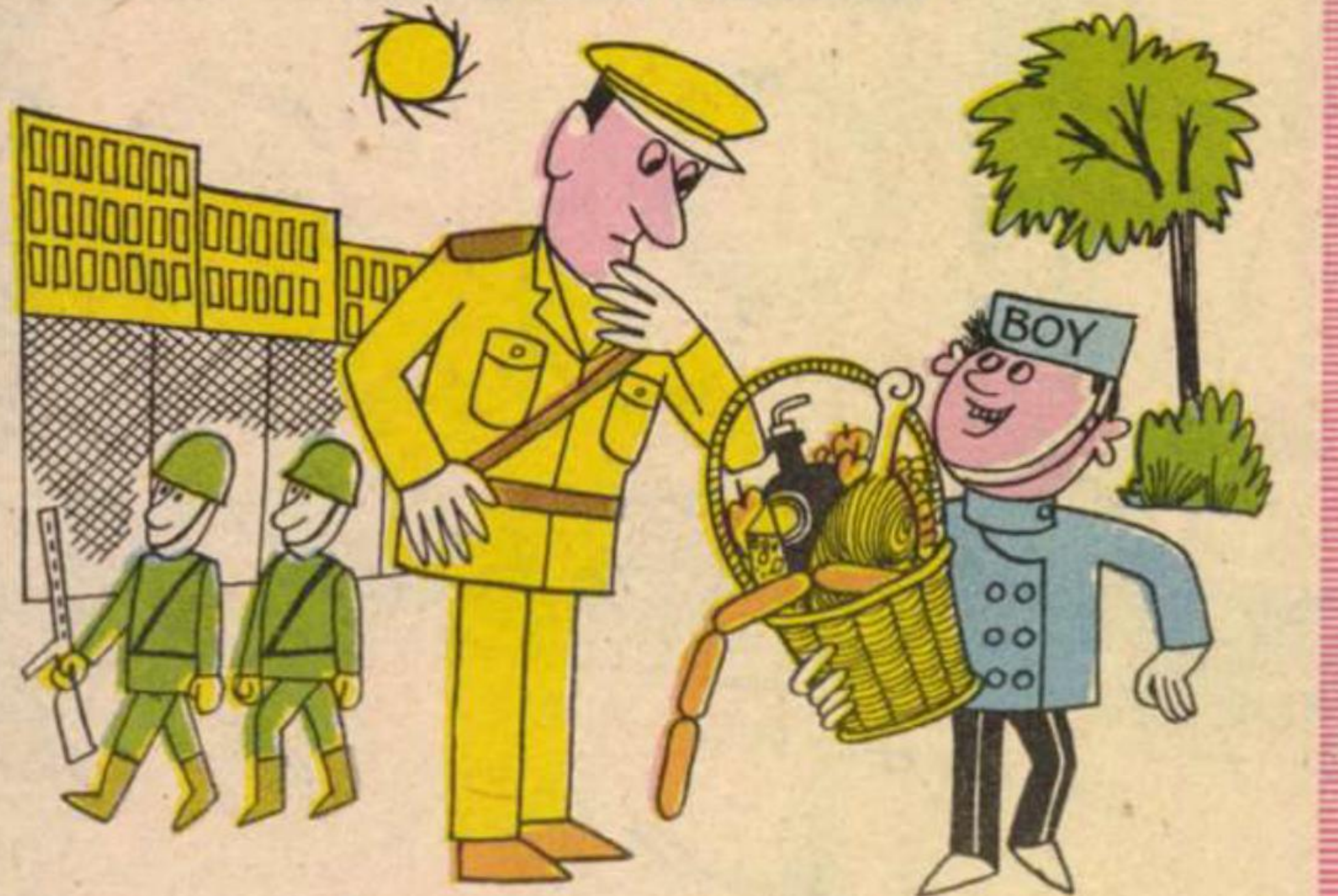

– Kovács Józsinak küldik hazulról..

FELNŐNEK A GYEREKEK

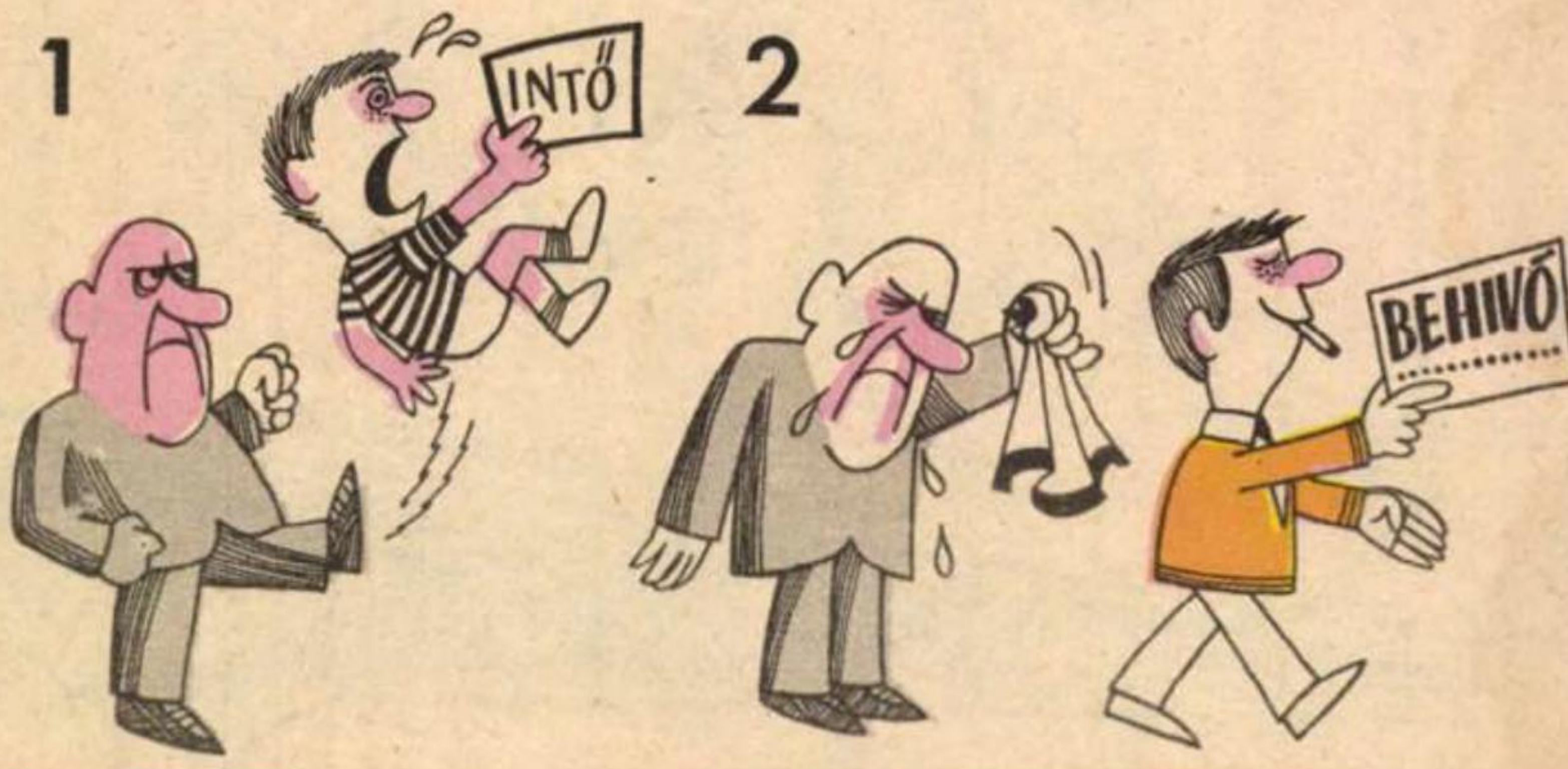

A BIZOTTSÁG ELŐTT

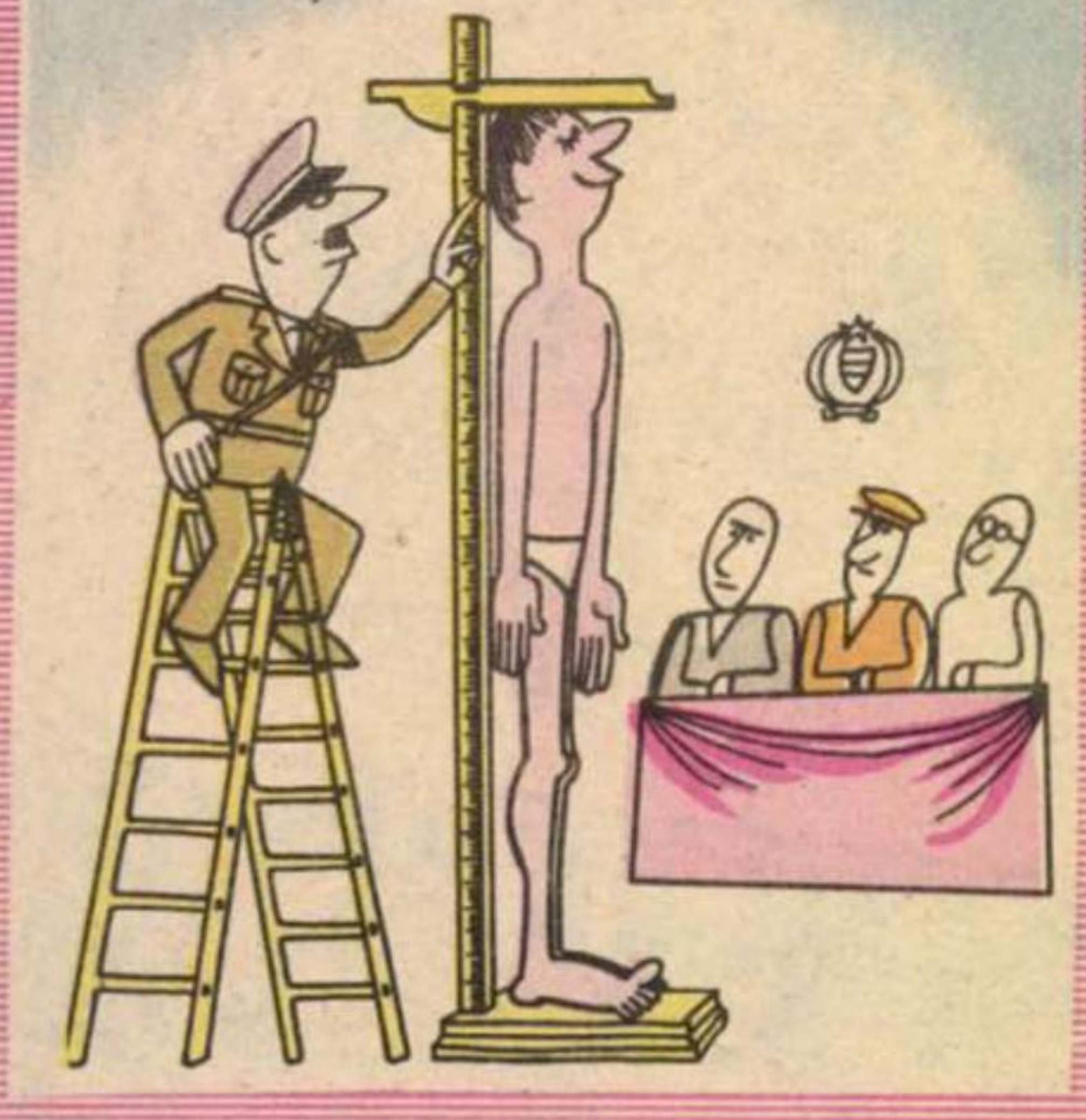

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

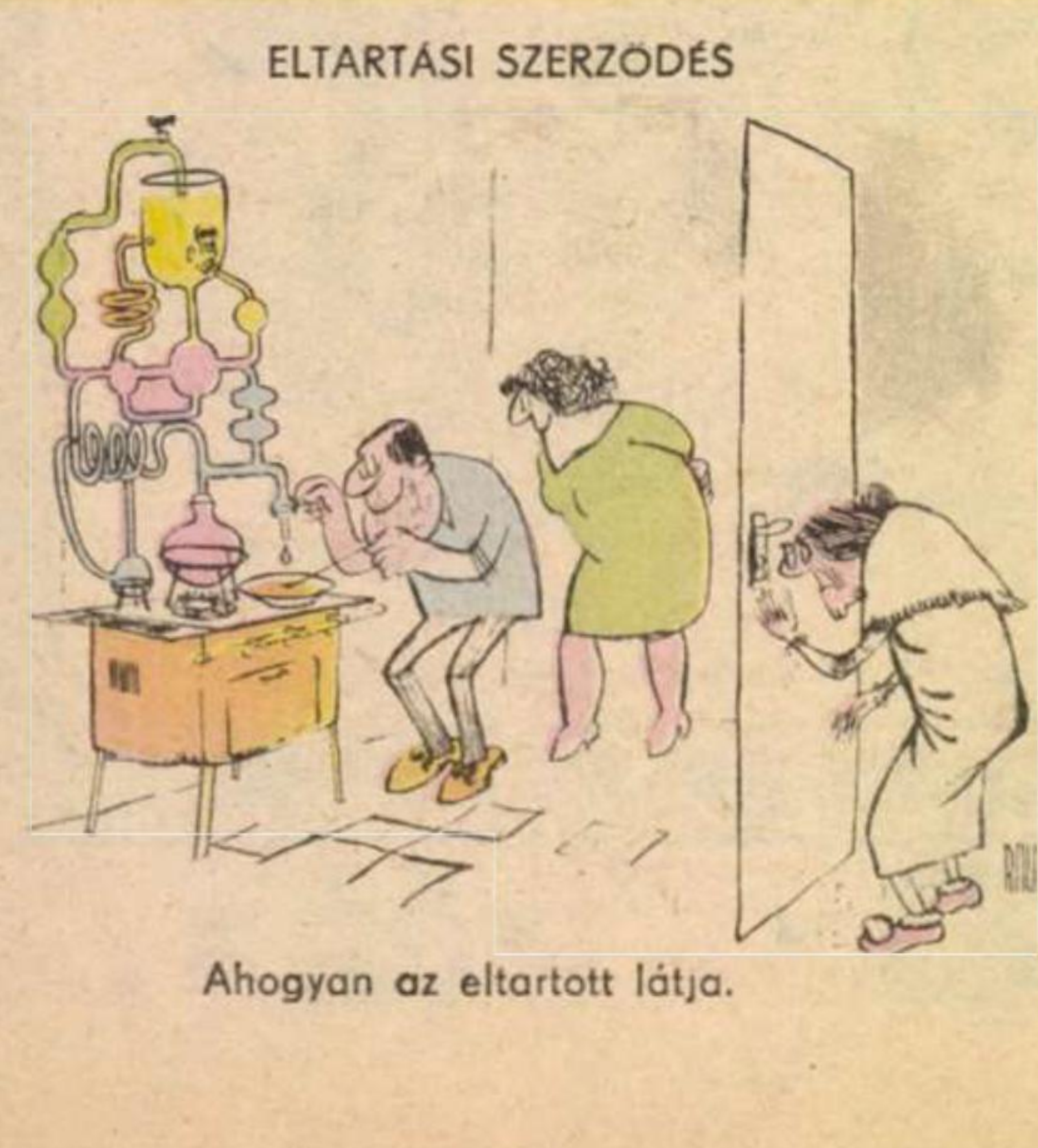

Ahogyan az eltartott látja.

ARANY ŐSZ

Hol eddig csak valutáért
Adtak ágyat, pehelypárnát,
Most hirdetik: olcsó árért
Minőségi hotel vár rád.

Hol eddig csak idegenre
Mosolyogtak készségesen,
Nem maradsz már észrevétlen,
Felesleges ember te sem.

Hol eddig csak idegen szót
Hallottak meg serény füllel,
Magyarul is értenek már,
S becéznek, csak ne szédülj el!

Immár te is meglesheted
Mini magyar tengeredet.
A szüretből neked is jut,
Panaszkönyvet elő ne vedd!

Sőt, programba vagy már véve
Ott is, hol a folklórt mérik;
Sok virtusos rendezvényből
Nemcsak missek, frajlák, lédik.

Te is kaphatsz, ha befizetsz.
Hozzád se lesz senki rideg.
Ősztől vígan érezheted
Magad itthon – külföldinek.

K. Tóth Lenke

GYERMEKI SZERETET

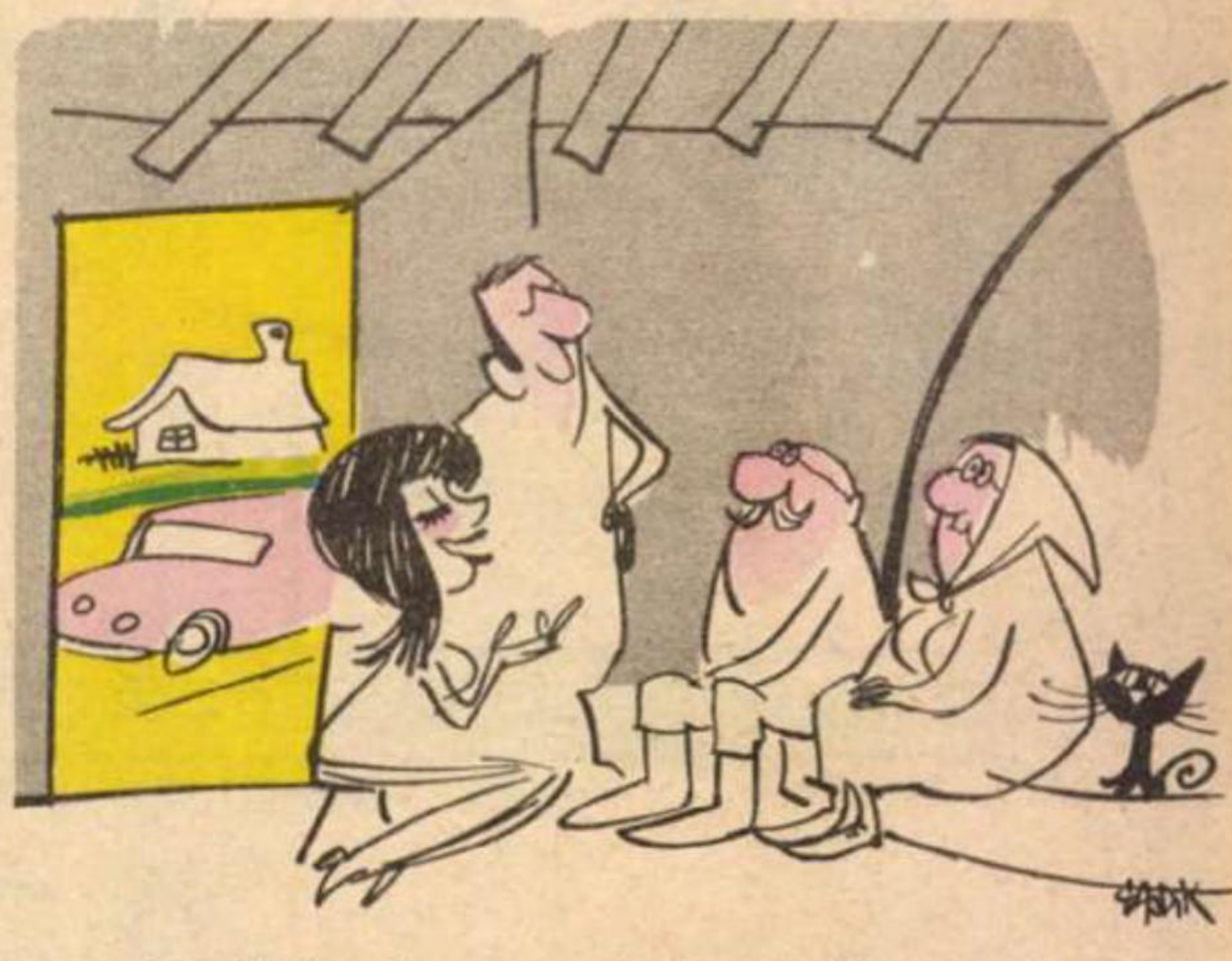

– Ha jövőre is megrendezik „Az Öregek Hetét", akkor újra eljövünk a mamáékhoz.

A SZEMTELENSÉG TETEJE

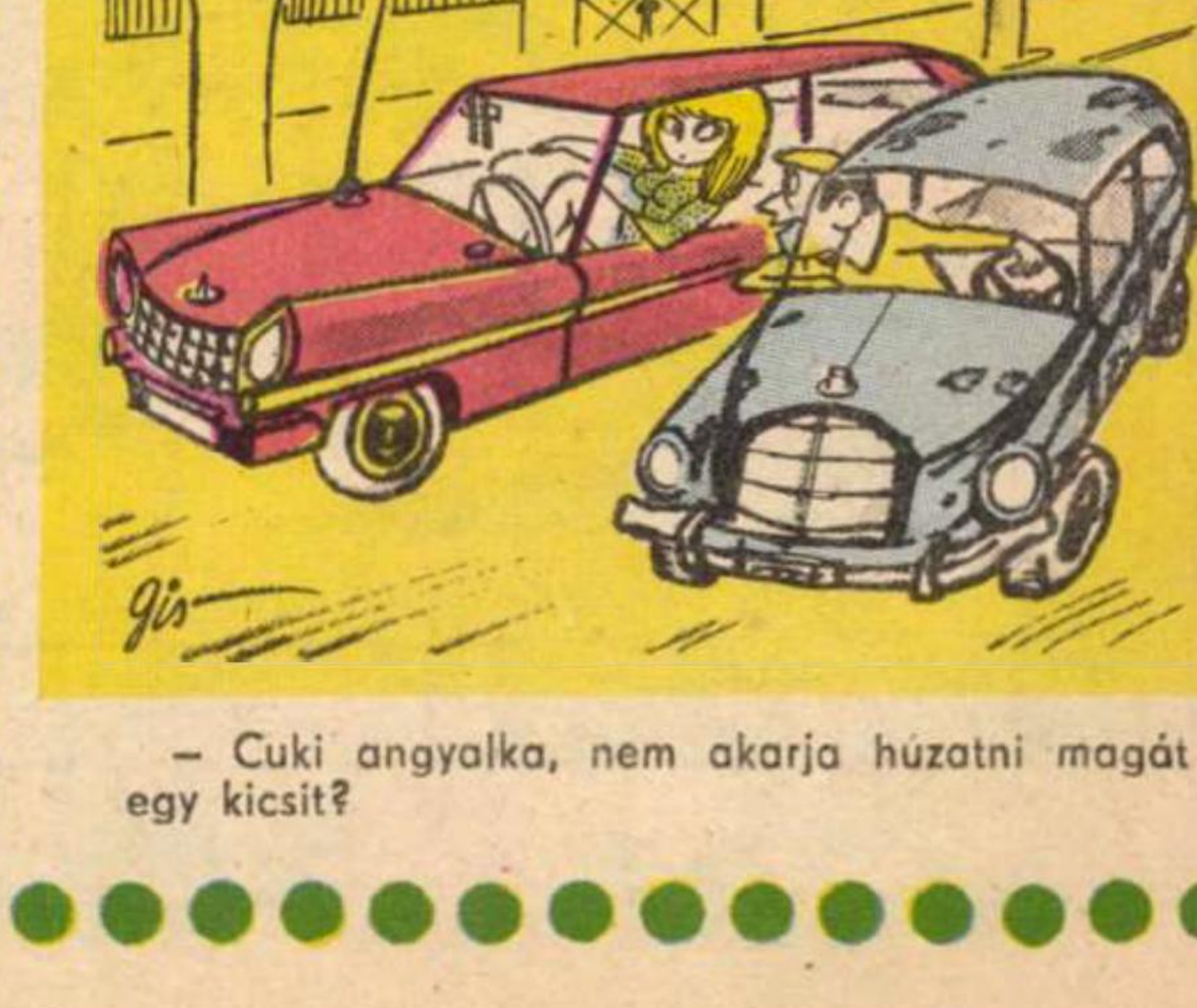

– Cuki angyalka, nem akarja húzatni magát egy kicsit?

TALÁLÉKONY IFJÚ

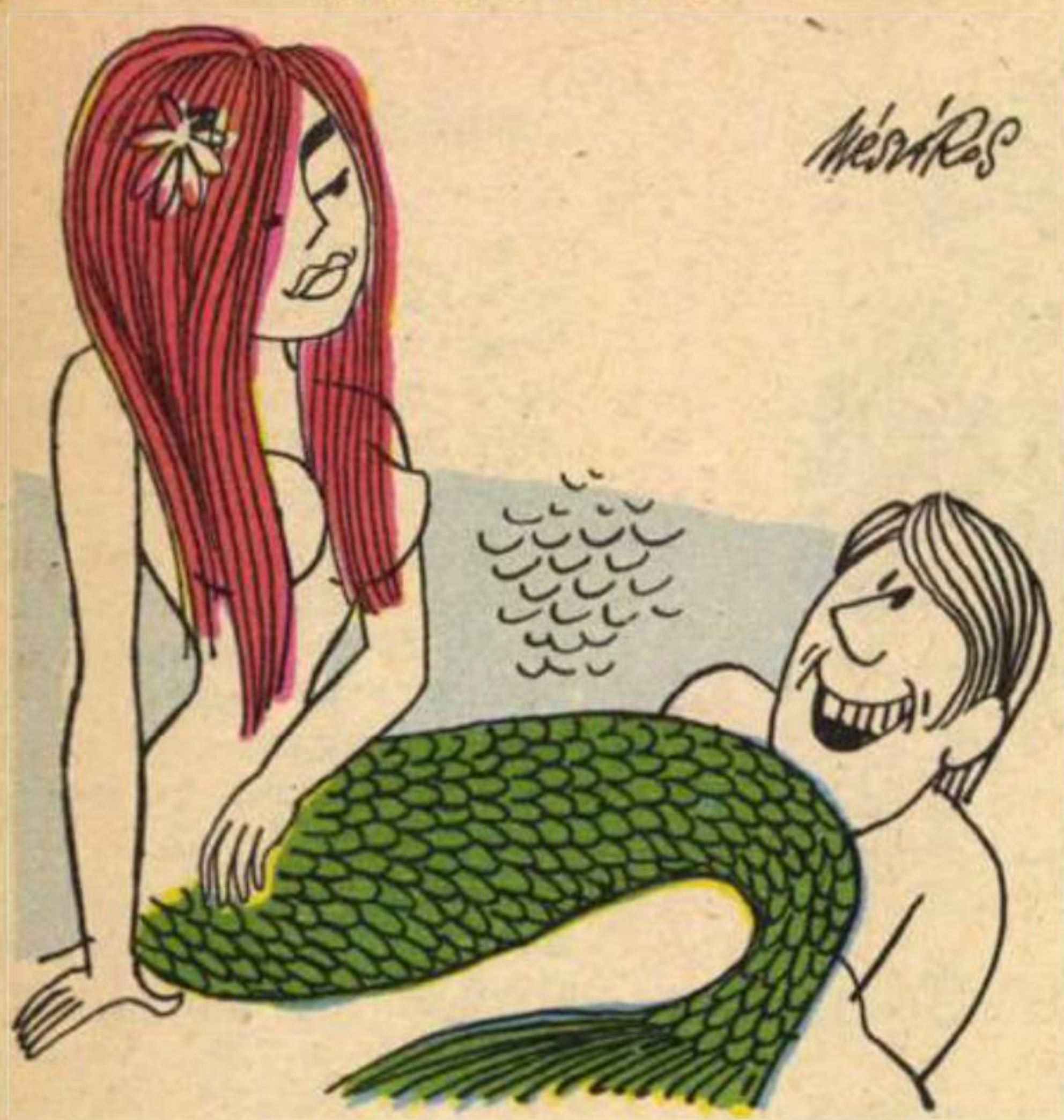

– Kisasszony, nézze meg az akváriumomat

„CSINÁLD MAGAD!"-MOZGALOM

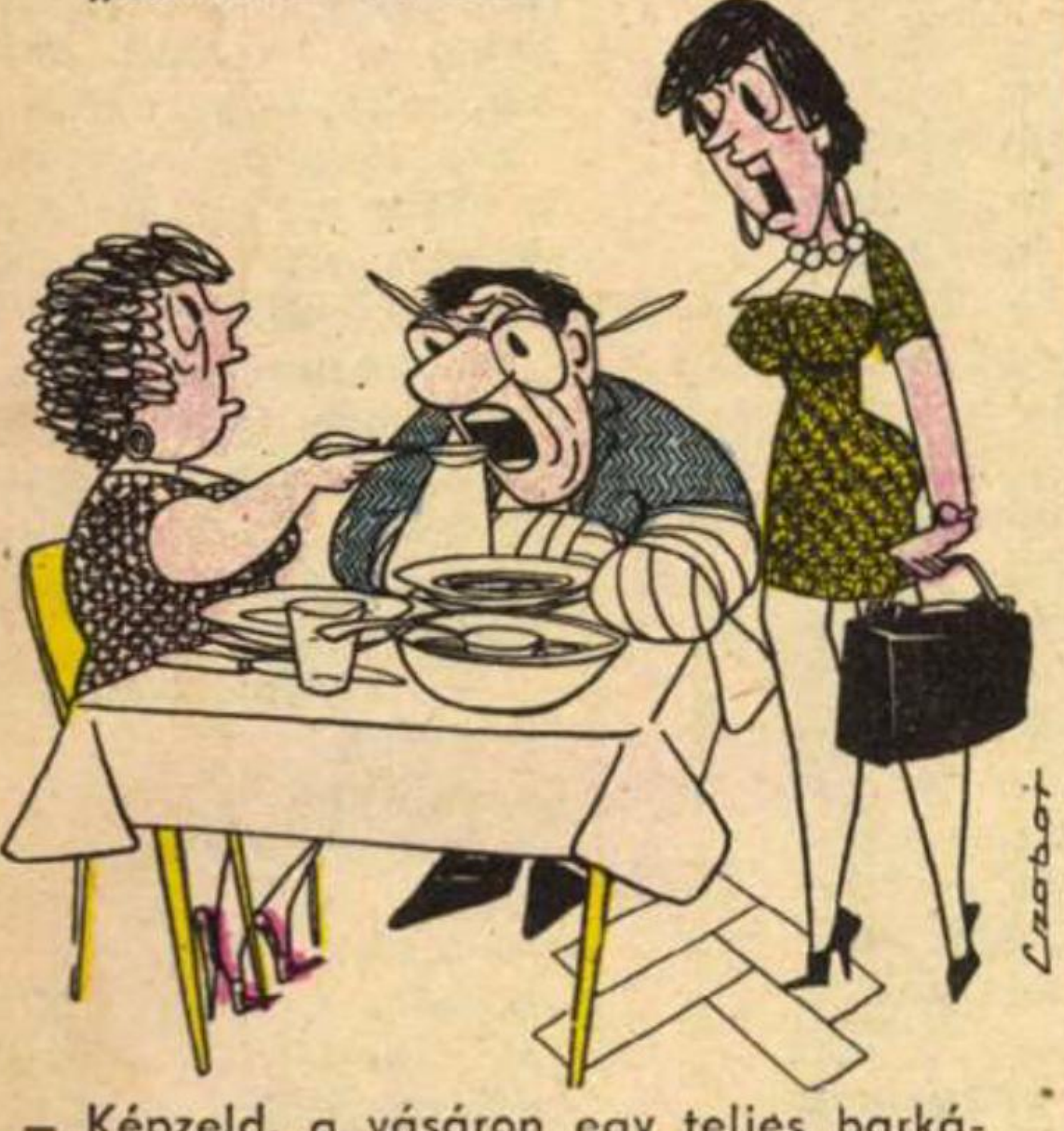

– Képzeld, a vásáron egy teljes barkácsoló felszerelést vett magának.

PEDÁNS FELESÉG

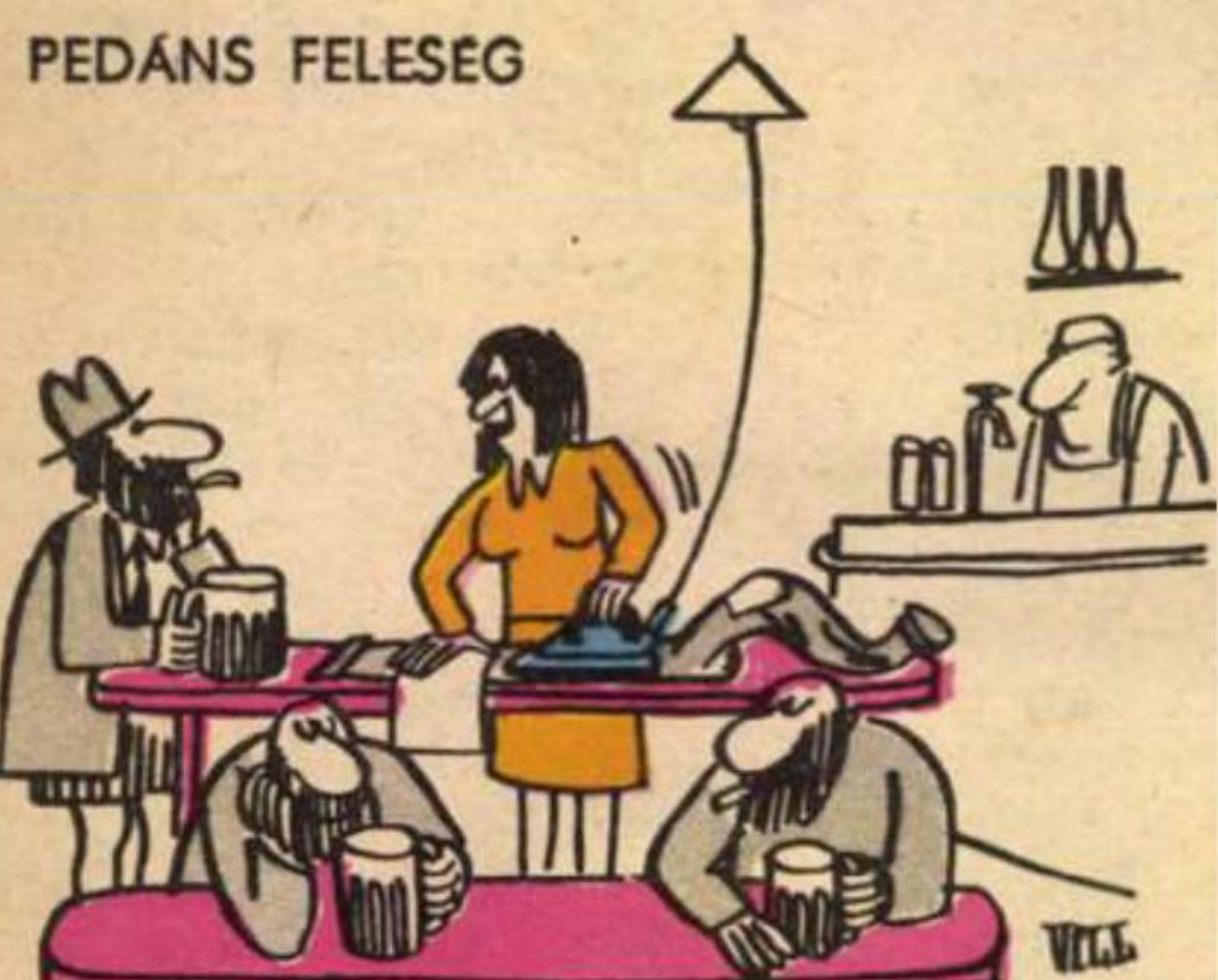

PÓRUL JÁRT POSTARABLÓK

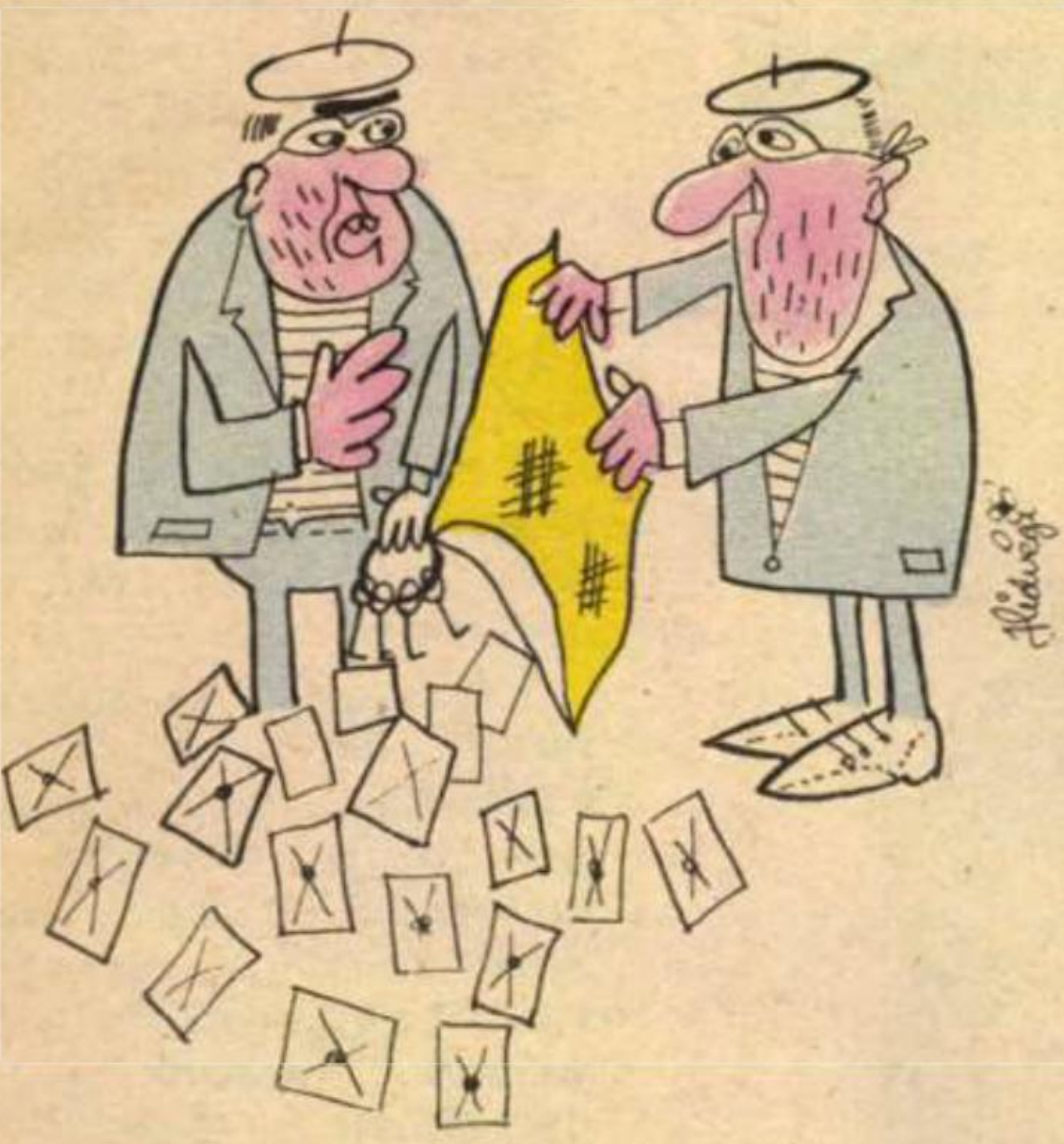

– Te ügyefogyott! Mondtam, hogy a másik zsákot hozd el!

A KÖZÖS PIAC ARÉNÁJÁBAN

Vasvári Anna rajza

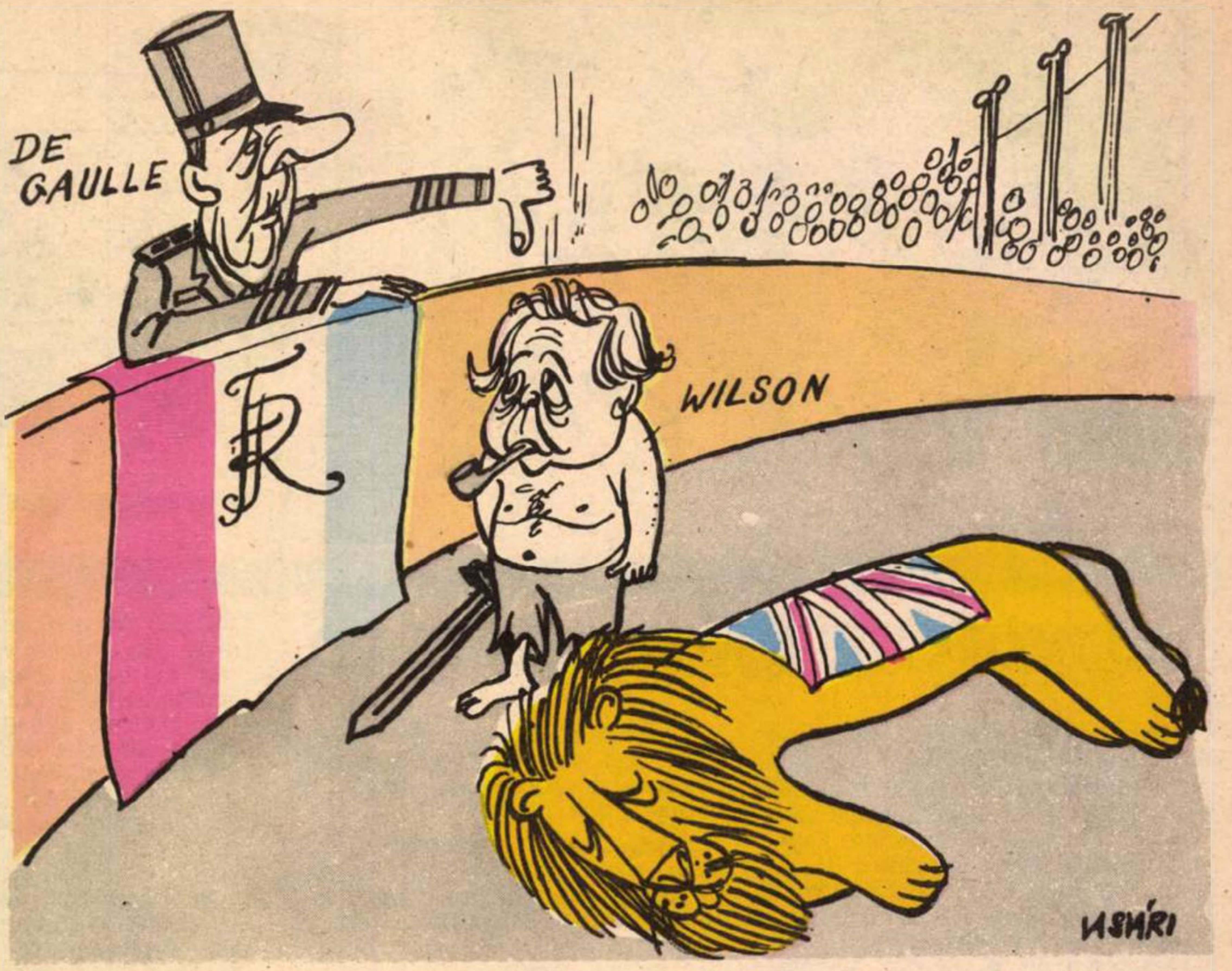

Egy és más

1

Mi a helyes magyar neve az olimpiai játékokra kiküldött magyar versenyzőnek: olimpiás vagy olimpikon? Nagy hírlapi csata folyt e súlyos kérdés körül néhány évvel ezelőtt. A csata részvevőinek egy része azért vetette el az utóbbit, mert az „olimpikon" elnevezés a klasszikus Hellászban csak az olimpiai versenyek valamelyik győztesét illette meg. A csata részvevőinek másik része az olimpiást vetette el idétlen hangzása (... piás) miatt, valamint azért is, mert amiként nem vásáros, aki vásárra utazik, nem ankétos, aki ankétra megy s nem versenyes, aki versenyen vesz részt, azonképpen nem olimpiás az olimpiára utazó sportoló sem. A vita nem dőlt el. Azazhogy eldőlt. Lapjaink egyik fele olimpiást ír, másik fele olimpikont.

Ugyanígy dőlt el a nulla és a null párbaja. A rádió — híven régebbi gyakorlatához — kitartóan nullt mond, a televízió nullát.

Tanulság: mindig érdemes vitatkozni.

2

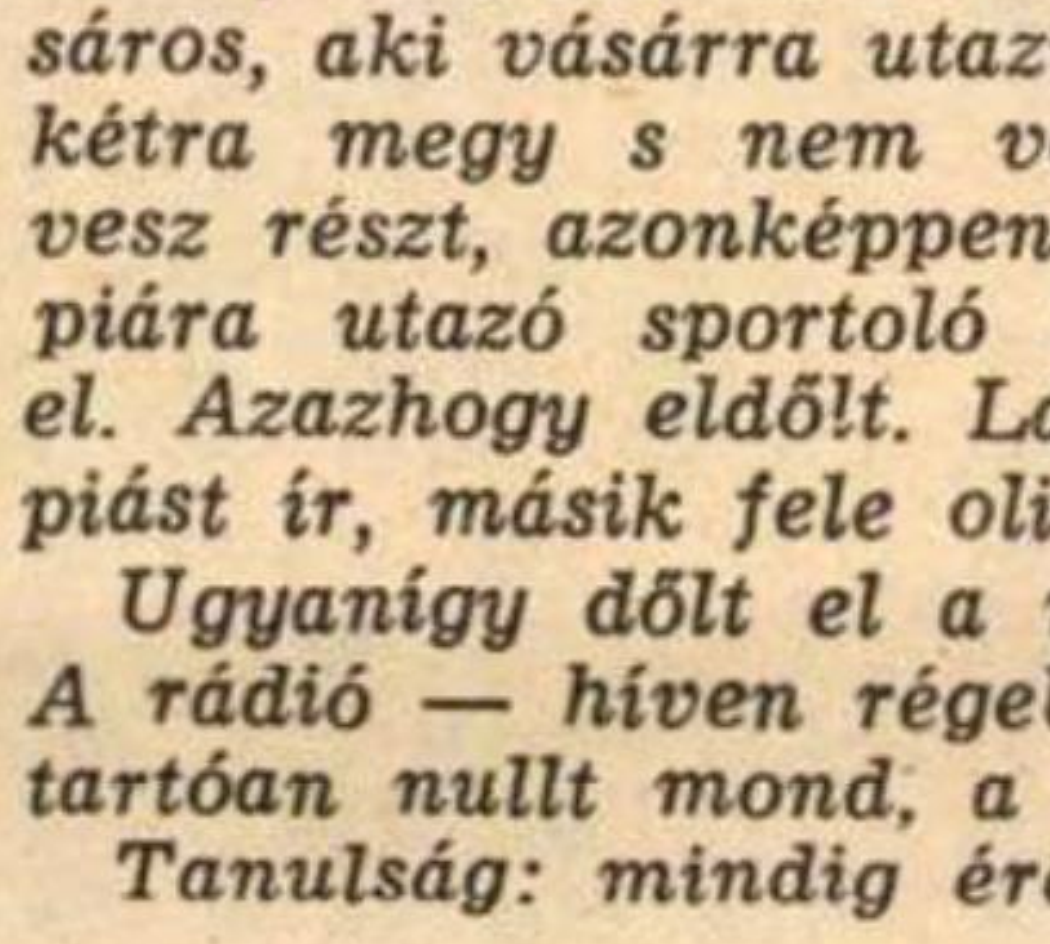

S ha már a nyelvi kérdéseknél vagyunk, szóljunk a *vásárlóról* és a *fogyasztóról* is. Ez utóbbi szó nagy karriert futott be. Valamikor fogyasztónak csak azt neveztük, aki olyasmit vásárolt, amit aránylag rövid idő alatt elfogyasztott. Teszem azt: aki vajat vett, azt fogyasztónak tituláltuk, aki azonban szekrényt vett, az vásárlónak neveztetett. „Új hűtőszekrények a fogyasztók rendelkezésére" — ez a cím régebben képtelenségnek minősült volna, mivel a hűtőszekrényt senkisem fogyasztja. Node:

Olvastam valamelyik lapban, hogy a cipő már nem az a tartós árucikk, ami régen volt, mert nem addig hordják, amíg eltart, hanem addig, amíg nem változik a forgandó divat. Ez az oka annak, hogy a minőségére egyre kevesebb gondot fordítanak. Íme tehát egy érdekes eset: a cipőt régebben a vásárlók vették, napjainkban a fogyasztók hordják.

3

Esti Hírlap

Az újságárus, miközben átadja a hétfői lapot, így szól:

— Tessék csak elképzelni, feljelentettek!

— Ne mondja! — döbbenek meg —, magát? És miért?

— Az a helyzet kérem, hogy a lapok jól fogynak, ha szép idő van. Nagyon sokan veszik az Esti Hírlapot is. De ha zuhog az eső, akkor kihalt az utca s ha azt akarom, hogy elfogyjon az újság, valami szenzációt kiabálni kell. Ez történt a múlt héten is. Kora délután esett az eső, belenéztem az Esti Hírlapba és találtam egy érdekes cikket: egy riportot arról, hogy Rio de Janeiróban, egy árvaházban kegyetlenül bántak a gyerekekkel. Így aztán elkezdtem kiabálni: „Borzalmas kegyetlenségek egy árvaházban!" És kérem ezért feljelentettek. Hogy én úgy kiabáltam, mintha egy magyar árvaházban történt volna a borzalmas kegyetlenség. Holott én azt egy szóval sem kiabáltam, kérem. Én nem is hazudtam. Ki tudja azt kiabálni százszor egymásután, hogy „borzalmas kegyetlenségek egy riodejaneirói árvaházban"? Nem loptam a nyelvemet kérem.

Teljesen igaza van. Védencem felmentését kérem.

4

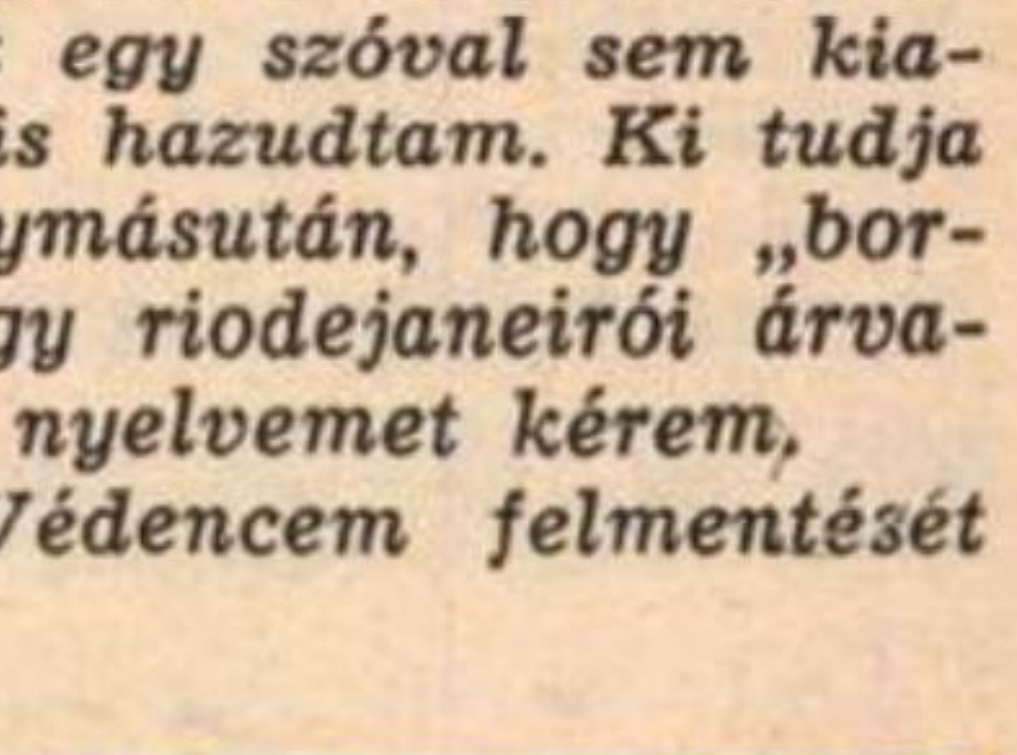

A Népszabadság egyik olvasója arról panaszkodik kedvenc lapjának levelezési rovatában, hogy a házuk közelében levő szenespincét vendéglővé fogják átalakítani s ezért a környékbeliek jóval messzebbről lesznek kénytelenek beszerezni a tüzelőt. Levelét így zárja: „Ezenkívül a szomszédban leánykollégium van. A fiatal lányok nevelése szempontjából sem közömbös, hogy a szomszédban vendéglő vagy szénpince van-e."

Két hete töröm a fejemet azon, hogy ez mért nem közömbös.

Nem tudok rájönni.

(t.)

VIETNAMBAN

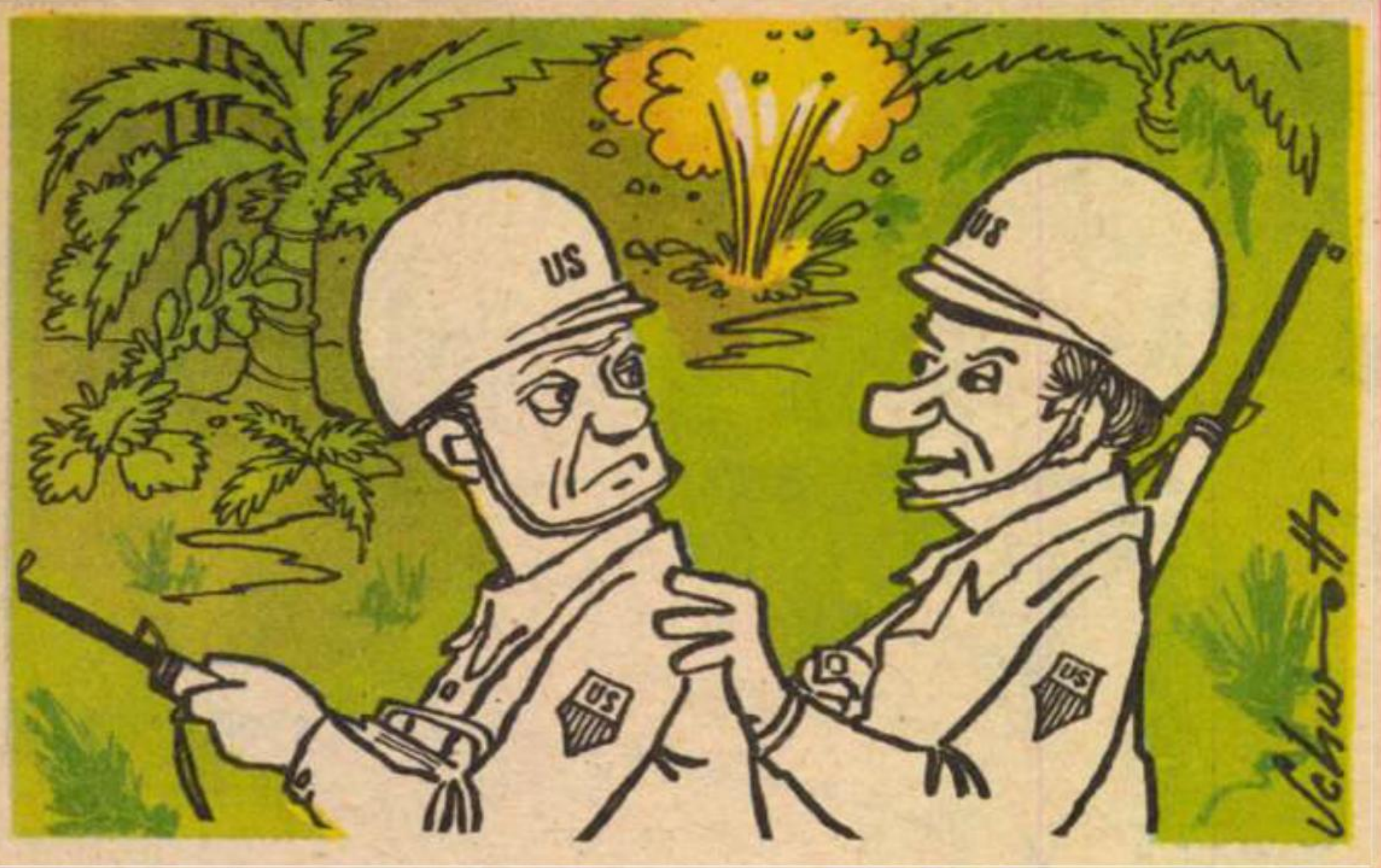

– Hogy vagy, Tomy?
– Köszönöm, sokkal jobban, mint holnap leszek.

A TÉVÉ HATÁSA

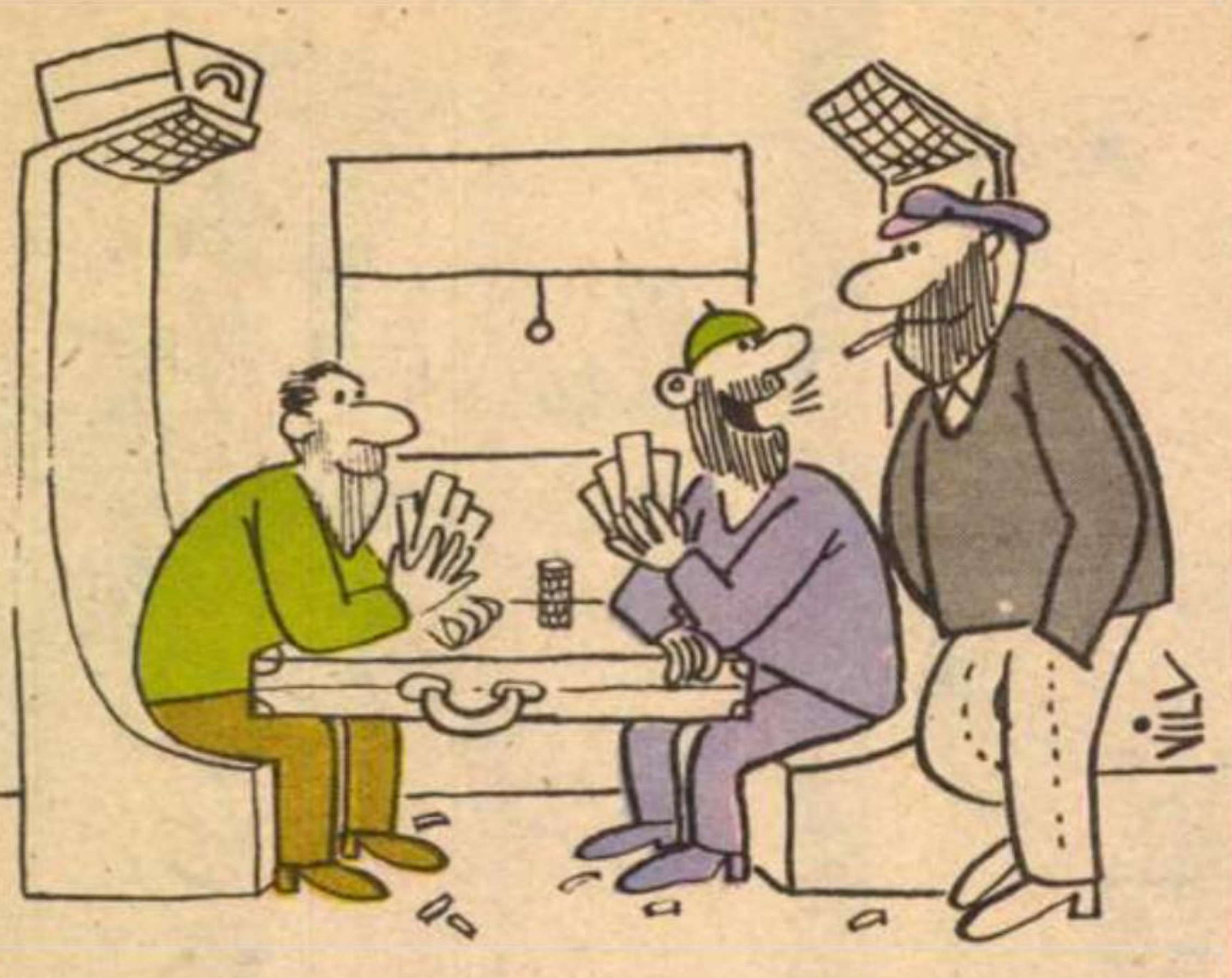

– A játszótársunk, mondd, akarsz-e lenni?

ELAVULT ERKÖLCSVÉDELEM

Egy olvasónk leveléből tolmácsolok egyet és mást — kivonatosan.

Külföldre szakadt hazánkfia, angol állampolgár, megérkezik Budapestre. Mérnök, elektronikus számológépeket gyárt, szeretné itt eladni. Egy reggel a szálló halljában tárgyal ügyfelével, egyik intézményünk igazgatóhelyettesével, aki történetesen nő. A mérnök egyrészt szakrajzokat szeretne bemutatni üzleti partnerének, másrészt meg óhajtaná kínálni eredeti skót whiskyvel. Meghívja a szobájába. A liftben, útban felfelé, a liftes fiú közli, hogy a hölgy nem szállhat ki a 11. emeleten, ahol a mérnök lakik: nem szállóvendég, nem mehet be a szobába. A mérnök tajtékzik, reklamál. A szálló igazgatóhelyettese megerősíti: hölgyet nem lehet a szállodai szobába bevinni.

Amikor eddig jutottam a levél olvasásában, rendkívüli módon felháborodtam. Nagy baj lehet még nálunk a nők egyenjogúságával, ha egy tekintélyes intézményünk tekintélyes helyettes igazgatónőjét nem engedik ott tárgyalni, ahol éppen kedve tartja. Ebben még akkor is a női egyenjogúság sérelmét látom, ha netán erkölcsvédelmi okokból hoztak ilyen rendelkezést. Egy közepesen képzett szállodai portásnak is kell annyi emberismeretének lennie, hogy meg tudja különböztetni, ki az a nő, aki üzletkötés céljából liftezik fel a 11. emeletre, és ki az a hölgy, aki üzletszerűség miatt keresi fel bármelyik vendég szobáját.

Szégyenkezés nélkül bevallom, hogy Moszkvában, Leningrádban, Szófiában, Prágában — hogy csak néhány várost említsek — én bizony fogadtam nővendégeket. Többször is. Sem a liftes, sem más nem kifogásolta. Igaz, hogy én nem whiskyvel kínáltam a vendégeimet, hanem ötputtonos tokajival.

Dehát Pesten nem szoktam szállodai szobát bérelni. Ha azonban mégis sor kerülne erre (mint külföldre szakadt hazánkfia, angol állampolgárként ideérkeznék), akkor a következőket mondanám az igazgatóhelyettesnőnek:

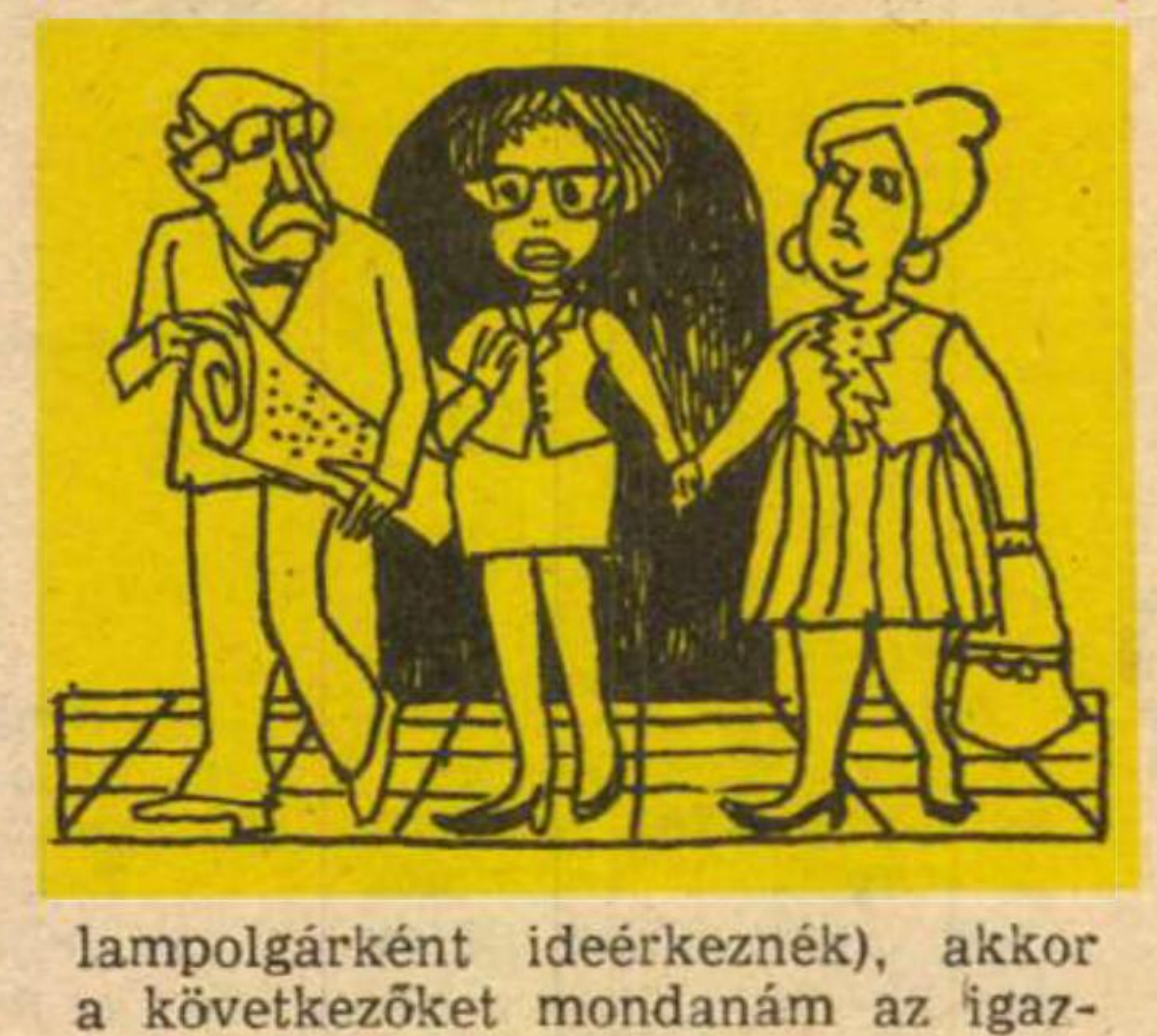

„Asszonyom, önöknél rendkívül magas színvonalon áll a nők erkölcsének a védelme. Nem szeretném, ha a szálló személyzete nemtelen gyanúsításával illetné önt. Ha eljön hozzám. hogy a kompjuterek tervrajzát megtekintse, hozza magával a kedves mamáját. Ha a mama akadályozva lenne, akkor jöjjön fel hozzám a lépcsőn, gyalog, mert ott nincs liftes fiú, és ott a kutya sem kérdezi, hogy hová gyalogol. Csak arra vigyázzon, hogy a portán otthonosan mozogjon, mintha a szálló vendége lenne. Ha netán útközben megszólítják, feleljen törökül, vagy arabul, mert ezt a két nyelvet a portán nem beszélik és emelt fővel haladjon tovább. Így még liften is feljöhet hozzám. A liftes fiú sem ismeri sem a török, sem az arab nyelvet és mélyen meghajol ön előtt, amikor felér a 11. emeletre."

E rövidke elmélkedés után a levélíró élvezetes tényvázlatát tovább olvasva megállapítottam, hogy hála istennek tévedtem, nincs szó a női egyenjogúság megsértéséről. Szállodáinkban a nőkkel azonosan bírálják el a férfilátogatókat is.

Mindezek után ugyanis a mérnök visszatérve Londonba, a feleségét és két kisgyermekét nyaralni küldte Budapestre. A mérnök számos magyar barátja várta a kis családot a Ferihegyen. Közülük ketten — történetesen férfiak — felkísérték az asszonyt és a két gyereket (az egyik karonülő csöppség) a liften, a szállodai szobába (egy másik szállodáról van szó!), hogy elrendezzék a gyerekeket és a bőröndöket. A liftben a két barát hirtelen magyarra fordítja a szót. A liftes felfigyel: Tessék kiszállni! — mondja. — Szállodai szobába csak szállóvendég léphet.

A két magyar kísérő és a hallban várakozó baráti társaság felháborodását és panaszkönyvezését nem ecsetelem. Az olvasó fantáziájára bízom, hogy ki, kinek és mit kívánt. Mindenki dühöngött. Csak az angol asszonyka rendezte boldogan és vidáman a gyerekeket és a bőröndöket a szobájában, miután már a barátok megmagyarázták, hogy mi történt. Most már elhitte, amit a férje annak idején mesélt: hogy senki sem látogathatta meg a szállodai szobájában Budapesten. Mindmáig ugyanis némi gyanú élt benne, hogy férje az igazgatóhelyettesnőt csak úgy kitalálta — alibinek.

Szép happy end. Azért én a Belkereskedelmi Minisztérium helyében gondolkoznék ennek az elavult rendeletnek a módosításán...

Földes György

Jucika statisztál

Pusztai Pál rajza

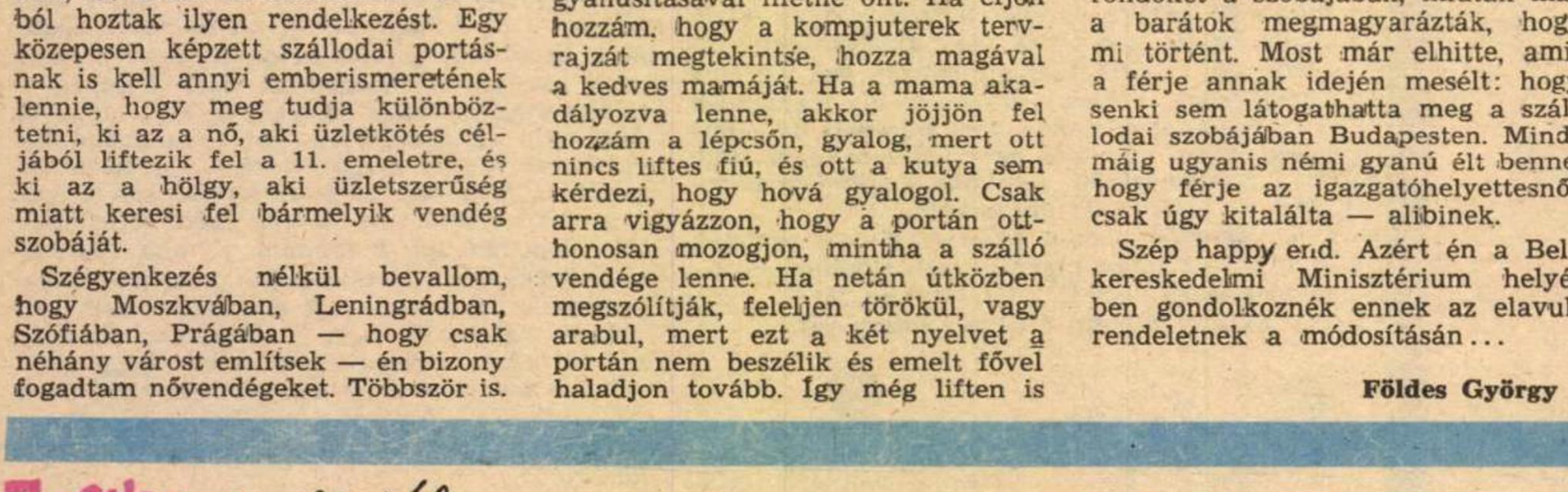

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGHATALMAZÁS

A minap leányom, Aranka, úgy érezte, hogy nem élet az élet tovább, ha nem lovagolhat úgy időnként. Elhatározását tett követte. Ám Juci nevű paripája aznap kissé nyűgösnek bizonyult, és szemtanúk állítása szerint gyermekem még fenn sem volt azon az átok gebén, és máris repült róla lefele.

— Remek! — örvendezett ekkor leporolva sajgó fenekéről a fűrészport. — Kapsz értem pénzt a háztartási biztosításodra.

És mint kiderült, igazat szólott a leány. Igazoltattam kellő számú pecséttel és tanúval, hogy ő valóban az én leányom, hogy velem lakik, hogy én tartom el, s nincs még neki — előrehaladott gimnazista kora ellenére sem — külön háztartása, villája, vagy más egyéb ilyesmije. Mindezekkel felszerelkezve nekiindultam, hogy felvegyem a pénzt, midőn utánamszólt:

— Hazafelé hozzál nekem fagyit.

— Nem hozok, — feleltem zordonan. — Aki leesik a lóról, annak fagylalt sem jár — mondtam, mert akkor jó a nevelés, ha a gyerek egyből láthatja az okozati összefüggéseket.

— Kérem a meghatalmazást! — nyúlt felém egy kéz a Biztosítónál, midőn papírjaimat kiterigettem.

— A lótól?! — döbbentem meg.

— A gyerektől.

— Tévedés lesz, — sóhajtottam fel megkönnyebbülten. — A biztosítás az én nevemen van. És én fizetem.

— Akkor is kell.

Feldúlt lélekkel siettem haza, nem mulasztván el nagy pohár fagylaltot vásárolni a sarki cukrászdában.

— Mégis hoztál! — konstatálta a gyermek.

— Igen — suttogtam bűnbánóan. — Te meg légy szíves, adjál nekem meghatalmazást.

— Az mi? — kérdezte, és érdeklődve vakarta meg szeplős nóziját.

— Majd lediktálom.

— Akkor jó! — És kitépett magyar füzetének lapjára róni kezdte a sorokat.

— Ha volna rá mód, akkor azt, hogy „helyettem" két tével írd! — kérleltem.

Végül egész jó lett, és midőn verébfejű betűit elolvasták, haladéktalanul kézhez kaptam a biztosítási összeget. Hát most mondják, mennyire kell vigyázni! Ha nem veszek visszafelé a gyereknek fagylaltot, sose jutok hozzá a nekem járó pénzhez!

G. Szabó Judit

HATÁSOS GYÓGYMÓD

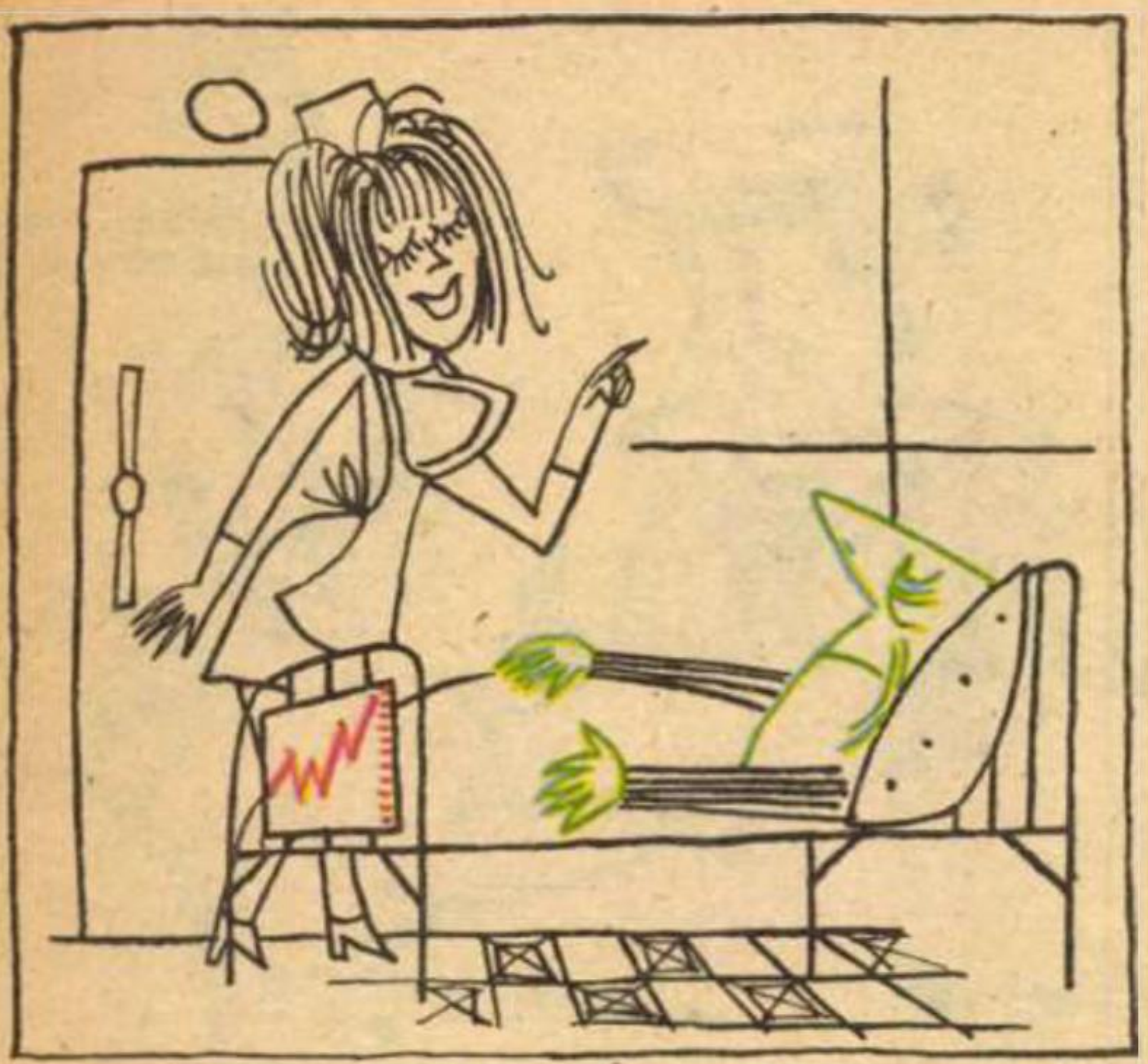

– Ha nem megy lejjebb a láza, nem mehetünk sétálni!

HIPPI-JELVÉNY

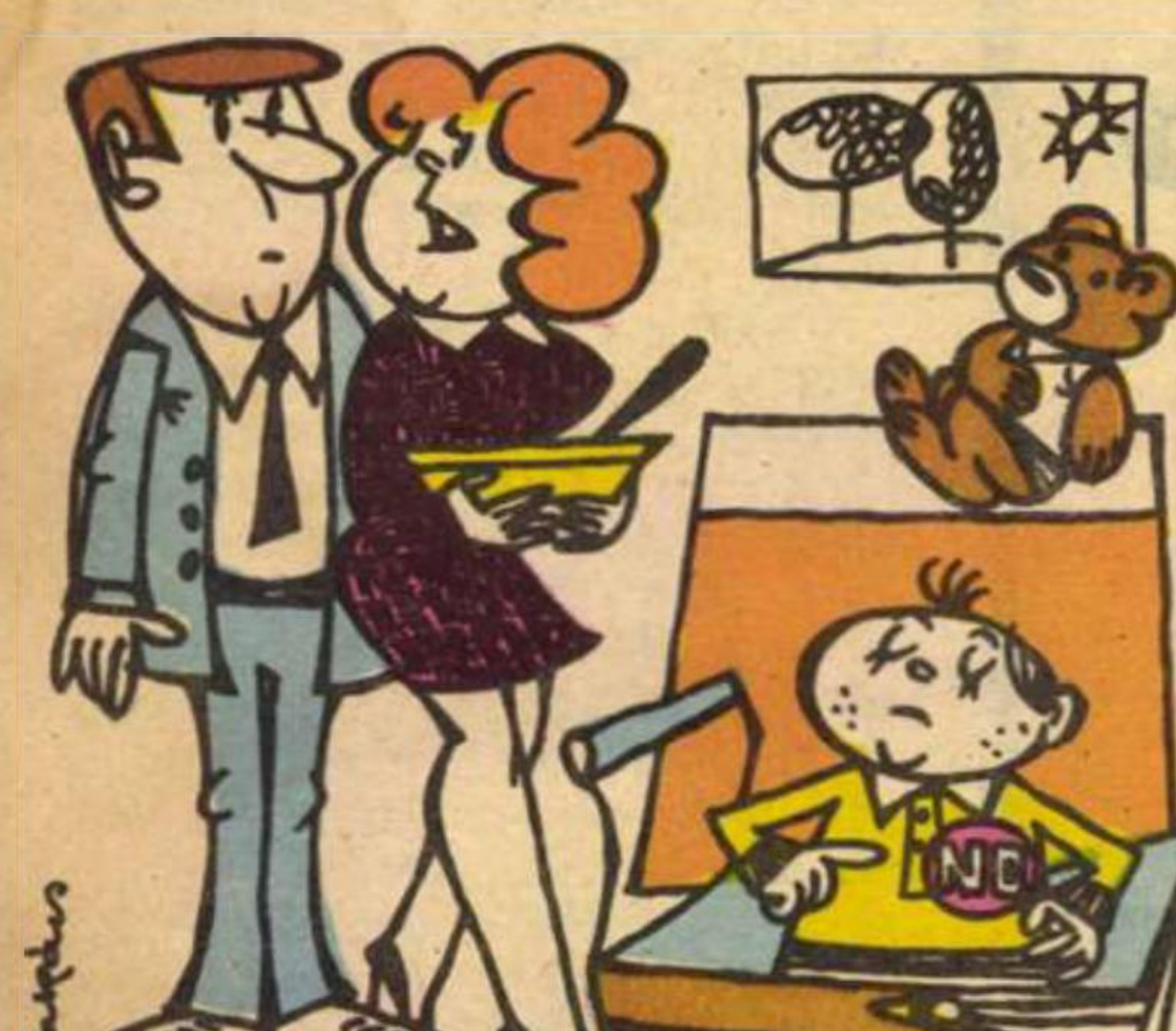

– Amikor spenótot főzök, mindig kitűzi a tiltakozó jelvényt.

HOSSZÚ PULÓVER A DIVAT

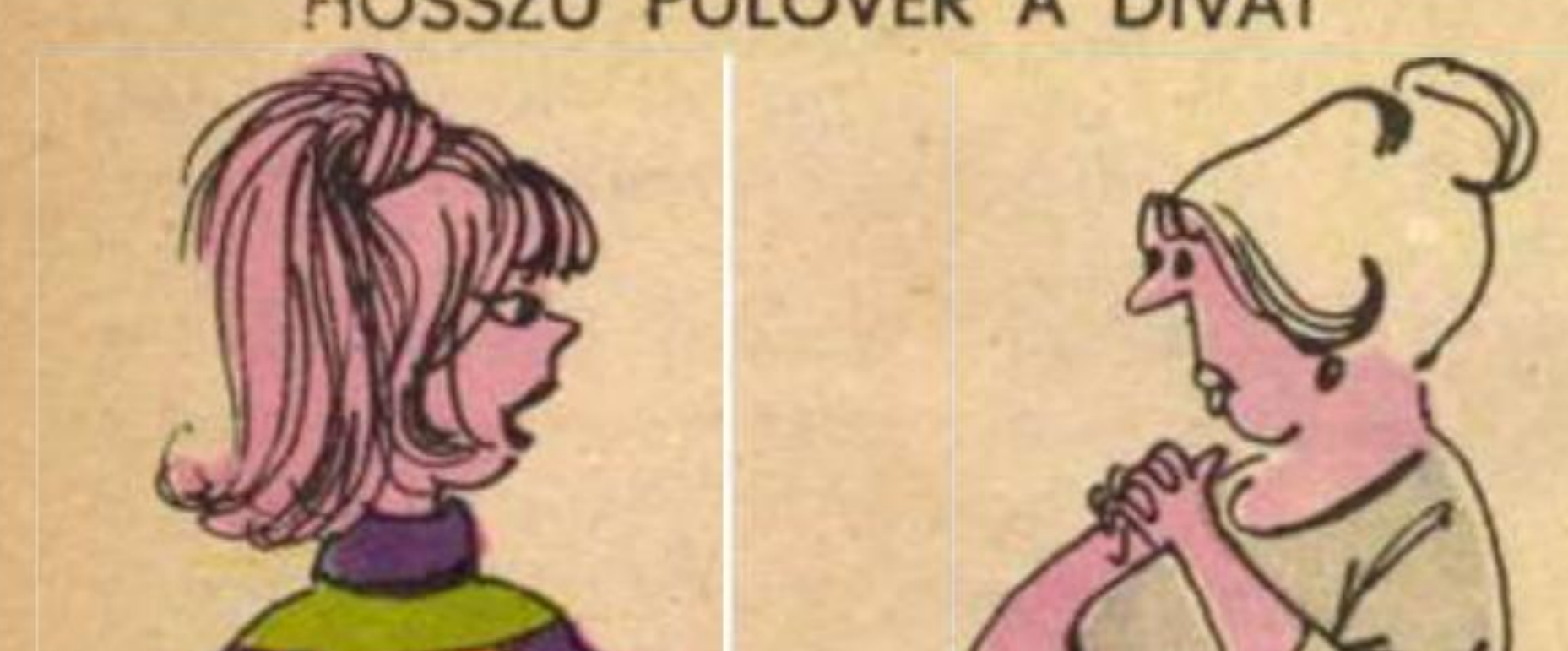

– Innen szoknya.

SZÓPÁRBAJ AZ ELNÖKJELÖLTEK KÖZÖTT

Endrődi István rajza

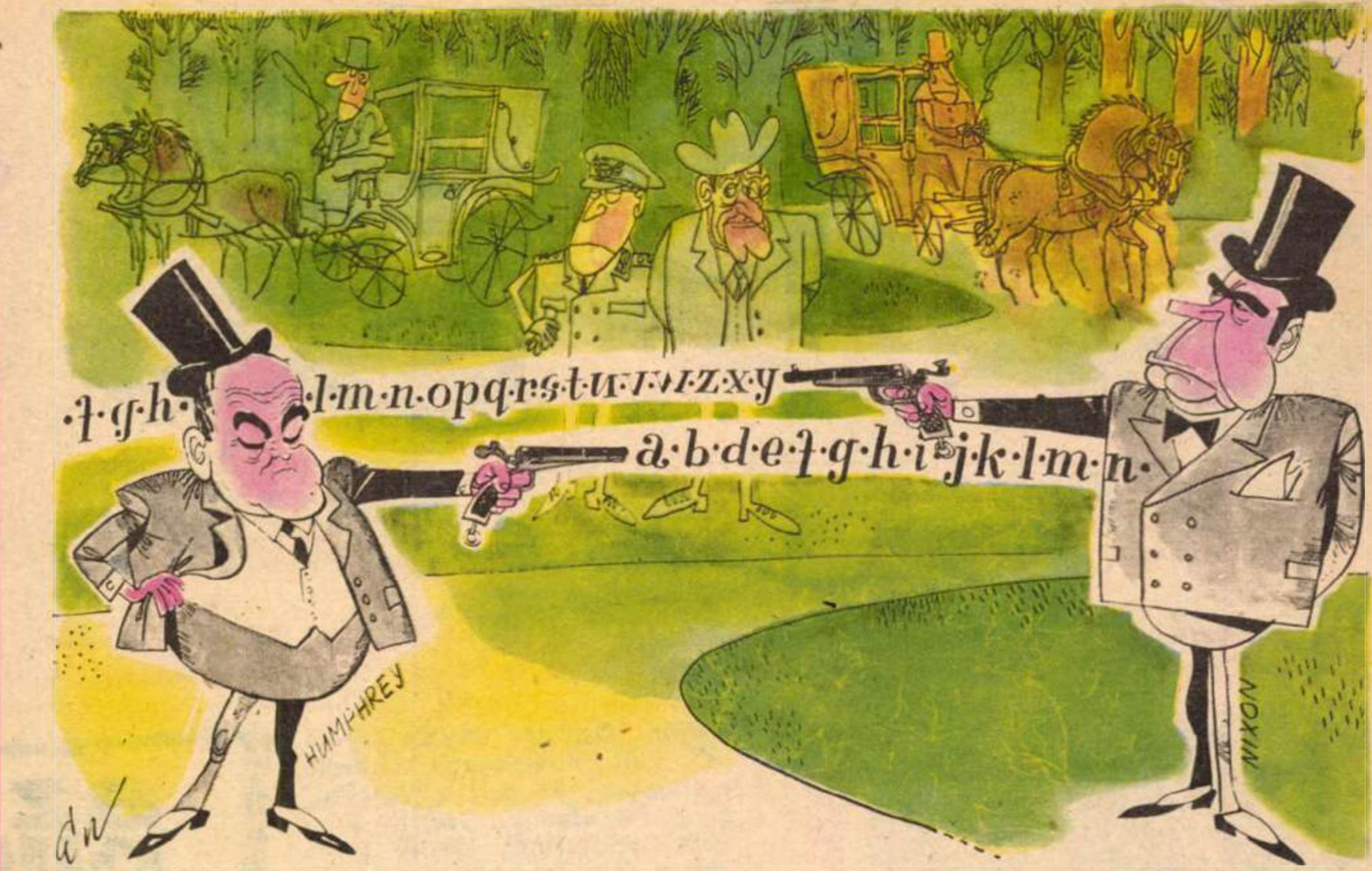

MOZI

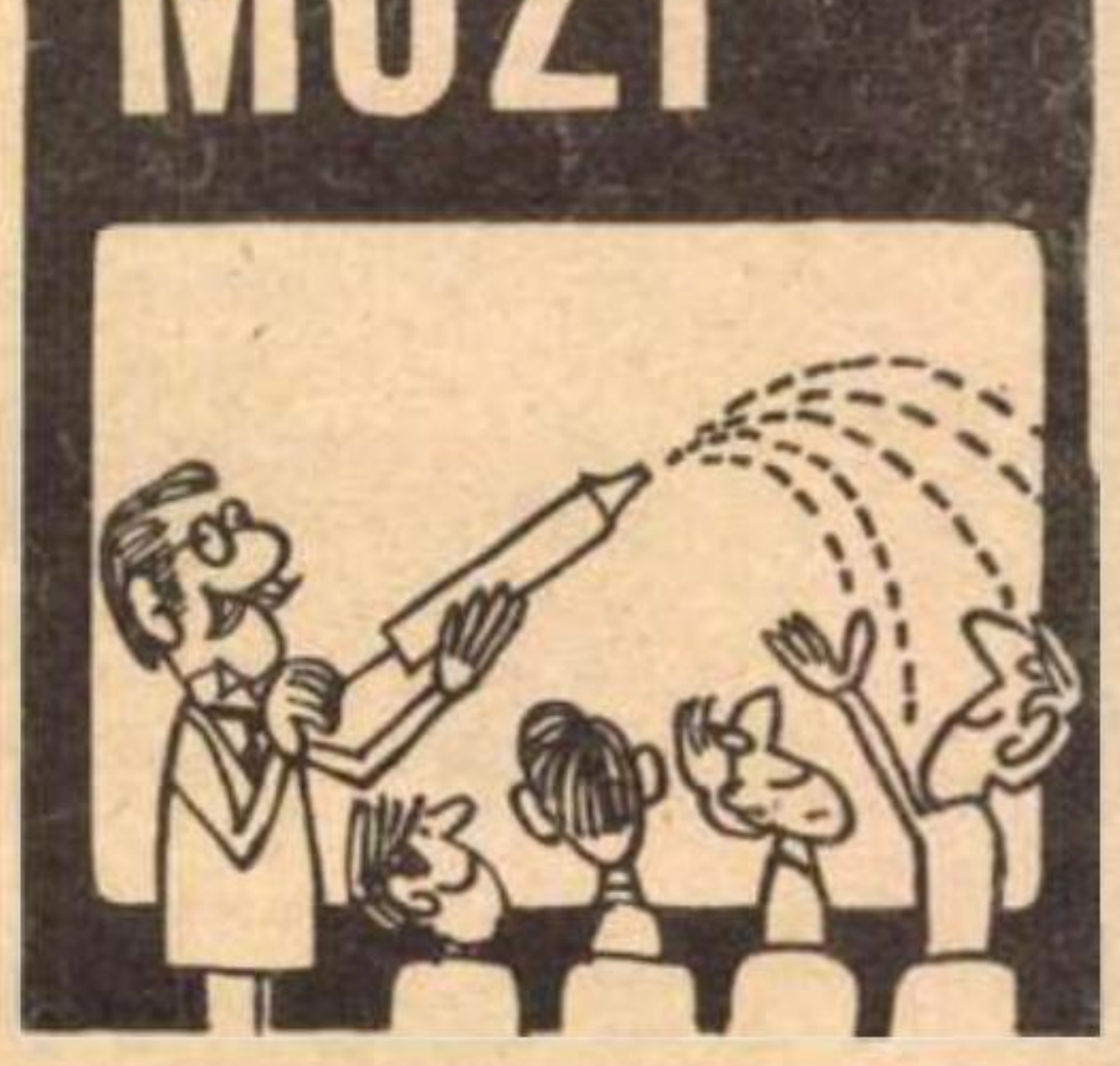

Állandóan azt olvasom az újságban, hogy a mozilátogatók száma évről évre fogy és hogy ez világjelenség. Vajon mi ennek az oka? Ezen vitatkoznak a filmesek, esztéták, mozilátogatók. Az egyik ezt mondja, a másik azt. Egyesek szerint azért fogy a mozilátogatók száma, mert a televízió elszippantja őket. Mások szerint rosszak a filmek. Újabban azt mondogatják: ha szebbek, kényelmesebbek lennének a mozik, többen váltanának jegyet.

Hogy kinek van igaza? Fogalmam sincs. De ha engem kérdeznének — persze a kutya se kérdez meg —, akkor azt felelném: azért járnak kevesebben moziba, mert már nem spriccelnek szét szagosvizet a nézőtéren.

Emlékszem, amikor én kisfiú voltam, alig vártam, hogy megjelenjen a tulajdonos, vagy valamelyik jegyszedő a pumpával.

Ó, micsoda boldogság volt!

Néhány percre elfelejtettük, hogy Lilian az indiánok fogságában sínylődik, hogy Lilian vőlegénye, a talpig férfi Tom, összekötözve, felpeckelt szájjal fekszik valamelyik szakadékban... Arcunkat felfelé tartottuk és vigyorogva átadtuk magunkat a gyönyörűségnek és kellemesen megborzongtunk, ha egy-egy pici csepp arcunkra, homlokunkba hullott.

Igen, akkor még érdemes volt moziba járni.

A mozi tulajdonosa nesztelenül járt és a legváratlanabb pillanatokban jelent meg. Én nem vártam, de tudtam, hogy jönni fog. Rendszerint az első sorban ültem, nem is ültem, feküdtem, teljesen lecsúszva a székben, fejemet hátrahajlítva és átadtam magam az ábrándozásnak: mi lenne ha Jeanette MacDonald velem csókolózna és nekem kellene danolnom Nelson Eddy helyett?

S akkor azt hallottam, hogy: sssss! A következő pillanatban pedig már hullott ránk a jó, fínom illatos víz. A szaga még mindig itt van az orromban.

Igen, akkor még érdemes volt moziba járni.

Aztán egy alkalommal, már nem tudom, miért, talán azért, mert hétszer néztem meg „A Kék Hold Völgye” című filmet, a tulajdonos rámbízta ezt a szép, de nehéz és felelősségteljes munkát. Nekem kellett spriccelnem a nézőtéren.

Lábujjhegyen osontam végig a széksorok között és az első sornál kezdtem, ott, ahol barátaim, ismerőseim ültek. Az illatos víz felfrissítette őket és rámkiabáltak, hogy ide még egy kicsit, erre, erre, hé, mi lesz, ne spórolj! Azokban a percekben úgy éreztem magam, mint az Úristen, aki megöntözé a mezők szomjúhozó virágait. És én öntöztem, eleget téve a fohászoknak, mert fohászkodtak hozzám sűrűn és egyre hangosabban: „Nyomjál ide egy kicsit, hékás!” Vagy azt, hogy: „Célozz már ide is, pajti, itt ülünk a falnál!” A vége persze az lett, hogy a tulaj dühösen odarohant hozzám és kitépte a kezemből a pumpát, mire a srácok fütyölni kezdtek és... Egyszóval kitört a balhé...

Igen, akkor még érdemes volt moziba járni. De most? Igaz, hogy most színes szuper koprodukciókat láthatunk, kilométer hosszúságú vetítővásznon és balról is gyün a hang, meg jobbról is gyün, de szagosvizet nem pumpálnak szét a nézőtéren.

Csoda, hogy kevesebben járnak moziba?

Mikes György

MEGLEPŐ ESET

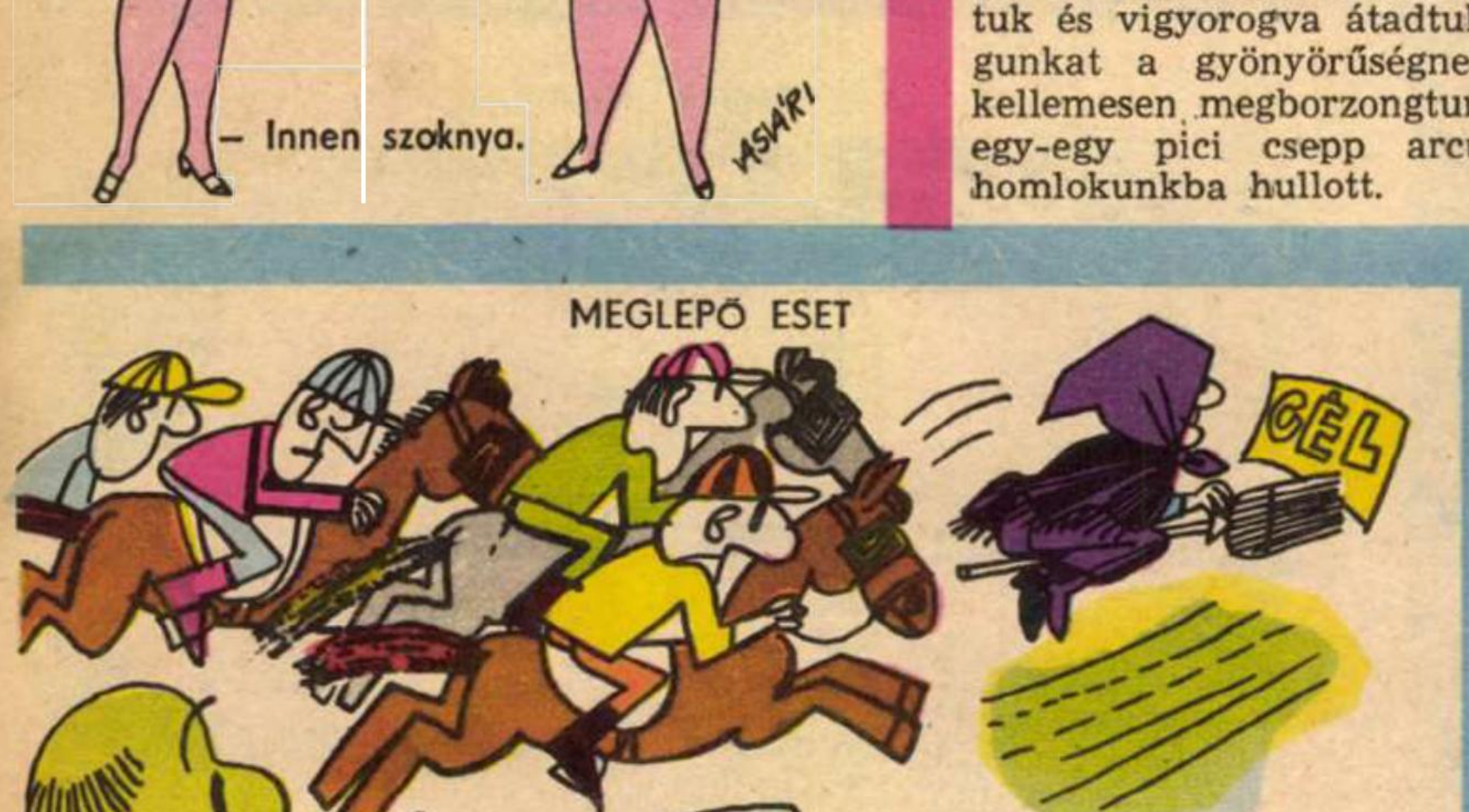

FŐVÁROSUNK LEVEGŐJE

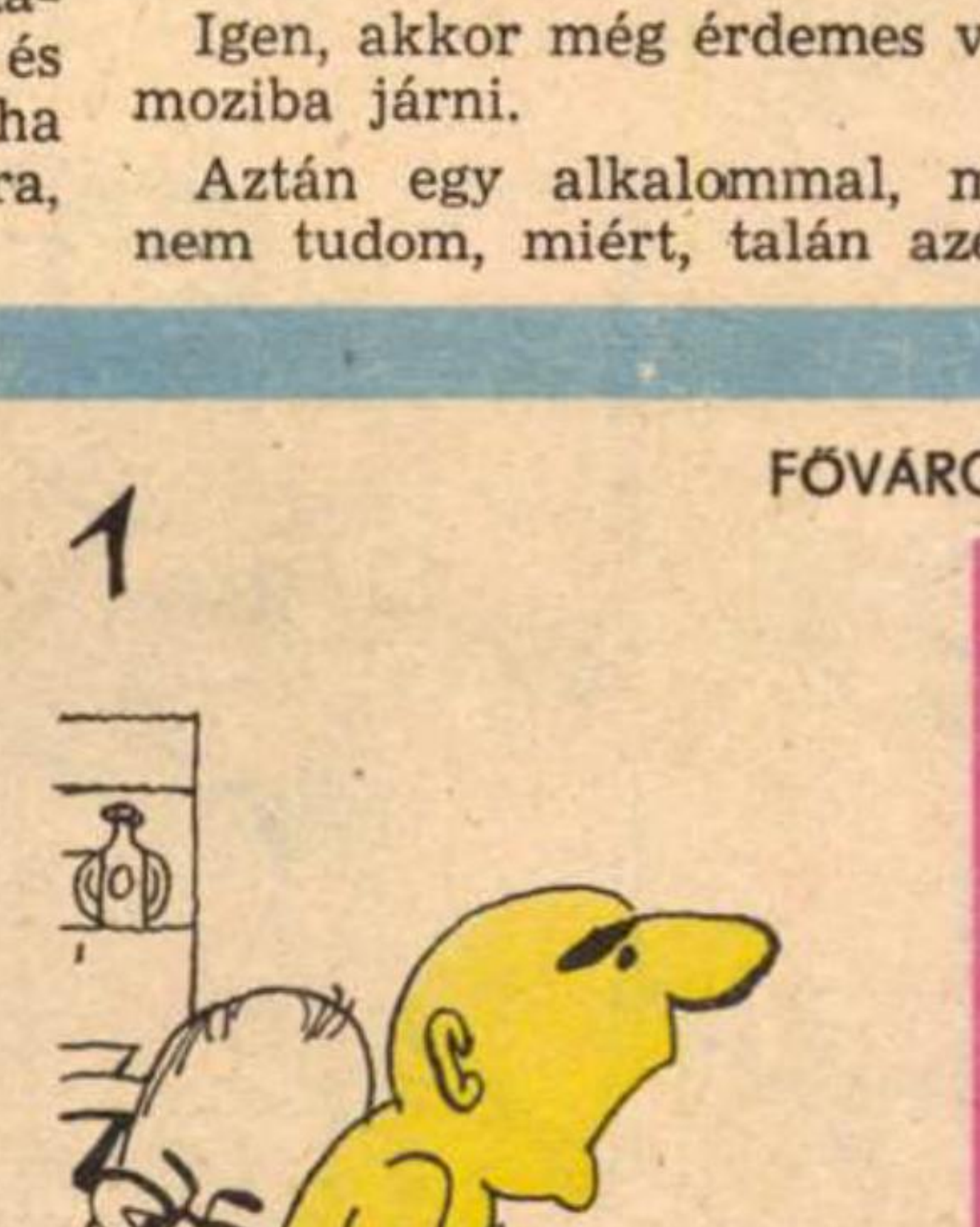

– Most vegyen mély lélegzetet!

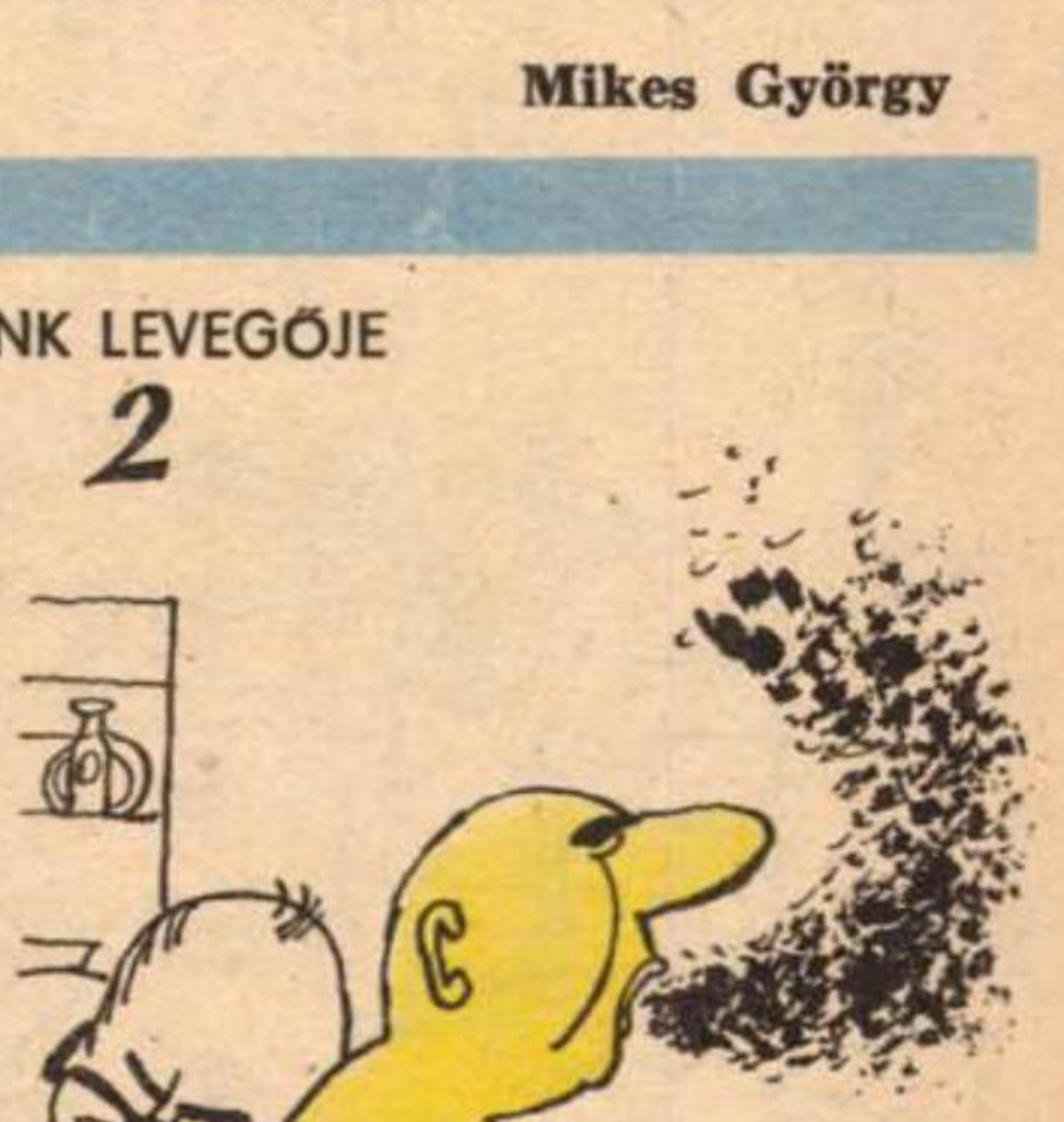

– És most fújja ki!

KEVÉS A HÁLÓKOCSI

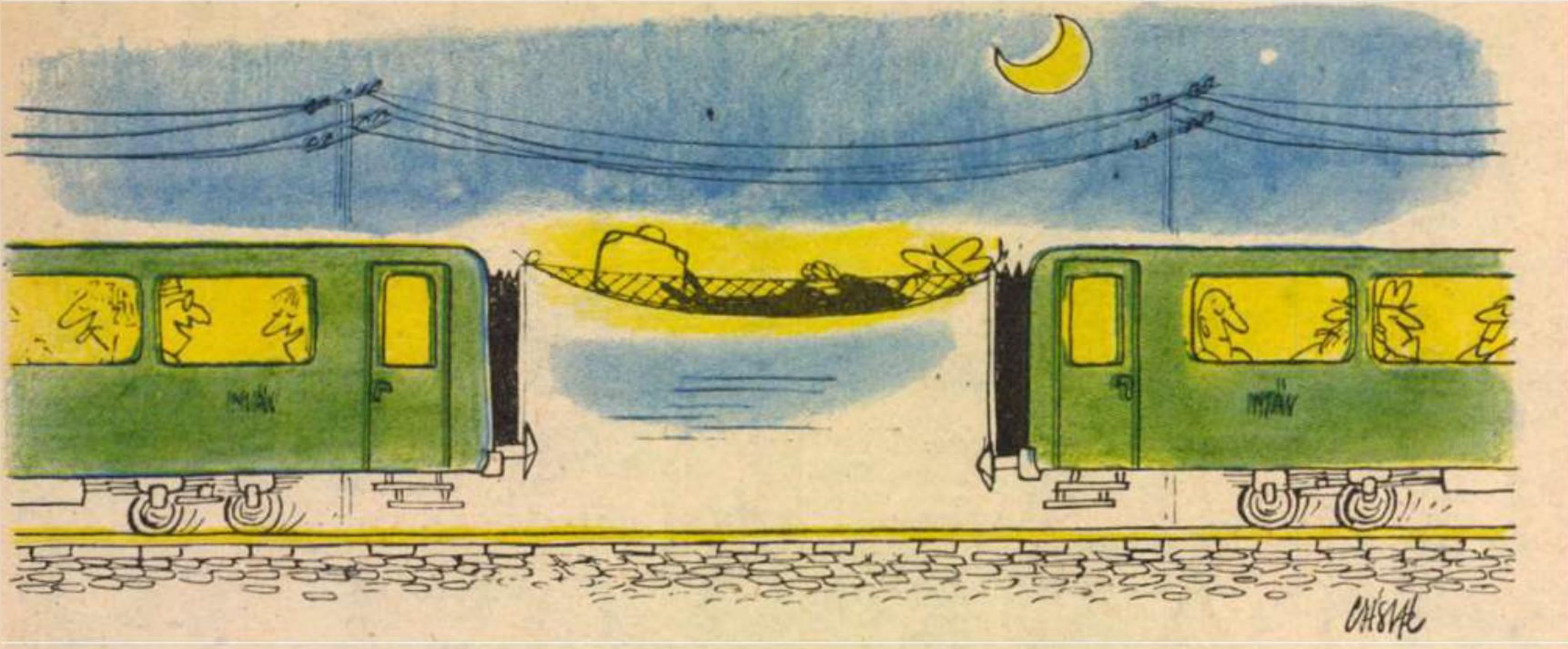

JÓSNŐNÉL

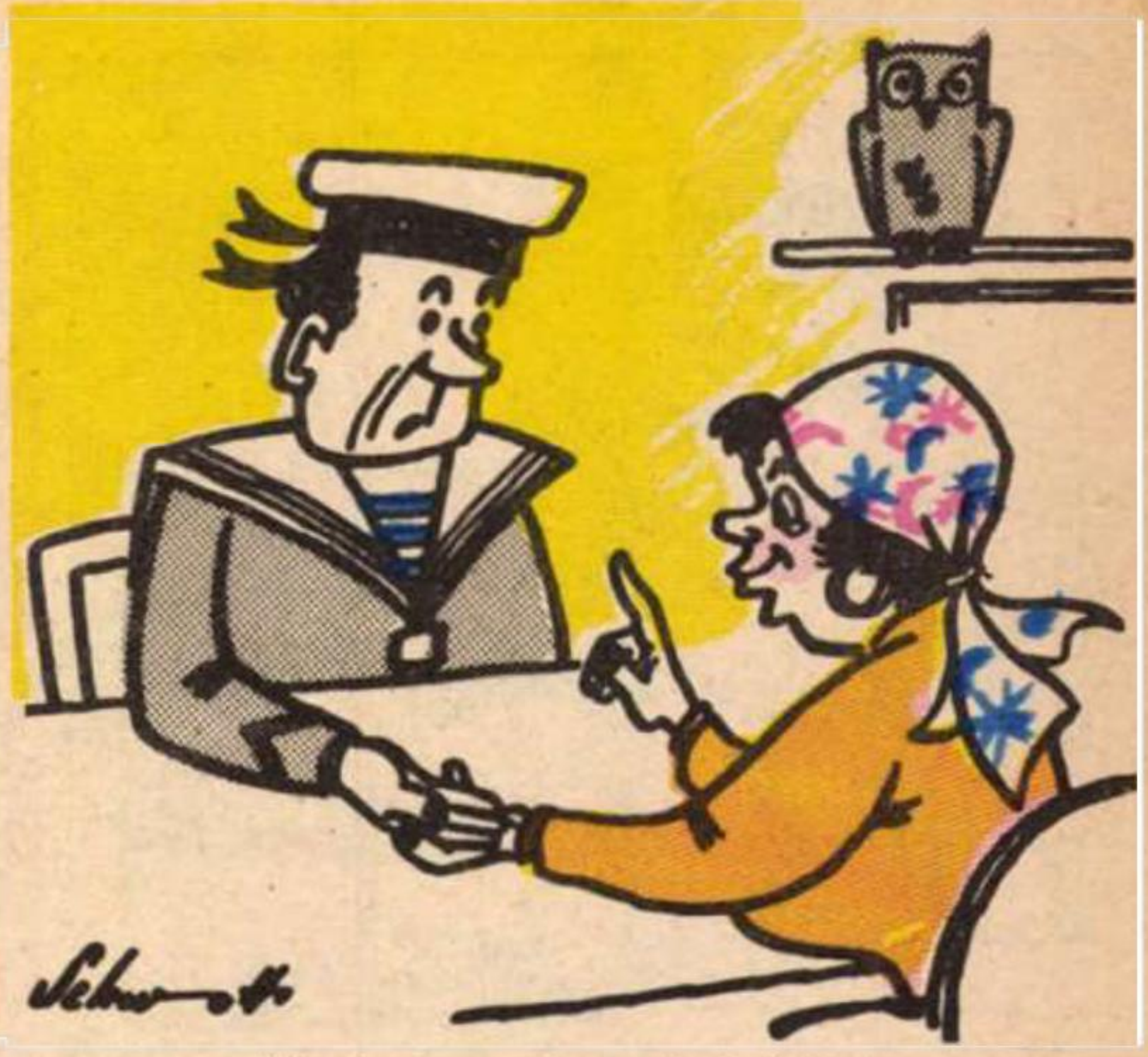

– Vizet, rengeteg vizet látok...

közéleti versikék

CSAK EGY SZÓTAG KÜLÖNBSÉG

Jó dolog az -okrácia,
Ha eleje: dem-,
De ha bür- (pardon, grácia!)
Már eleve: nem!

NÉGY RIMPÁR EGY ÜZLETEMBERRE

Egyet néz e
Haszonleső:
Legyen pénze,
Azon lesz ő.
Igyekezet,
Gazdagodás
Ide vezet:
Gaz dagadás

DIVATOS FIATALEMBEREK

Arcuk úgy fest, torzonborzul,
Ahogy a szőr borzon torzul.
Gőgösek, mint lordok, szőr-ök,
Hogy nőnek a hordott szőrök.
Egyre több szőr, hip-hip-hurrá!
Így lesznek a hippik úrrá.
És az ember áll csak, áll,
Bámul: „Ez nem álszakáll?"

E. J.

az újító

Por Oszkár anyagmozgató volt az infrahang kiszerelő vállalatnál. Ez volt a foglalkozása. De hivatása szerint újító volt; ezüstérmes kiváló újító. Egy a félreismert zsenik közül.

Életcéljául azt tűzte ki, hogy apróbb könnyítésekkel, örömökkel tegye szebbé embertársai életét. Ennek köszönhette, hogy az üzemben hamar megszerették. Először az asszonytársakat hódította meg. A kultúrteremben kiszerelte a pianinó basszuspedálját és hajszárítót konstruált belőle a női öltözőbe. De nem feledkezett meg a férfi szaktársakról sem. Fotocellás cigaretta-füstemésztő készüléket szerkesztett, amely a munkafelügyelő közeledtére automatikusan eloltotta a műhelyben a cigarettákat és pillanatok alatt eltüntette a kékes füstöt. A vállalat valamennyi dolgozójának elismerését vívta ki, amikor az ellenőrző órába olyan műszert dolgozott bele, amely folyamatos félórás késést eredményezett, aminek következtében megszűntek a bérlevonások. A faliújságon vezércikkben követelték a dolgozók, hogy Por elvtárs részére biztosítson az igazgatóság barkácsoló helyiséget.

Pár nap múlva felavatták a takaros kis szobát, amelynek ajtajára a következő felirat került: Kiszerelő műhely. Vezető: Por Oszkár. Csodálatos, titokzatos dolgok történtek e műhelyben... Egy szép napon az igazgató szobájából üvöltés és asztalcsapkodás hallatszott. „Ki tette tönkre a Leicámat?" (Miként bizonyára tudni tetszenek, a Leica az nem egy közel-keleti női név.) Az igazgató halántékán kidagadtak az erek, amint az üres szemmel rábámuló masinát nézte. A gyanú a kiszerelő műhely felé irányult. A gyanú azonban továbbra is gyanú maradt. Az újításfelelős a haját tépte, amikor Por Oszkárnak a „madárszem elvén alapuló hátra is látó készülék"-ért az újítási díjat kifizette.

Néhány nap múlva Por Oszkár felajánlotta az igazgatónak, hogy olyan biztonsági zárat készít, amely lehetetlenné teszi, hogy illetéktelenek hozzájussanak fényképezőgépekhez. Másnap két dolgozó panaszt tett, hogy fényképezőgépeikből kiszerelték a redőnyzárat. Egy hét múlva Por Oszkár az újításfelelősnek bemutatta az új riasztókészüléket, amely a betörőt megfogja, lefényképezi, ujjlenyomatot készít róla és felhívja a rendőrséget. Az igazgató el volt ragadtatva, az újításfelelős kifizette az újítási díjat.

Ekkor az újítások bejelentésében szünet következett. Por Oszkár magába mélyedten gondolkodott. Az érdeklődések elől elzárkózott. Az új ötletet a tv adta. A tv-ben látta, sőt látogatta a „Kincses sziget"-et. Aztán eszébe ötlött az a magyar szólás-mondás, amelyet gyakran hallott nem létező vagyonokkal kapcsolatban: az a vagyon a holdban van. Elhatározta, hogy megszerzi. Már tudta, hogy az űrhajónak a bumeráng-elven kell alapulnia. De mi fogja a kidobó erőt szolgáltatni? A jövő hajtóművét az atommaghasadás szolgáltatta energia fogja a második kozmikus sebességgel kiröpíteni a Hold felé. Mi azonban nem vagyunk atomhatalom... Elhatározta, hogy a tudathasadást fogja energiaforrásként felhasználni.

Reggel, amikor álmosan átlépte az üzem kapuját, szaktársa kezébe nyomta az újságot és némán a főcímre bökött: „Szonda 5. megkerülte a holdat és simán visszatért a földre." „A Szovjetunió megelőzött" — mondta lemondással és mégis büszkén. Mint aki az USA-nak képzeli magát.

J-ós

TAKARÉKOS FELESÉG

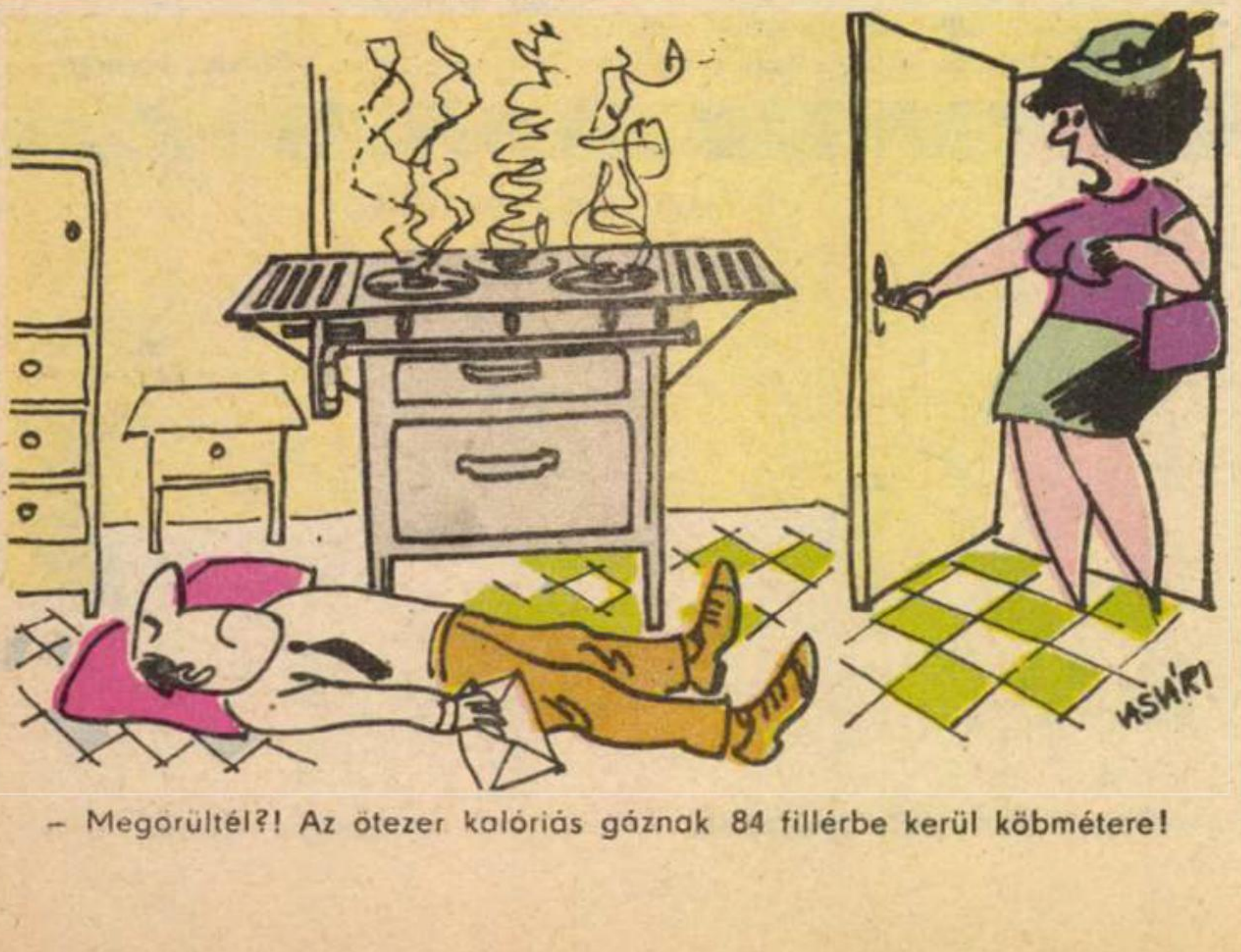

– Megőrültél?! Az ötezer kalóriás gáznak 84 fillérbe kerül köbmétere!

A TECHNIKA BOSSZÚJA

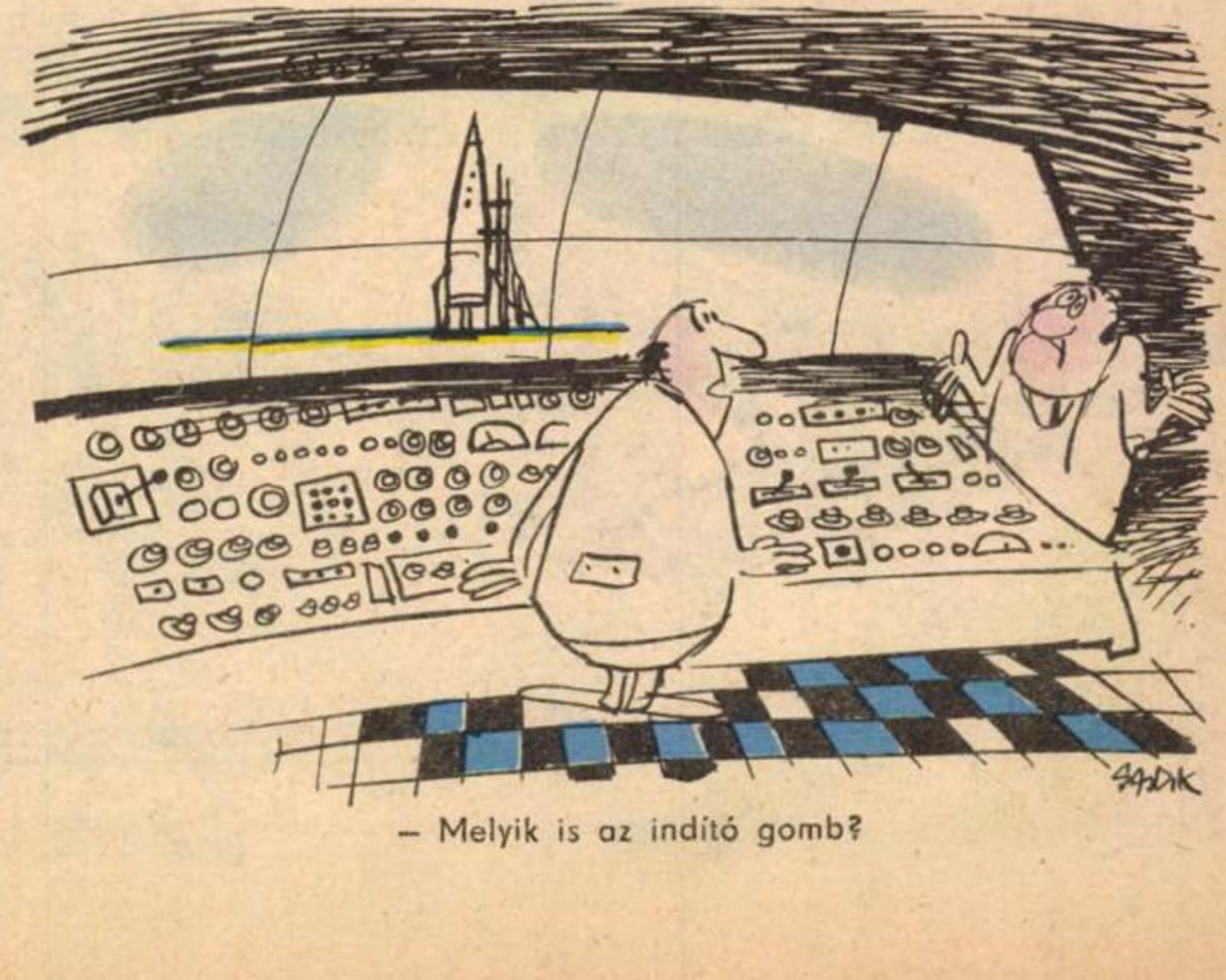

– Melyik is az indító gomb?

VÁLTÁS

Hegedűs István rajza

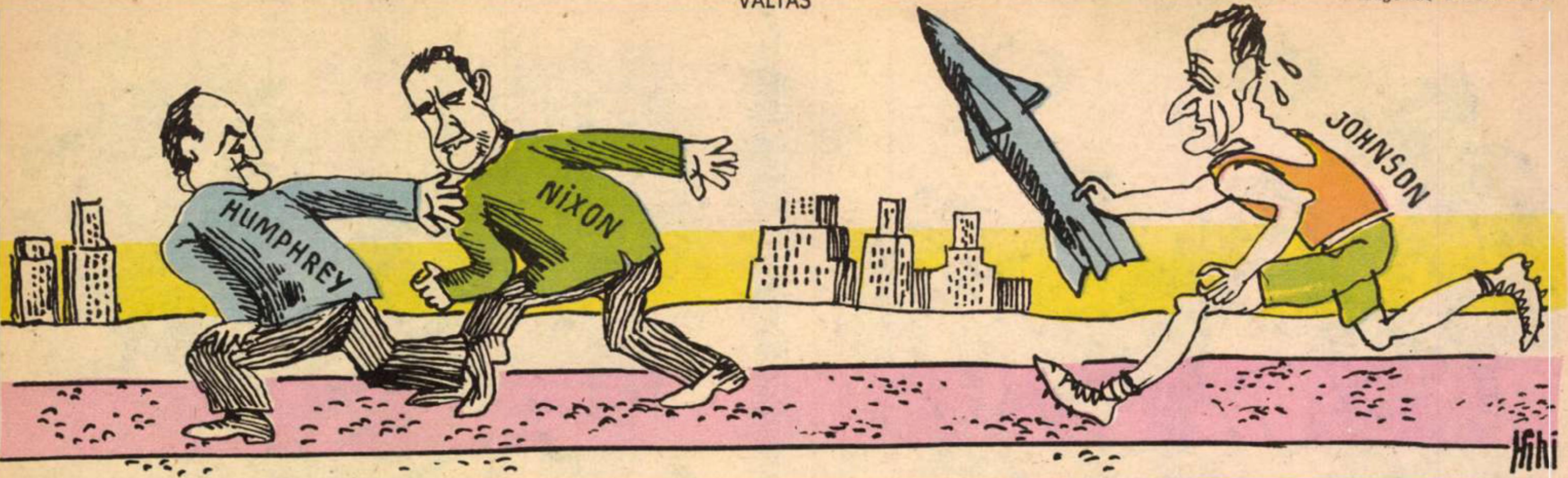

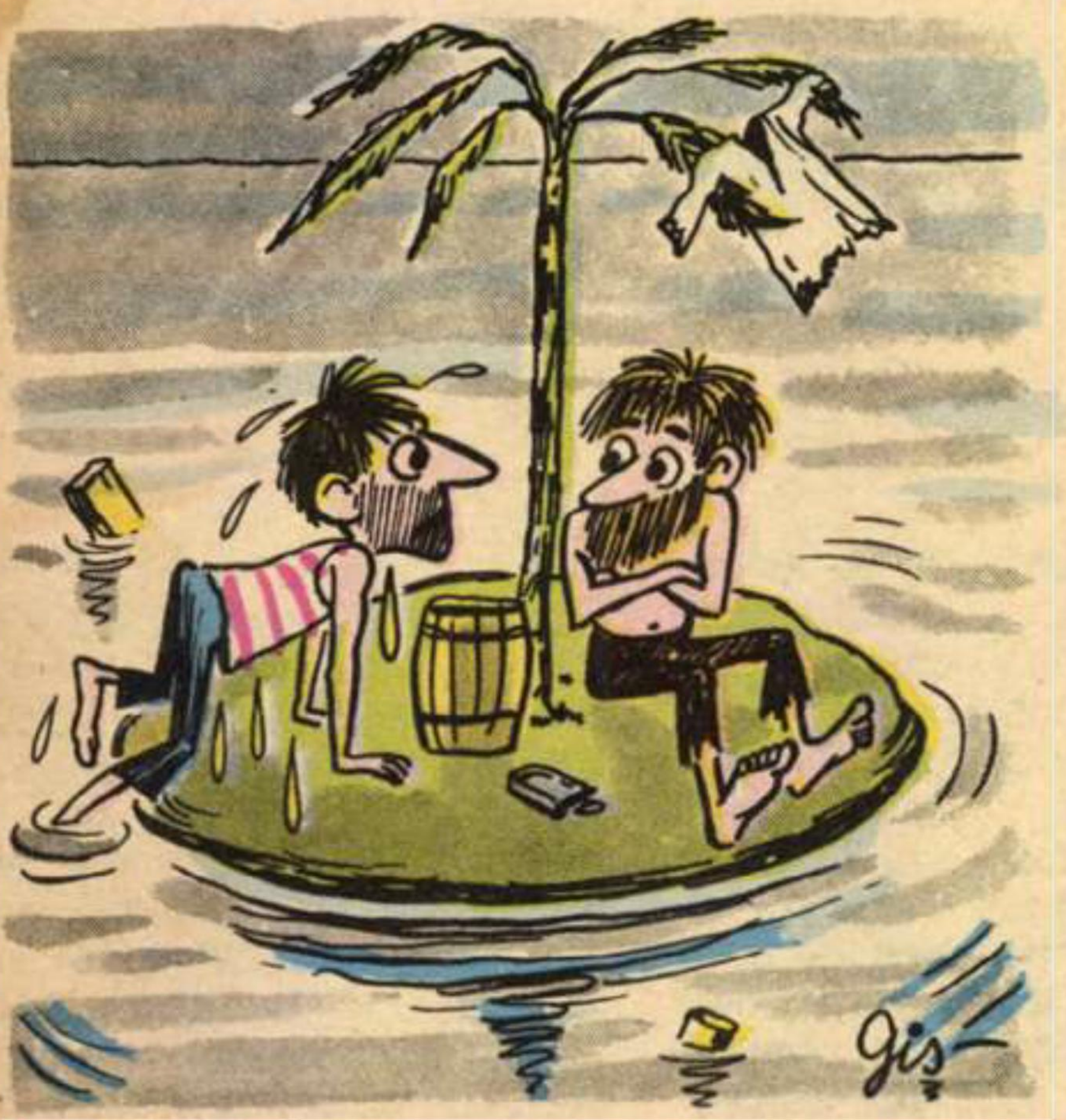

HAJÓTÖRÖTTEK

– Honnan ismerjük mi egymást?
– Azt hiszem, valamelyik vicclapból.

TAPINTATOS PEDAGÓGUS

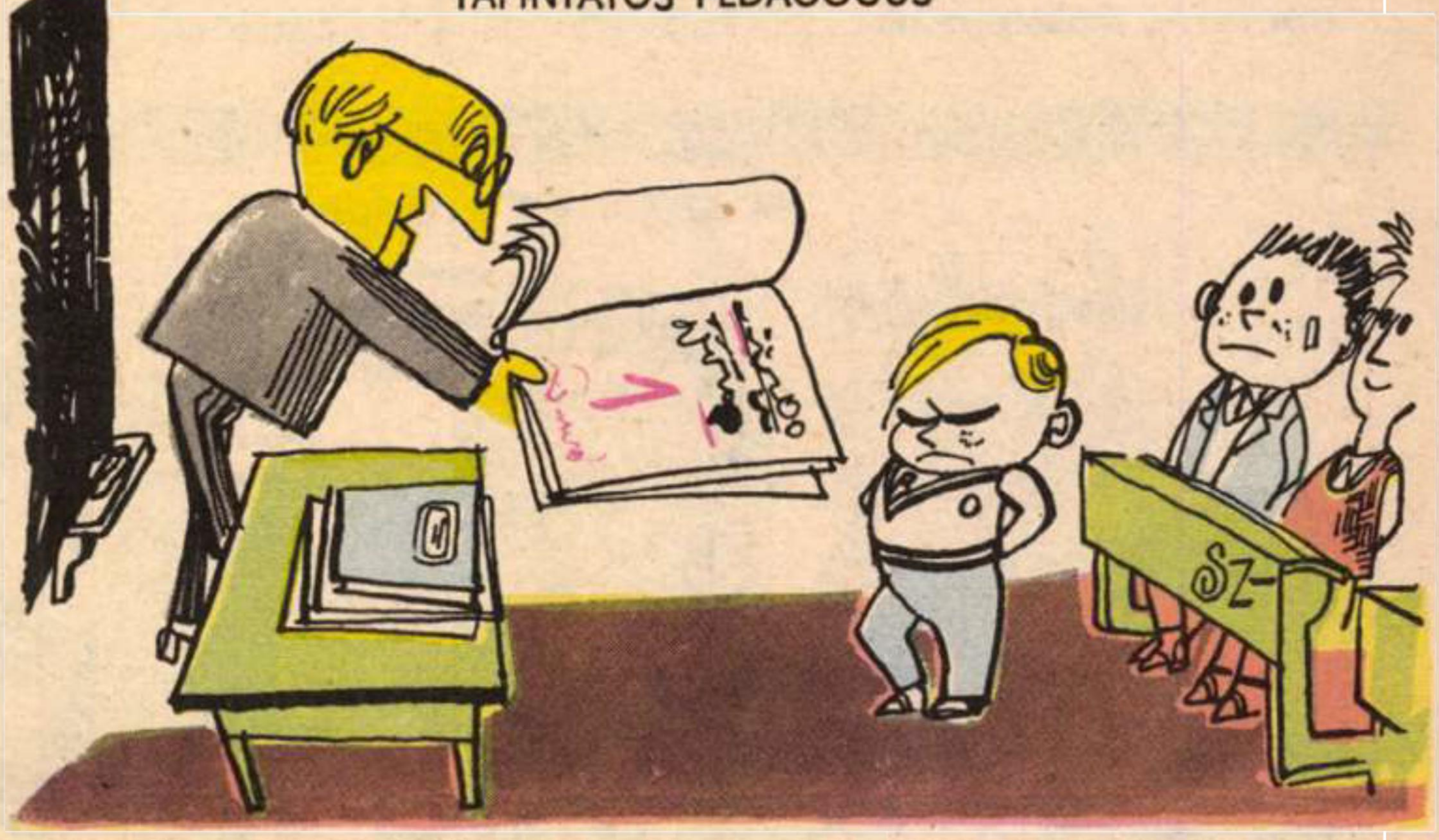

– De az apukádnak ne mutasd meg, mert felmegy a vérnyomása!

A NÉMA HIVATAL

Mottó: **Vagynak ollik némaságban nyugovó hivatalbéli személlek, kik pergamentjeinket, miket elényújtánk, alig észrevételezvén, ujjaik bököděsivel jelezik, hogy ügyünk, s gondunk eme ország más végiben levő várba tartozik.**

XVI. századbeli ismeretlen ügyfél.

Dolgom volt a hivatalban, így bementem a hivatalba.

Alkotó csend fogadott. Kezdetben a portásra esett esengő tekintetem, ám, ő ölbehulló két kezével malmozott.

Udvariasan — mely már annyi portást felingerelt — megérdeklődtem tőle, hogy idejövetelem célját hogyan tudom eredményesen elérni.

A malmozó portás közönyös érdeklődéssel keresztülszemlélt, mint akit először lát *(és ebben igaza volt)*, majd ismét tevékeny malmára helyezte tekintetét.

Nagy érdeklődéssel figyelve szorgos munkálkodását, egy röpke perc múlva újra ráudvariaskodtam. Mire ő — jobb kezét lomhán felemelte, de úgy, hogy kis és gyűrűs ujja begörbítve hevert a tenyerén. Majd megnyerő fürgeséggel hüvelyk és mutatóujját szemeim alá bökte.

Közlése kizárt minden kétséget. Kis és gyűrűs ujj begörbítve, hüvelyk, mutató, középső áll: ez három... Hüvelyk, mutató merev, a többi görbítve: ez kettő. Összeadjuk. A hivatali kibernetika szabályai értelmében ez annyi mint: harmadik emelet, kettő!

Én: bólintottam

Ő: malmozott.

Én: beemelkedtem a páternoszterbe.

Ő: tovább malmozott.

A páternoszter, az örök páternoszterek bölcs nyugalmával billegett velem felfelé. Némán!

Hivatali nyugalom. Ilyenkor nézelődik az ember.

Azt olvasgatom, hogy: dohányozni tilos. Ez bölcs intelem. Hiszen az országban a palotától a kunyhóig annyi minden leégett már a rakoncátlan páternoszterek miatt. Tovább emelkedek és tovább böngészek. „A padláson és a pincén az áthaladás veszélytelen.” „Őrizze meg nyugalmát!”

Nem őriztem meg nyugalmamat, mert nem haladtam át. Sem alul, sem felül.

Hivatali áthaladás? Alul? Felül? Veszélytelen? Lehetetlen!

Tehát kibillentem a páternoszterből és bebillentem a harmadik kettőbe. Itt egy íróasztal elnézett a fülem mellett és hüvelykjével balra bökött.

Átóvakodtam a balik íróasztalhoz és kis aktácskámat reáhelyezve várakozóan álltam. Az asztal kapcsolt része némán ült.

Kis papíromra bámult hosszú, méla csendben.

Hat sor volt egy aláírással.

Gondoltam, olvassa. Így én is olvasni kezdtem, hogy hol is tarthat.

Lassan olvastam. Aztán visszafelé is elolvastam. A percek teltek. Hogy kellemesen teljenek, kiemeltem közös olvasmányunkból a mássalhangzókat, aztán a magánhangzókat. Kivontam őket egymásból és rájöttem, hogy a magánhangzó kevesebb. Különös aktácska. Megérdemli ezt az odaadó figyelmet. Amikor éppen eldöntöttem, hogy a dátumot megteszem a lottón, az íróasztal kapcsolt része felemelte fátyolos tekintetét, majd visszaejtette a papírkára, aztán kibámult az ablakon, rámnézett, majd megint a papírkára. Végül vallásos áhítattal aláírta, elém fricskázta és az íróasztal bal sarkát kezdte fürkészni okos szemeivel. — Most hova? — kérdeztem melegen. Ő továbbra is látókörében tartva az asztal bal sarkát, egy négyest legyintett felém, megtoldva hattal.

Értettem!

Mentem a negyedik hatba.

A negyedik hat beleselkedett aktámba, fejcsóvált, kézfejet rázott és kifelé bökött.

Kimentem. Végignéztem a folyosón. Végre néma taglejtésekkel felbukkant egy néma kartárs.

Kérdeztem.

Nézett. Plafonra bámult. Hallgatott.

Én: legyintettem,böktem, papírt mutattam.

Ő: felderült. Mutató ujját elfelezte, majd a padlóra lendítette mindkét széttárt tenyerét *(kicsit bőbeszédű — de mindegy)*.

Félemelet tíz! Tudok némahivatalul! — A félemelet tíz merengett, bökött, aláírt, stemplizett, bólintott, intett.

Ötödik öt!

Az ötödik öt vonaglott, rúgott, stemplizett, aláírt, bandzsított, matatott, lenézett!

Földszint egy!

A földszint egy aludt, álmodott, felserkent, megriadt, csodálkozott, pecsételt, aláírt, lebökött!

Alagsor három!

Az alagsor három evett, táplálkozott, zsebkéselt, rágicsált, jóllakott, emésztett... majd széttárta mind a két karját és az egyiket a fejére ejtette.

Értettem.

Menjek a főnökhöz.

Mentem.

A főnök titkárnőjét találom. A titkárnő némán feketét főz, majd a mosdóba önti. Új feketét főz, majd a mosdóba önti. Új feketét főz, majd a mosdóba önti...

Megértettem!

A főnök nincs bent, de azért a munkának menni kell.

Az ügyfelek csalhatatlan ösztönével megéreztem, hogy ügyem az elintézetlenségig el van intézve. Mehetek ki, ahol akarok. Óvatos ember vagyok, az ajtót választottam.

Pásztor János

PÉLDAKÉPEK

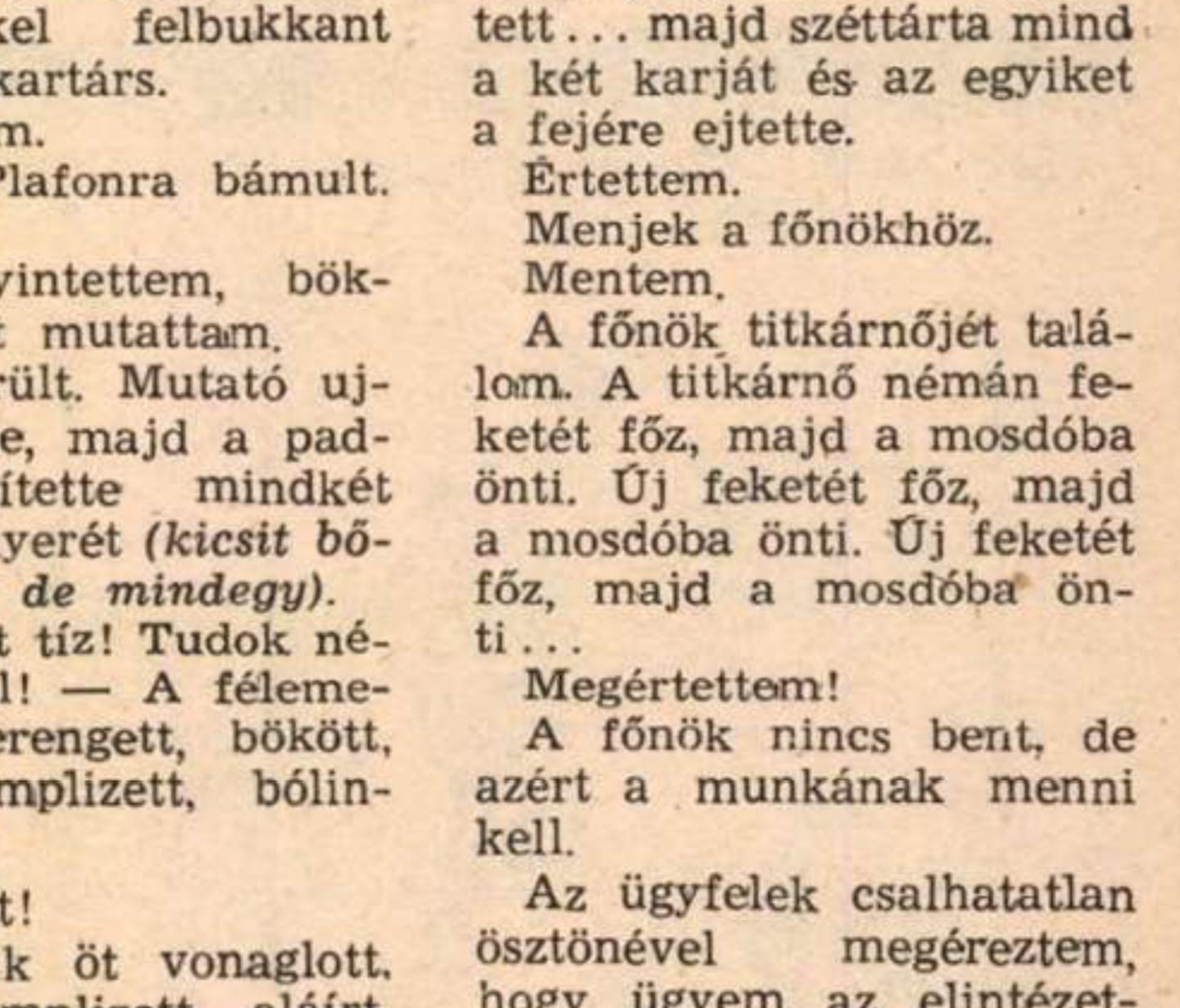

PRÓBAFŰTÉS IDEJÉN

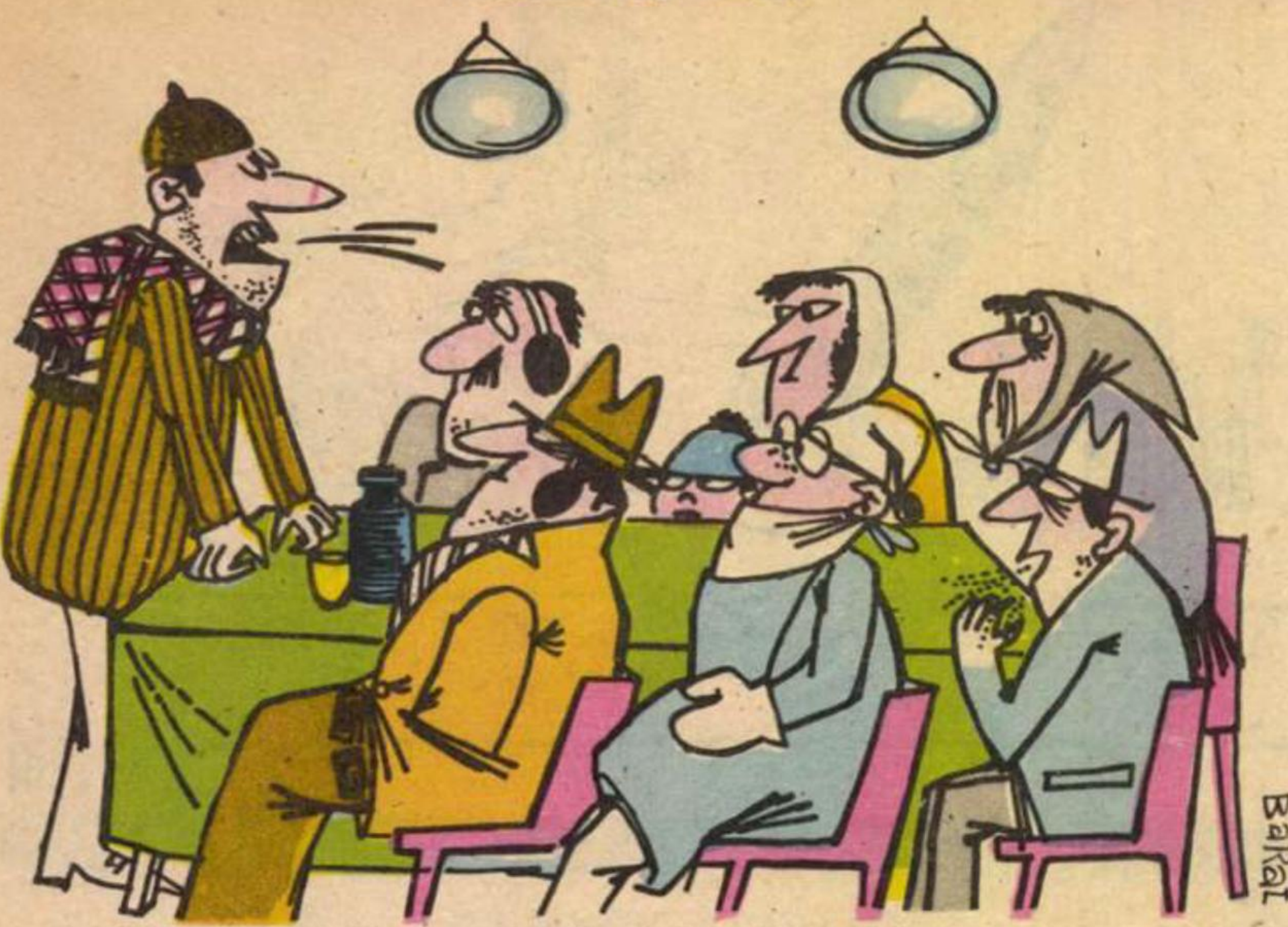

– Lakótársak, próbálkozzanak talán kalóriadús ételek fogyasztásával ...

A NAGY PILLANAT

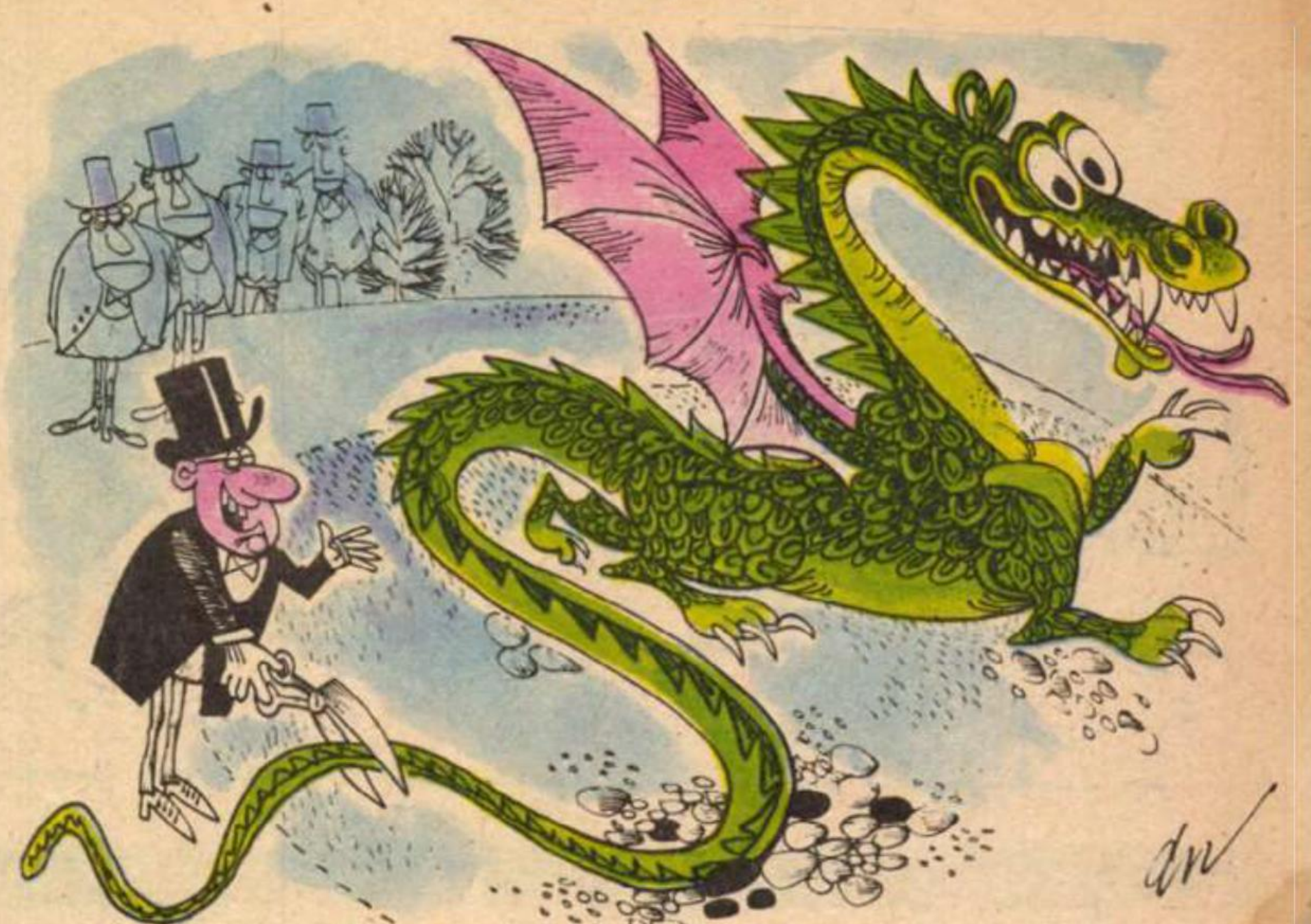

– A bürokrácia elleni küzdelmet ezennel ünnepélyesen megnyitom!

JÓL SZERVEZETT NYOMDA

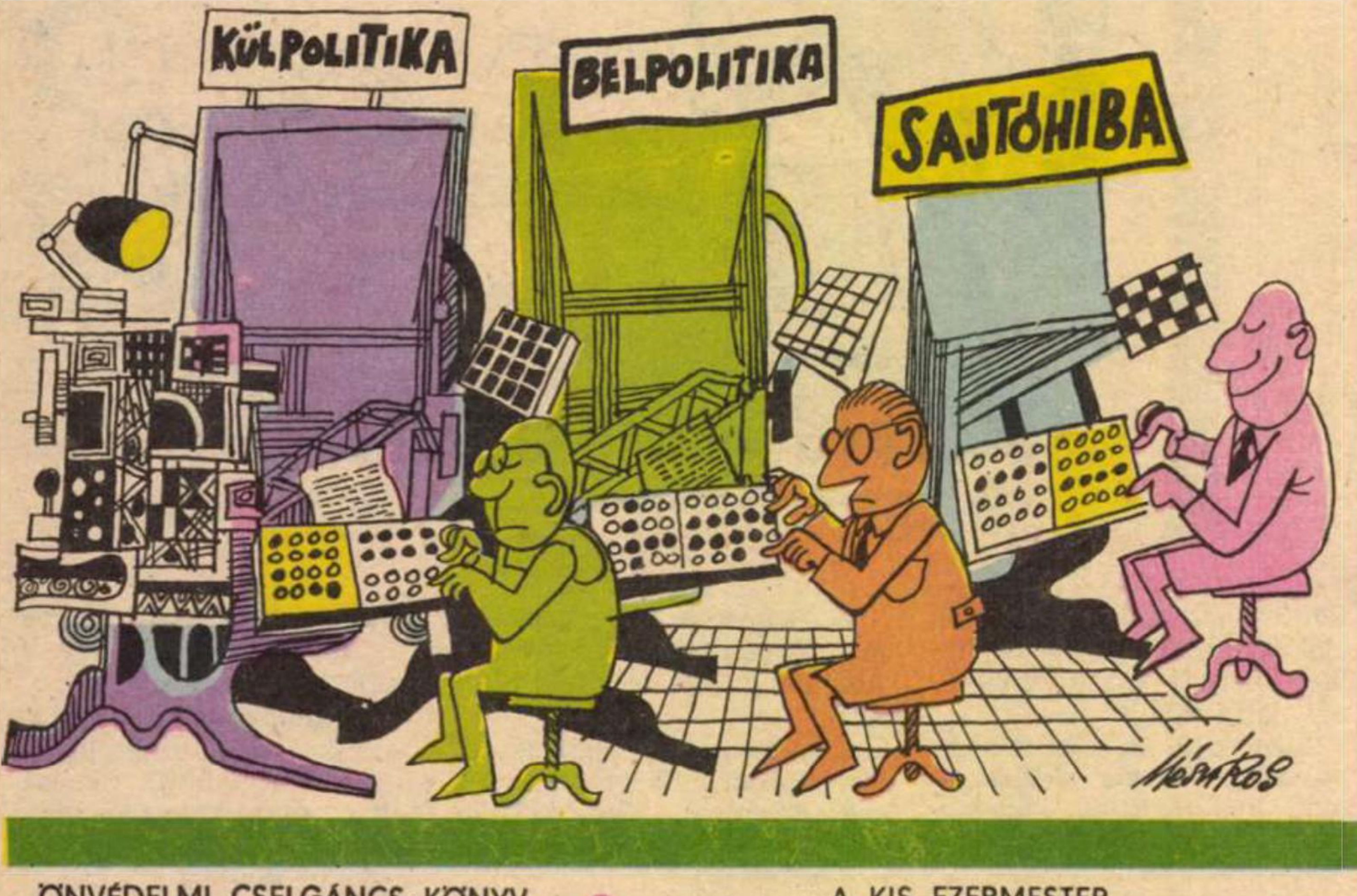

ÖNVÉDELMI CSELGÁNCS-KÖNYV JELENT MEG

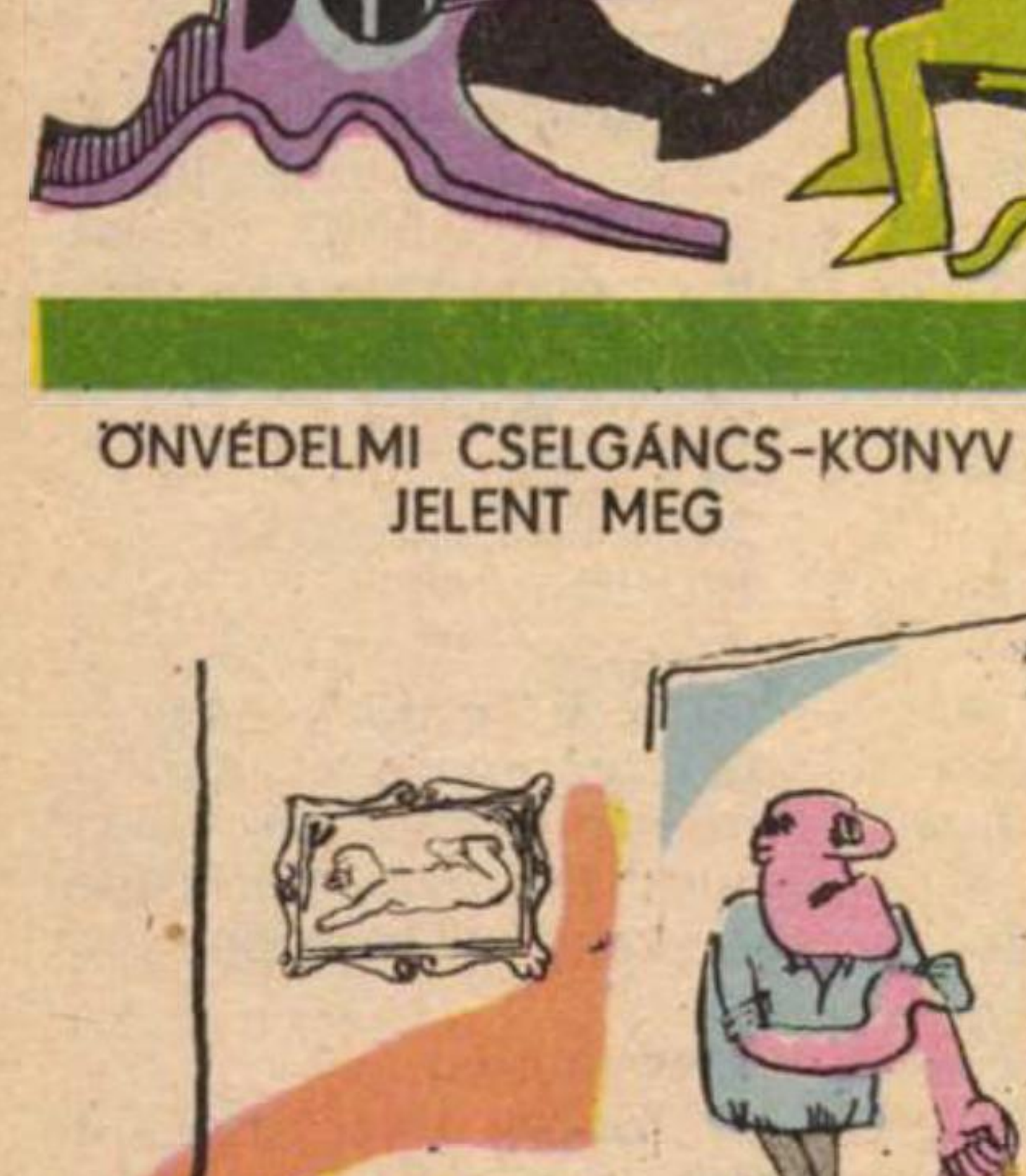

Az utolsó pillanatban!

A KIS EZERMESTER

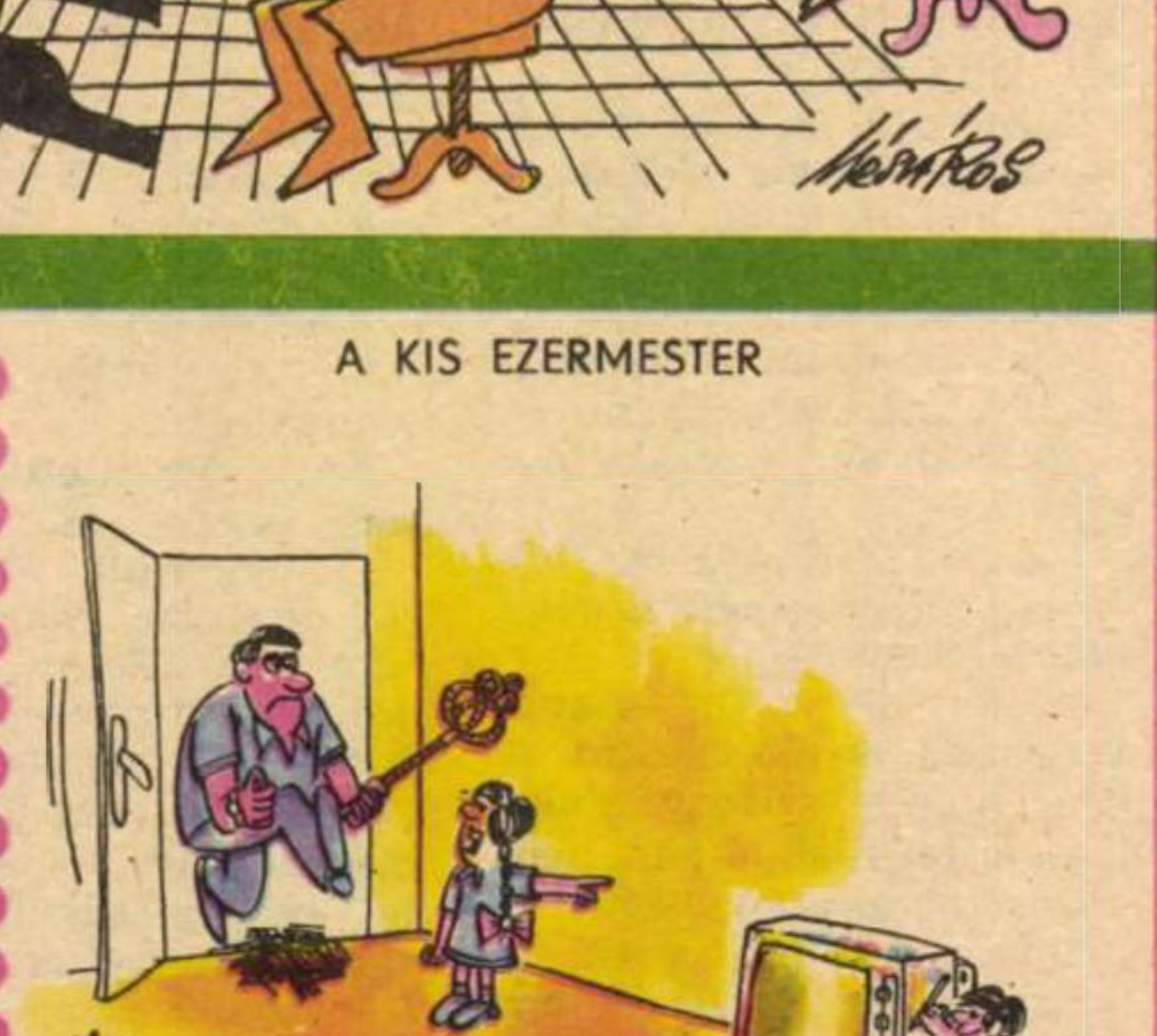

– Apu, a Pista színes tévét csinált!

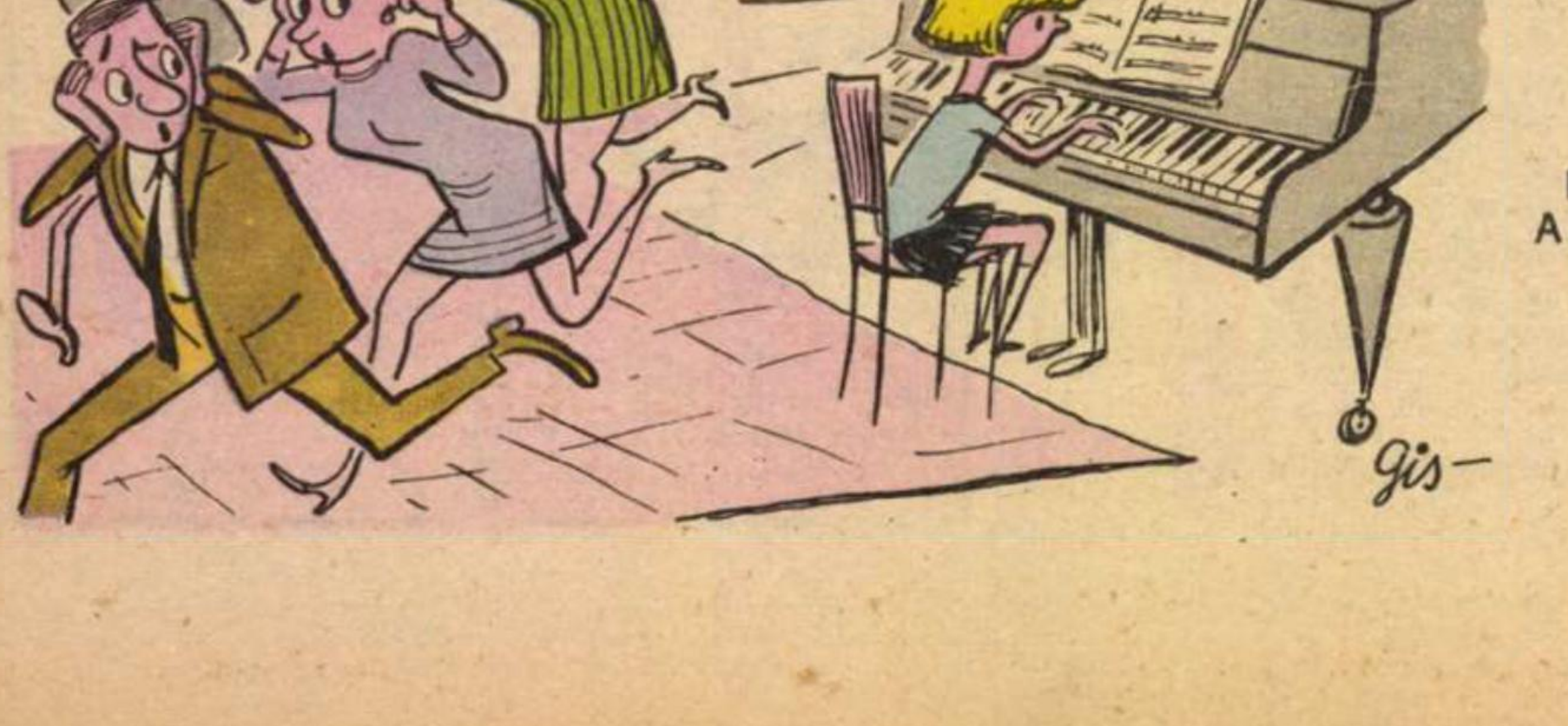

KISLÁNY A ZONGORÁNÁL

EGY KIS MELLÉKES

Az egyenlőtlen fejlődés törvénye speciális módon hat a vendéglátóiparban. Míg a kiszolgáló helyiségek sorra-rendre megújulnak pompázatos neobarokk, újklasszicista vagy hipermodern stílusban, a hozzájuk csatlakozó kis, mellékes helyiségek megrekedtek a fejlődés alacsonyabb szintjén, és a század elő vagy a korai középkor állapotait tükrözik.

Tetszenek tudni, ugye, milyen kis helyiségekre gondolok? Azokra, igen, ahova a királyok (köztársasági elnökök, juntavezérek stb.) is gyalog járnak — kezet mosni.

Az említett helyiségek sanyarú, hátramaradott helyzetéről voltak már korábbi, bőséges tapasztalataim is, mégis mielőtt intő szómat ez ügyben felemelem, szükségesnek véltem, hogy ismereteimet tovább bővítsem. Újabb tanulmányútra indultam tehát, és ennek során megszemléltem az V. kerületben a *Bonbon*, a VI.-ban a *Fecske*, a VII.-ben a *Zóna*, a VIII.-ban a *Bástya* és az *Erkel*, a IX.-ben a *Kedvenc*, a XIII.-ban a *Sabaria* idevonatkozó helyiségeit. Alább összegezett tapasztalataimra előre is felhívom az Intézkedésre Jogosult Vendéglátóipari és Egészségügyi Hatóságok szíves figyelmét.

Többféle indíték vezetheti a kedves vendéget az említett helyiségek felkeresésére, ám bármi legyen is ott-tartózkodásuk közvetlen célja, egy bizonyos, hogy dolguk végeztével kezet kell (legalábbis illik) mosni. Ehhez három fő dolog szükségeltetik: folyó víz, szappan, törülköző. Víz dolgában megfelelő az ellátottság, víz az mindenütt akadt. Koszos szappancsonk található a Bástya, a Fecske és a Sabaria mosdójában. Az Erkelben és a Kedvencben folyékony szappan számára rendszeresített gömbölyű tartály fityeg a mosdókagyló fölött. Mindkettőt megbillentettem: vajon folik vagy nem folik? Ki tetszettek találni: tényleg nem folik. Törülközővel három ízben találkoztam: az Erkelben, a Kedvencben (egy kékkockás konyharuhát léptettek elő erre a posztra) és a Bástyában. Ez utóbbi helyen roppant dekoratív hatású az a megoldás, hogy a törülközőt hozzá madzagolták a fűtőtest csövéhez. A Bonbonban (I. osztályú hely!) és a Zónában se szappan, se törülköző, de minek is az a nagy flanc, ugyebár?!

A mosdók belsőbb helyiségei még siralmasabb állapotban leledzenek. Ilyen irányú tapasztalataim részletezésétől, érthető okokból, el kell tekintenem.

Sehogy sem tudom elhinni, hogy a vendéglátó vállalatok költségvetésében ne akadna egy kis mellékes összeg arra, hogy ezeket a kis mellékes helyiségeket a kellő szerelékekkel ellássák, és rendszeresen tisztán tartsák!

(radványi)

FALUSI LAKODALOM

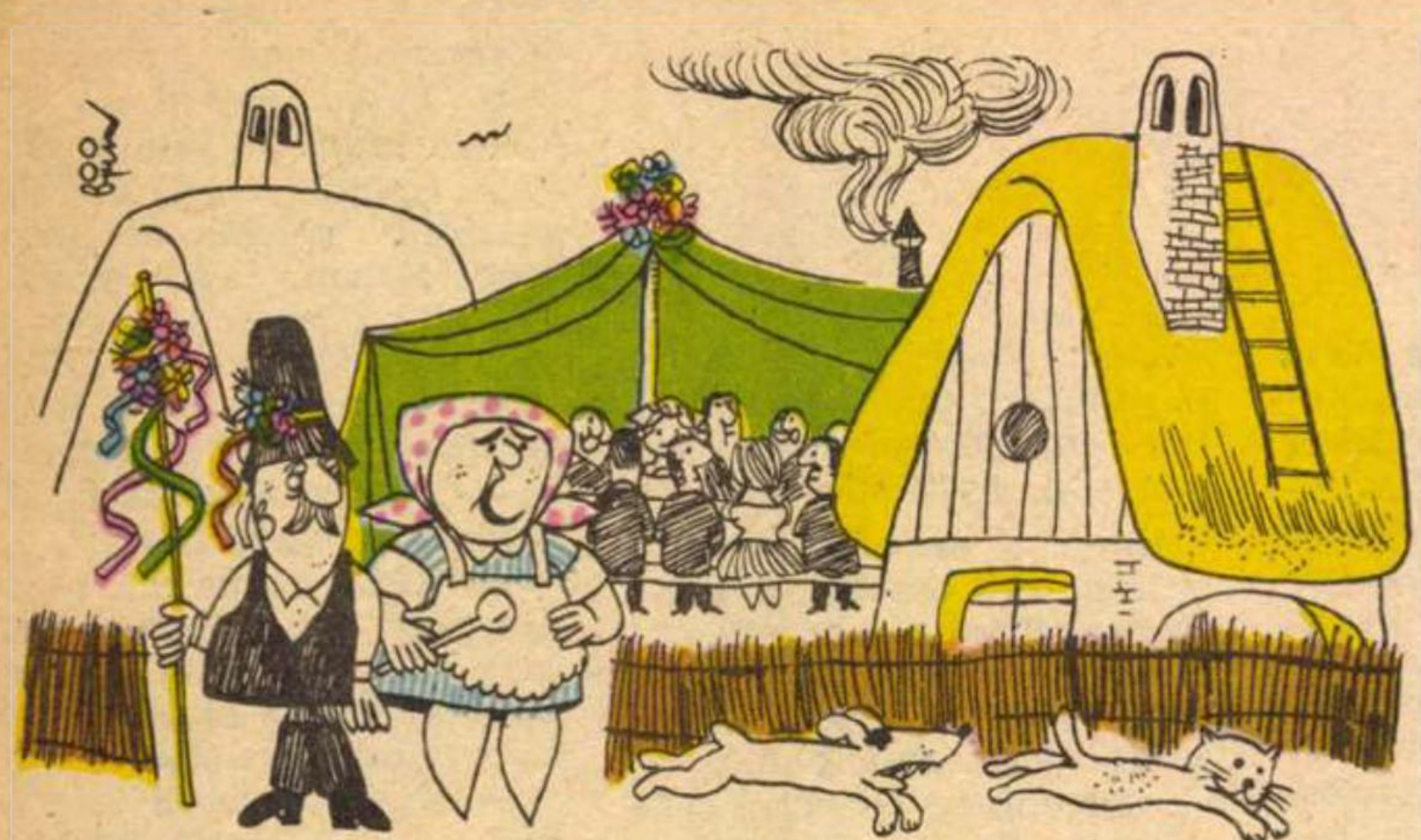

– Még mindig hiányzik egy vendég a kétszázhatvannyolcból...

HASZNOS ÚTI SZÓTÁR

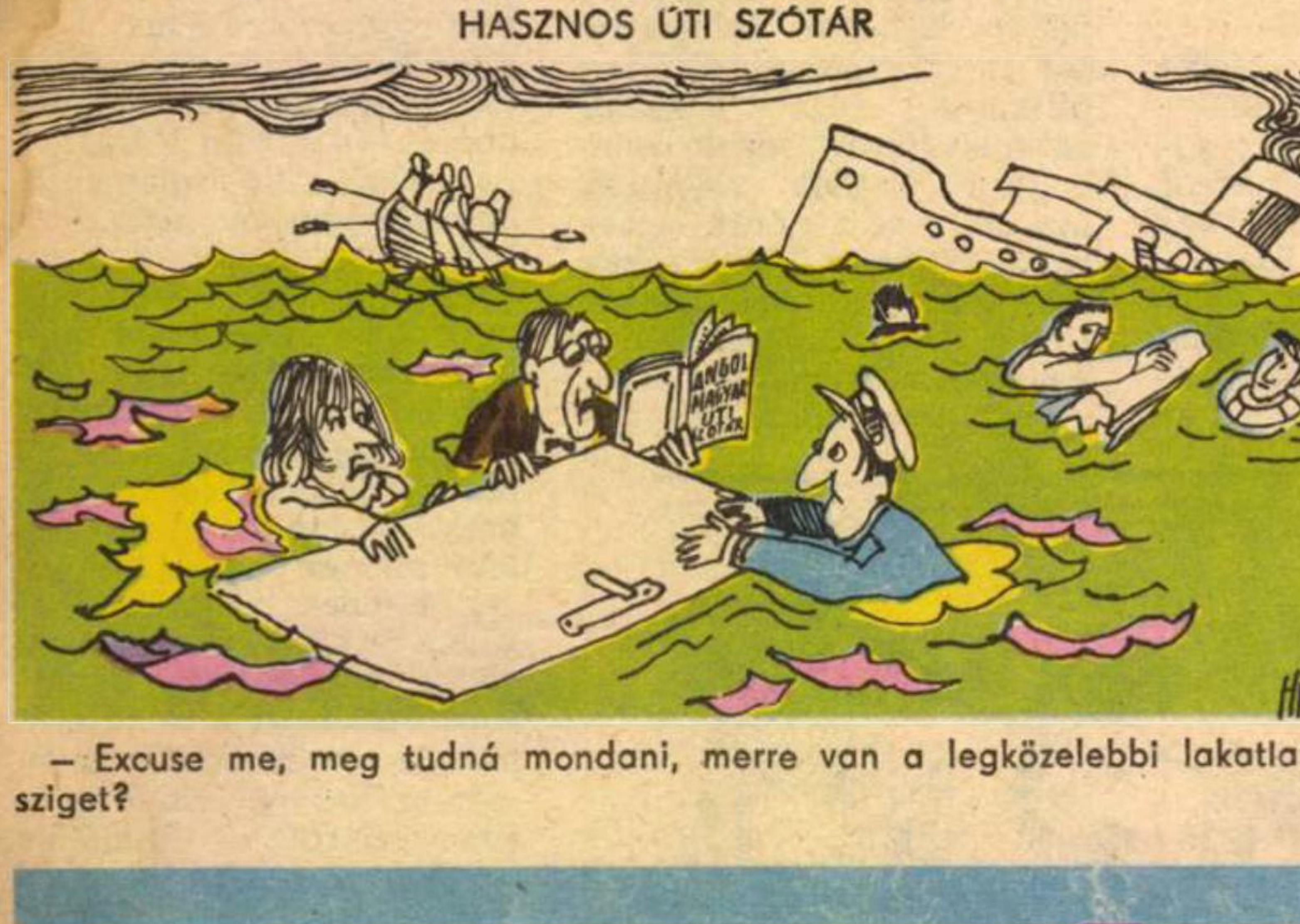

– Excuse me, meg tudná mondani, merre van a legközelebbi lakatlan sziget?

BABÉRKOSZORÚ

Kőszegi Judit rajza

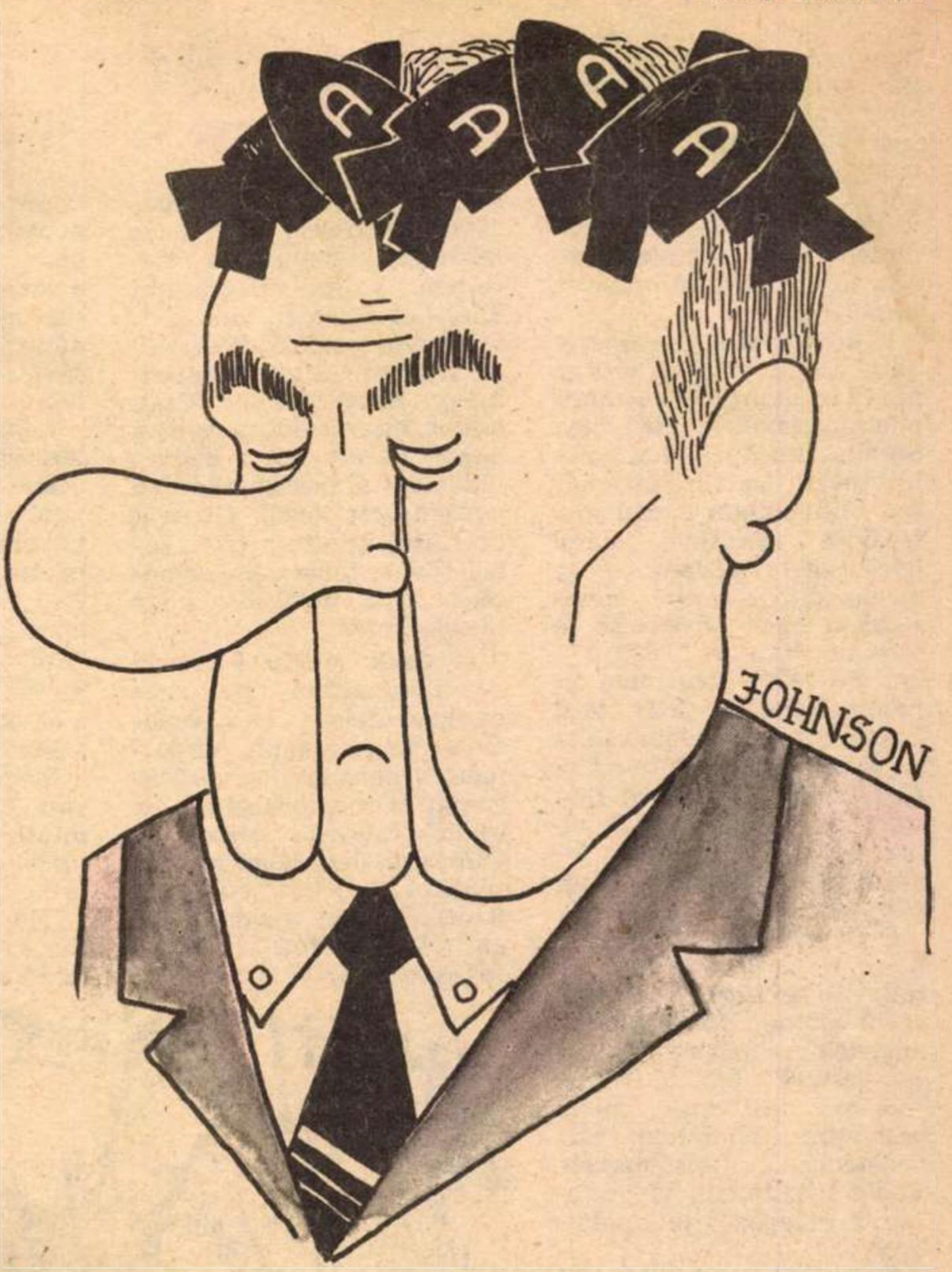

HÉTFŐ REGGEL

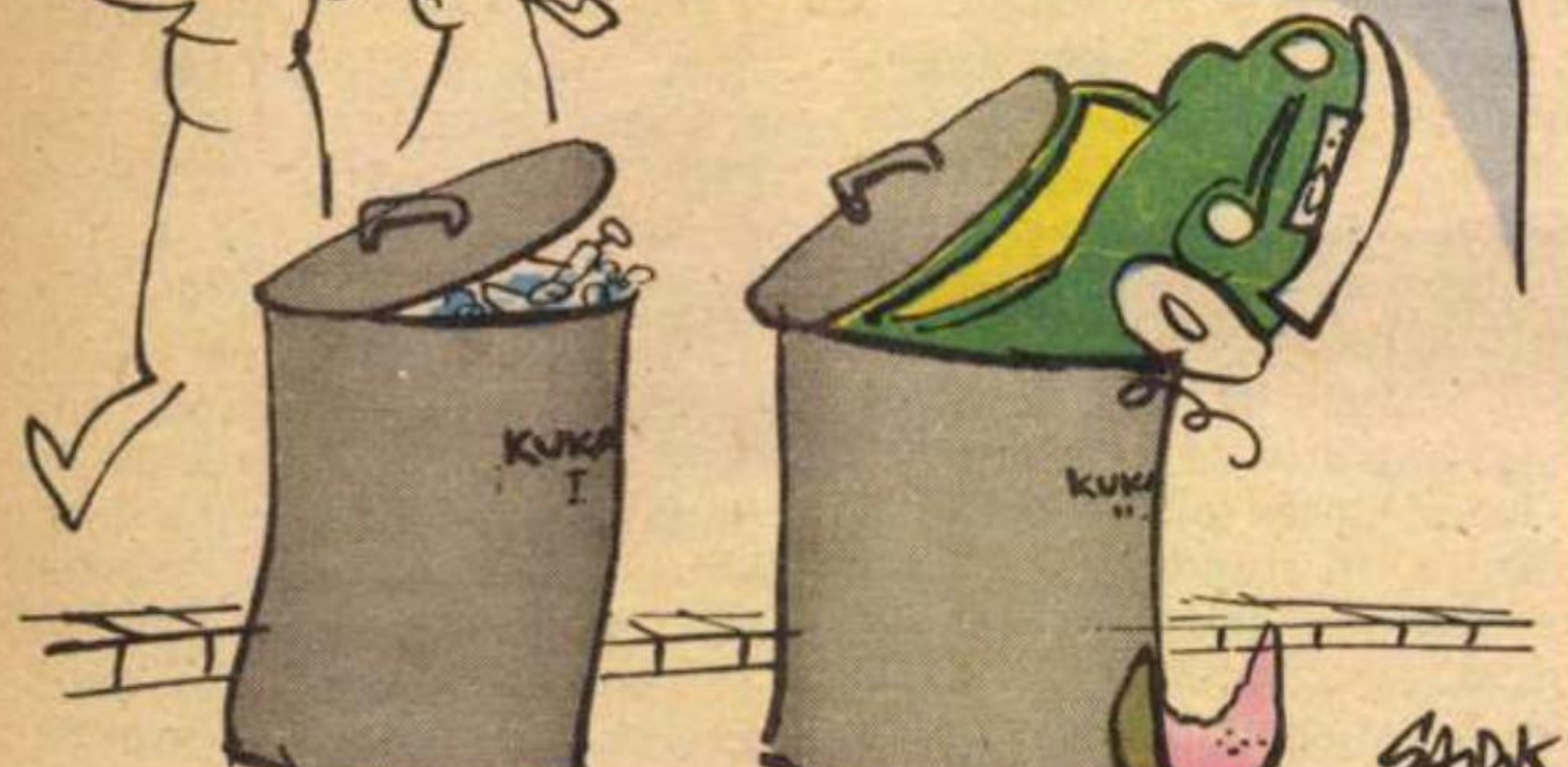
KUKA I.
KUKA II.

VADÁSZKALAND A STÚDIÓBAN

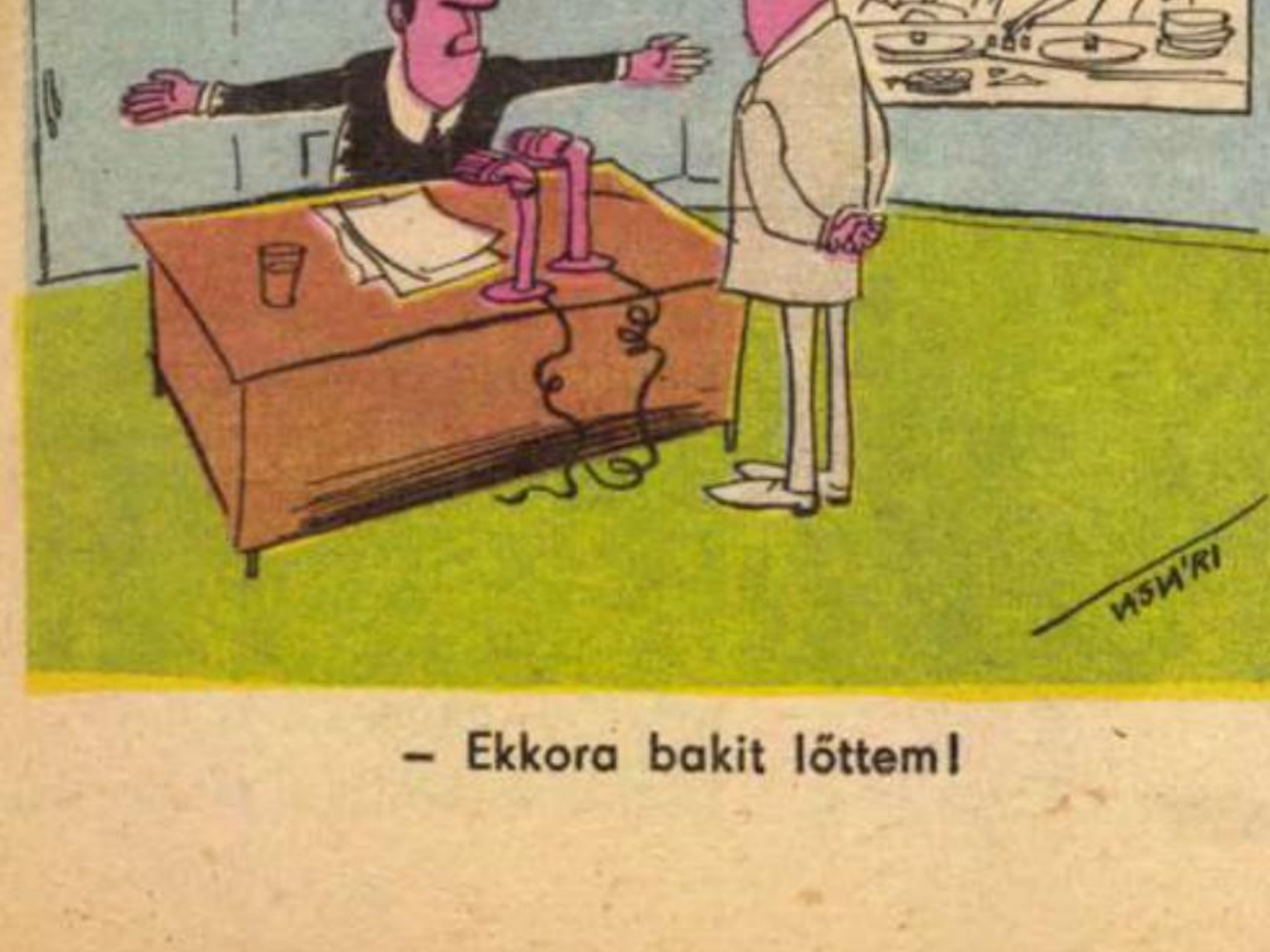

– Ekkora bakit lőttem!

Kedves Ludas!

RÉMLÁTOMÁS

Úgy látszik, kezdődik az influenza — gondoltam pénteken. Szombaton már elmaradt a rendes vacsora, családom azt evett, amit talált. Vasárnapra az influenza kiütéssel győzött, hiába tömtem magamba a sok citromot.

— Mi lesz a holnapi ebéddel? — kérdeztem aggódva. — Mit fogtok enni?

— Ezt bízd rám! — felelte kamasz fiam. — Elmondod nekem, hogy mit kell csinálni és kész!

Hajnaltájt hirtelen felébredtem. Motoszkálást hallottam a konyhából. Párom még édesdeden aludt. Felkeltem, s kikukkantottam. Még most is erősebben ver a szívem, ha eszembe jut az a látvány.

Mert ott állt a RÉM!

Hosszú, csíkos köntös rajta, s nagy kés a kezében! A feje, ... a feje meg Fantomashoz hasonlít. Az ajtónyitást hallván, lassan hátrafordul. Kék gumimaszk rajta, szája vigyorra húzódik, ahogy üvegszemeivel lassan végigmér...

Nagyot visítva a székbe rogytam. Férjem ijedten ugrott ki az ágyból. Félájultan mutogattam a konyha felé. Ő harciasan kiment...

És azóta is rajtam nevetnek. Fiam volt a rém. Hagymát vágott az ebédhez, de mert csípte a szemét, felvette a búvárszemüvegét. Az apja köntöse volt rajta, s a legnagyobb késsel aprította a hagymát, mert úgy gondolta, hogy akkor hamarabb végez vele.

GYETVAI IBOLYA

A „Kemping" szalámi külsőre olyan, mint általában a többi téli szalámi, csak méreteiben kisebb. Szalagján azonban van egy különös felirat: „Nem szeletelhető!" Na, de akkor mit tegyünk vele? Jó lett volna, ha feltüntetik a szalagon a fogyasztás előírt, vagy javasolt módozatait, például: rúdban rágható, darálva fogyasztható, törjük le belőle a kívánt mennyiséget, stb.

Sz. L.
Üllő

A Népsport mexikói tudósítója arról számolt be X. 1-én, hogy egy templom építése közben szenzációs felfedezésre bukkantak: „Hét piramis épült itt egymásra a föld mélyében! A legalsó *a legnagyobb alapterületű a világon.* Ezzel a *440 négyzetméter* alapterületű piramissal..." Tovább nem idézem, mert számunkra csak ez a néhány mondat érdekes most. Keopsz fáraó bizonyára megfordul a sírjában, ha erről a cikkről tudomást szerez! Mivel az ő piramis-sírjának mindegyik oldala 230 méter, alapterülete így 52 900 négyzetméter. „Valamicskével" nagyobb tehát, mint amelyikről a cikkíró említést tesz. Ha ugyan pontosak az adatai...

L. J.
Budapest

Egyre általánosabb divattá válik, hogy filmjeink főszerepeit amatőrök játsszák. Láttam például legeslegújabb magyar filmünket: női főszereplője táncdalénekes, a férfi főszereplők egyike pedig egy beatzenekar énekese és trombitása, szóval szintén zenész. De mi legyen a filmekből mind jobban kiszoruló hivatásos színészekkel? Van egy ötletem: a kölcsönösség elve alapján, menjenek el táncdalénekesnek, beat-zenésznek!

V. K.
Budapest

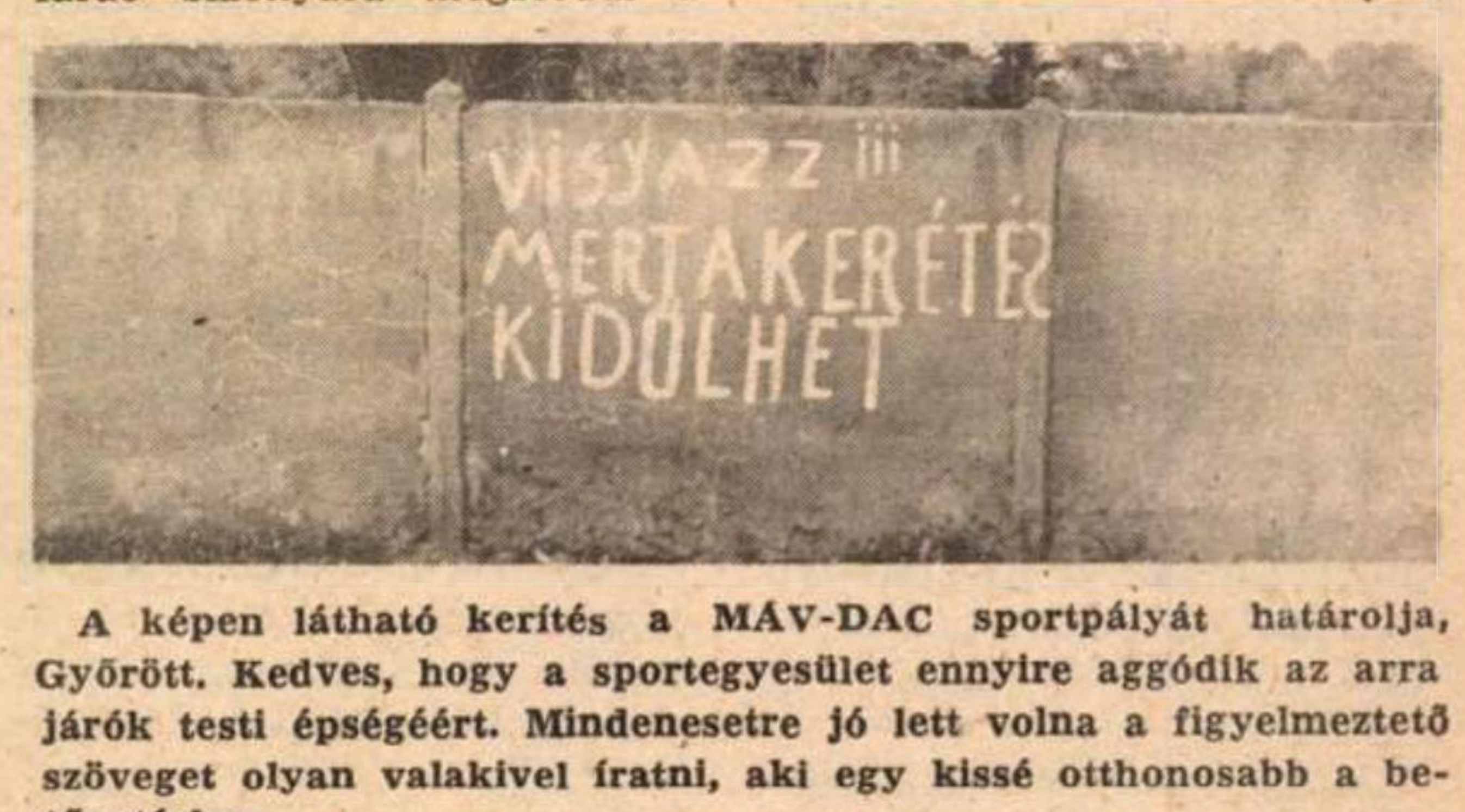

A képen látható kerítés a MÁV-DAC sportpályát határolja, Győrött. Kedves, hogy a sportegyesület ennyire aggódik az arra járók testi épségéért. Mindenesetre jó lett volna a figyelmeztető szöveget olyan valakivel íratni, aki egy kissé otthonosabb a betűvetésben.

Legjobb, persze, az lenne, ha a düledező kerítést javíttatnák meg. Akkor még feliratra sem lenne szükség!

Kiss József
Győr

SZLAWOMIR MROŽEK:

A HŰSÉGES JUHÁSZKUTYA

Szerelmi csalódásom után vettem egy igazi juhászkutyát. Azt akartam, hogy hűséges barátommá váljék. Ezért egészen apró kutyakölyköt vásároltam. Egy felnőtt kutyának már kialakult az életszemlélete, kikristályosodott az ítélőképessége és jellemismerete, ezért könnyen gyanút foghat. Számítottam a fiatalságára.

A kutyus szépen cseperedett. Élénk volt és vidám, nem észleltem rajta semmiféle nyugtalanító jelenséget. Szemlátomást férfiasodott. Minthogy én magam már rég túlhaladtam a biológiai fejlődés zenitjén, némi irigységgel néztem, hogy vastagodik a nyaka, izmosodik a háta, növekszik a termete. Hatalmas, erős kutya lett belőle. Már nem lehetett titkolni, hogy testi ügyessége jóval felülmúlta az enyémet, erősebb volt és fürgébb is, mint én. A legnagyobb különbség azonban — az ő javára — fogazat tekintetében volt közöttünk.

S csupán most derült ki, hogy — szerencsémre — milyen jámbor, jó természetű kutya. Hűséges volt, engedelmes, odaadó, tekintélytisztelő. Ennek annál jobban örültem, minél őszintébben csodáltam szervezetének felsőbbségét. Ebből merítettem vígasztalást a csüggedés pillanataiban.

De sajnos, a múlt tél végén, épp amikor az érett férfikorba lépett, bántani kezdte valami. Időnként térdemre fektette fejét s hosszan nézett a szemembe — nyilván meg akarta velem értetni a gondját. Rosszul aludt, sóhajtozott. Pedig hát felnőtt, remekül kifejlődött, vas-szervezetű juhászkutya volt már. Nyilván valami lelki bánat mardosta. Barna szeme nyugtalanul vibrált, s árnyak sötétlettek az alján. Nagyon aggódtam érte, de nem tudtam, miképpen segítsek rajta.

A tavasz közeledtével nőttön-nőtt a kínja. S amikor kiserkent a tereken az első fű, odáig fajult, hogy már nem bírtam a szenvedését nézni.

Egyik reggel bent ültem, mint mindig, dolgozószobámban. A kert felé szélesre tárt ajtón beáramlott az enyhe levegő, s magával hozta a duzzadó föld illatát. Ekkor éreztem, hogy egy hideg orr finoman, de határozottan megböki hátamat. Hanyagul hátranyújtottam a kezem, abban a hitben, hogy megelégszik a szokásos fültövön-vakarással. A nyomás azonban nem szűnt meg. Fölálltam, hogy le ne lökjön a székről.

— Ej, te, te! — fenyegettem meg ujjammal. — Micsoda mókák, kora reggel! — S ijedten ugrottam föl, mert kurtán, parancsolóan vakkantott rám, s szemében izgalom és elszántság csillogott.

Mögöttem haladva, lépésről lépésre, kivezetett a kertbe. Volt benne annyi tapintat, hogy a legtávolabbi zúgot választotta ki, ahova nem látnak be a szomszédok. Itt még egy utolsó, rövid küzdelem zajlott le köztünk, ugyanis én szerettem volna megtartani álló helyzetemet, ám ő a vízszintes pozíció elfogadására kényszerített. Az eredmény eleve eldőlt. Csak mikor négykézlábra estem, akkor derült fel a kedve: vidáman s bocsánatkérően ugrándozott körül. Orrával bökdösni kezdte a friss, jóízű füvet: félre nem érthetően arra biztatott, hogy lássak hozzá.

— Csak semmi hisztéria — nyugtattam magamat naplementekor, kiegyenesítve megmerevült térdeimet: leporoltam a nadrágomat, s megtörölgettem a földtől ragacsos kezem. — Utóvégre, nem lehet az ösztönöket teljesen elfojtani. Kiderült, hogy a kereskedő, aki kezeskedett a kutya fajtisztaságáról, becsületes ember. Hiszen igazi juhászkutyát akartam. A tökéletesség óhajának teljesülése néha nem éppen kívánatos eredményre vezet, elkelne itt-ott egy kis fogyatékosság — no, de már késő. A kutya egészséges, normális példány, s a városban él, természetellenes körülmények közt, ahol híre sincs semmiféle nyájnak. A saját lelkiismerete szempontjából példásan teljesíti kötelességét. Vagyis nemcsak a saját kedvéért csinálja. Pozitív erkölcsi tulajdonságai, a kötelességtudás és a szolgálattétel vágya, erősebbeknek mutatkoztak a gazdája iránt érzett tiszteletnél. Lehet-e ezért kárhoztatni? Tisztára kegyetlenség, állatkínzás lenne, ha másképp viszonyulnék a dologhoz. Gondolkozó lény vagyok, tehát az én vállaimon nyugszik a felelősség az alacsonyabb rendű teremtményekért is. Azért adatott nekem a tudat, a tudatalattiság és tudatfelettiség, hogy az efféle adományokat nélkülöző teremtmények őszinte, ösztönös cselekedeteit megfelelően értékelhessem.

Azonkívül — mekkora s mily előnyös változás ment végbe a külsejében, s egész közérzetében! Ismét áradt belőle az életöröm, s igazi juhászkutya-szépség sugárzott róla.

Így hát egyetértésre jutottunk. Engem főképpen az állatok szeretete vett rá, s a gondolkodó lény kiváltsága, aki megértve a jelenségek összetett voltát, ama bonyolult irányvonalakhoz igazodik, melyeket a tudat isteni készüléke kitűz elébe. Ő pedig ösztönével és nemes ragaszkodásával járult szövetségünkhöz.

Lehet, hogy egy műveletlen, egyszerűbb ember kevésbé finom magatartást tanúsított volna az én helyemben, ösztönösen ellentmondott volna a kutyának. De ilyen fejlett, magas fokú énnel, amilyen az enyém, csakis így alakulhatott a dolog, nem másképp.

S végül is már régóta sokkal erősebb volt nálam.

Megfigyeltem őt nemegyszer, miközben úgy tettem, mintha egy kákics- vagy lósóska-csomóval foglalatoskodnék. Nagyon sokat fejlődött az első próbálkozások óta. Csalhatatlan ösztöne megmutatta neki az utat pásztor-mesterségének tökéletesítése felé. Nagy szakértelemmel futkosott körül, buzgón szimatolt, nem közeledik-e valaki. Ha úgy találta, hogy túl sokáig tartózkodom egy helyen, táplálékom mennyiségét és minőségét veszélyeztetve, gondosan odébb terelt, egy másik kertrészbe. Mindig egy adott órában hajtott ki, s mindennap ugyanakkor tértünk haza: a természet ritmusa, a föld és a csillagok mozgása szabott törvényt minden pásztori tevékenységnek, örök időtől fogva. Ha esett az eső, kutyám megengedte, hogy az esőkabátomat is magammal vigyem.

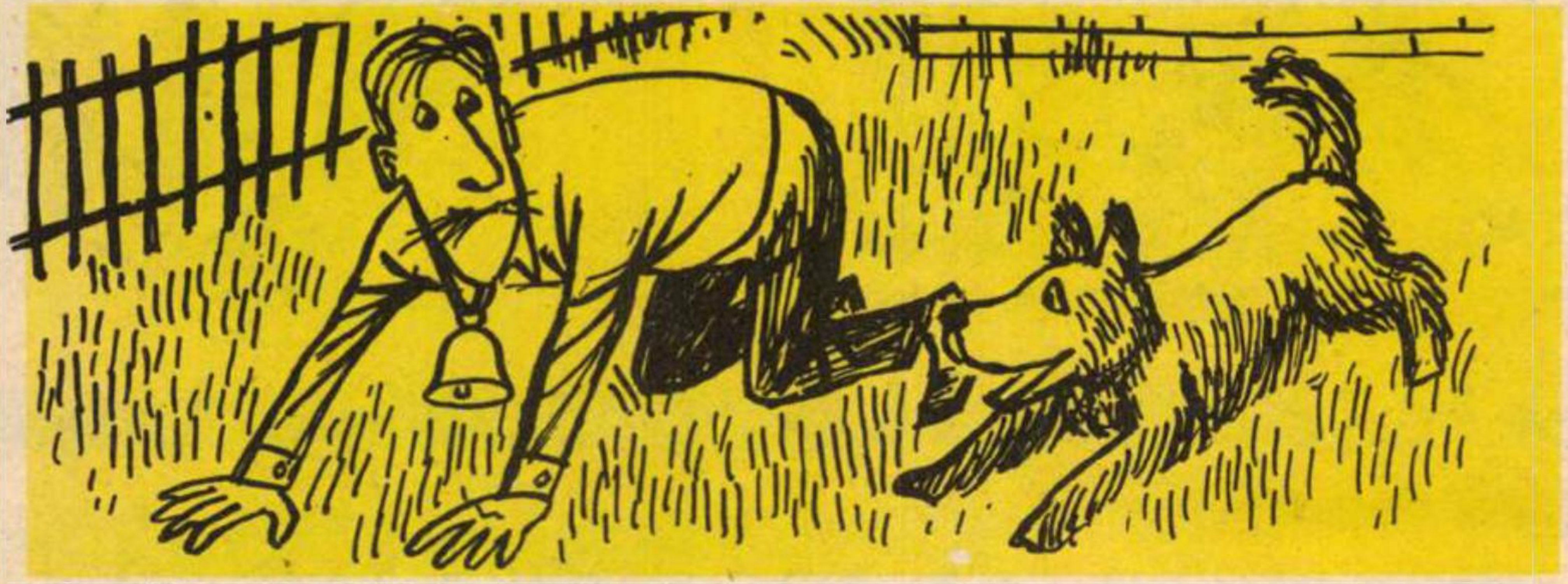

Hivatásbeli munkám nem szenvedett csorbát. Az órák hosszat tartó, ütemesen egyhangú, nyugodt fű-föléhajolás, a lábunk alatt szinte észrevétlenül burjánzó mikrokozmosz titkainak közelről való szemlélete — mily kevés figyelmet szenteltünk nekik különben! — termékenyítőleg hatott gondolataimra, megkönnyítette az első megfogalmazás munkáját. Azonkívül — hála a vérbeli juhászkutya rendíthetetlen éberségének — legelés közben senki nem zavart, senki nem háborgatta elmélkedésem csendjét. Kutyám elkergette a sürgönyhordókat, a csevegésre vágyó ismerősöket. Bíztam benne, hogy háború esetén a katonai behívó kézbesítőjét is elkergeti. A fák mögé bújva néztem, hogy menekülnek el mind, csöppet sem ártatlan fenyegetései elől. Csupán a reumától féltem.

Hogy a kedvébe járjak, vettem egy csengőt a nyakamra. Tombolt örömében. Ám ez elhamarkodott lépés volt: merész előretörésem közös eszményünk felé őt is nagyobb igyekezetre ösztönözte. Tán a becsvágya is megnövekedett időközben — mindenesetre ekkor fedezte fel, hogy míg látszatra mohón habzsolom a füvet, csupán mímelem az ízletes hajtások leharapását és megrágását. Ettől a pillanattól fogva közelről szemlélt, s oly figyelmesen, hogy rá kellett szánnom magam erre a döntő lépésre is, végképp letéve a garast szövetségünk megvalósítása mellett. Ezen a nehéz időszakon a vegetáriánusok tapasztalatainak tanulmányozása, s a takarmánynövényekről szóló szakmunkák olvasása segített át.

Kapcsolatunk így nagyjából el is rendeződött. Ekkoriban történt, hogy egyik reggel nagyobb társaság gyűlt össze nálam: komoly, kulturált emberek. Érdekes vita alakult ki. Egy óra volt még hátra a kihajtásig, de a beszélgetés oly érdekessé vált, s a vendégek olyan jól érezték magukat, hogy lopva, nyugtalanul nézegettem az órámat. Én a magam részéről szívesen lemondtam volna a legelésről, de tudtam, hogy derék pásztorom, kötelességérzettől és törvénytisztelettől vezettetve, nem tűr megalkuvást. Megemlítettem egyszer-kétszer, hogy mily bámulatosan repül az idő, de senki se vetett rá ügyet. A helyzet veszélyessé vált. Nem lévén más kiút, már radikális eszközökhöz akartam folyamodni, amikor hirtelen felhangzott a parancsoló ajtókaparás kintről.

— Ah, nem is tudtam, hogy kutyája van! — kiáltott fel az ismert színésznő. — Miért nem akarja beereszteni? Szegényke, be akar jönni közénk. — Ekképp szólván, kinyitotta az ajtót, mielőtt megakadályozhattam volna.

A küszöbön ott állt ő. Körülnézett s olyan boldogság sugárzott az ábrázatáról, hogy rögtön megértettem mindent.

Csapat, nyáj — ez az, amire egy valóságos, vérbeli juhászkutyának szüksége van. Talán úgy-ahogy sikerült eddig becsapnia magát egyetlen példánnyal, mármint velem, de most megértettem, hogy mindig ott élt benne elfojtva a vágy egy nagy-nagy terelés után. S tudtam már, hogy semmiféle erő nem tarthatja vissza e nagyszerű alkalom kihasználásától.

El kell ismerni, hogy mindent beleadott, ami csak tőle telt. Alig néhány pillanat múlva kint voltunk már mind a kertben.

— Visszatérve El Grecóhoz... — folytatta fejtegetéseit az ügyvéd, egy kakukkfüvet tépdesve — véleményem szerint a modern művészetre gyakorolt hatása sokkal messzebbmenő, mint hinné az ember.

— Mhmm — motyogtam válaszul, mert beakadt egy kocsány a fogam közé.

A vendégek naplementekor hűvösen búcsúztak tőlem.

Igen, a hatalmában voltam. Igen, korlátozta szabadságomat, az igaz. Lehet, hogy kissé egyoldalúvá vált a fejlődésem — erről tanúskodott például az is, hogy egy idő óta el-elbégettem magam néha. De ennek fejében micsoda nyugalom lett az osztályrészem, mióta egyenes lelkű, becsületes kutya-őröm gondjaira bíztam magamat! Imént már szóltam a postásokról, ismerősökről s általában mindazokról, akik föl akartak keresni, hogy megzavarják életemet, kavarodást okozzanak, törekvéseket, vágyakat ébresszenek bennem, föltüzeljék képzeletemet, vagy más módon nyugtalanítsanak. Elmondok most még egy esetet.

Épp kint legelésztem, mint mindig, s íme, egy bájos lény tűnt föl a fasor végében. Fölemeltem fejem a nedvdús fűből — épp a második kaszálás időszaka volt, szinte már a nyár szaga lengett az átforrósodott kertben. Messziről is megismertem: az a nő volt, akiről elbeszélésem kezdetén szóltam. Télen láttam utoljára, s most meglepett a nyári ruhája. Gyomrom fájóan összeszorult — még nem szokta meg eléggé a zöld takarmányt. Mindenről megfeledkezve, föltámaszkodtam a kezemre, hogy talpra álljak. Jött felém a fasoron át, és mosolygott: nem tudom, rám-e, vagy csak úgy magában, s nem tudom miért.

Juhászkutyám teljesítette a hűséges pásztor kötelességét.

Lebuktam, arccal a földre. A zöld szálakon bogarak sétáltak, legyek vagy hangyák. Mikor elhallgatott bősz ugatása, s fölemeltem a fejem, már nem volt a fasorban senki.

Kimerülten néztem rá. Hosszan. Ő is rám. Arc és pofa, szemtől szembe.

— Fel, a havasra! — suttogtam végül rekedten. — Ott a mi helyünk, barátom, a havasok közt, hiába...

S mégegyszer fölsóhajtottam: — Hiába...

(Kerényi Grácia fordítása)

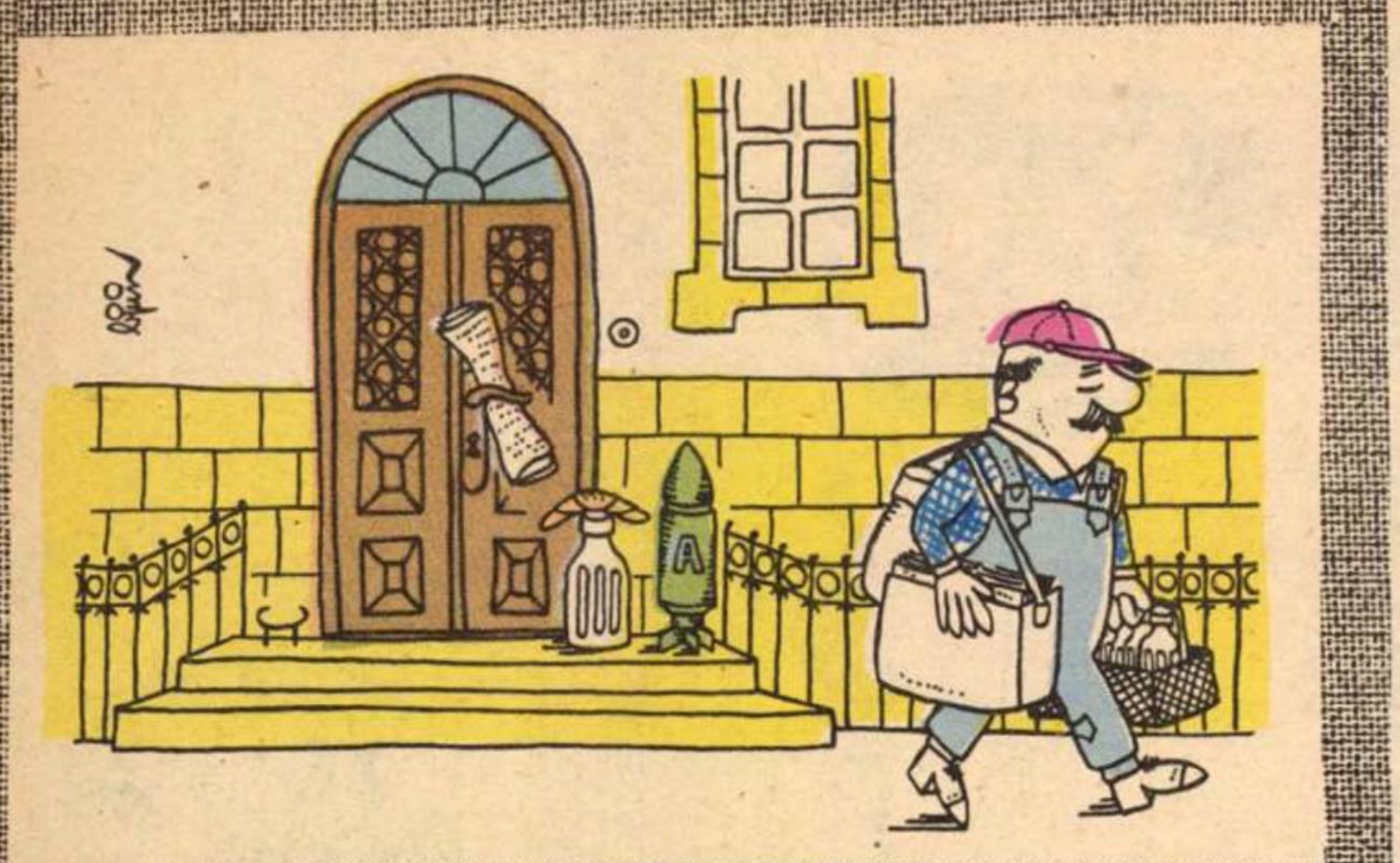

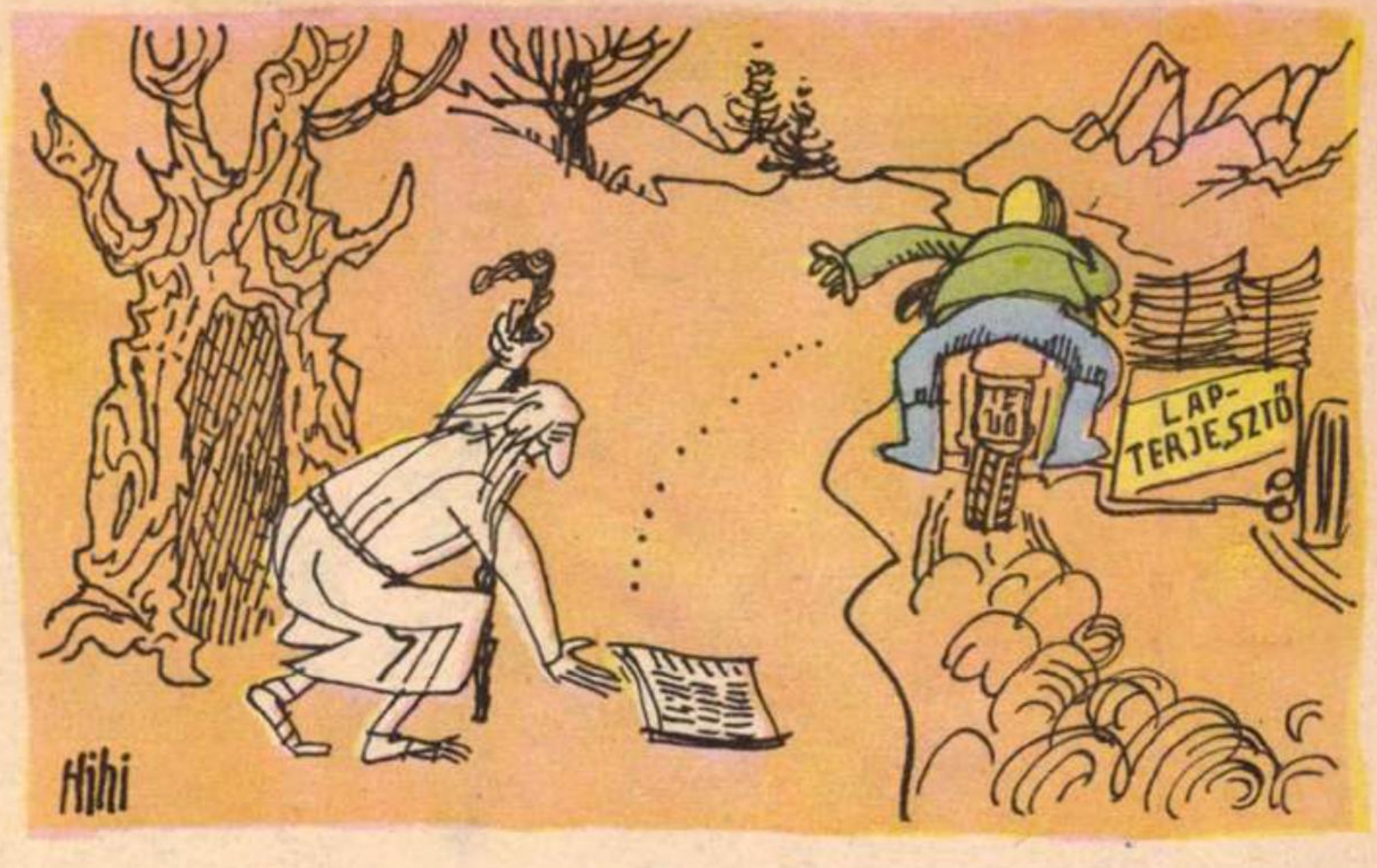
LAP-TERJESZTŐ

civilizáció

BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, VÁRNAI, BARÁT, PUSZTAI, SAJDIK, VASVÁRI, SZŰR-SZABÓ

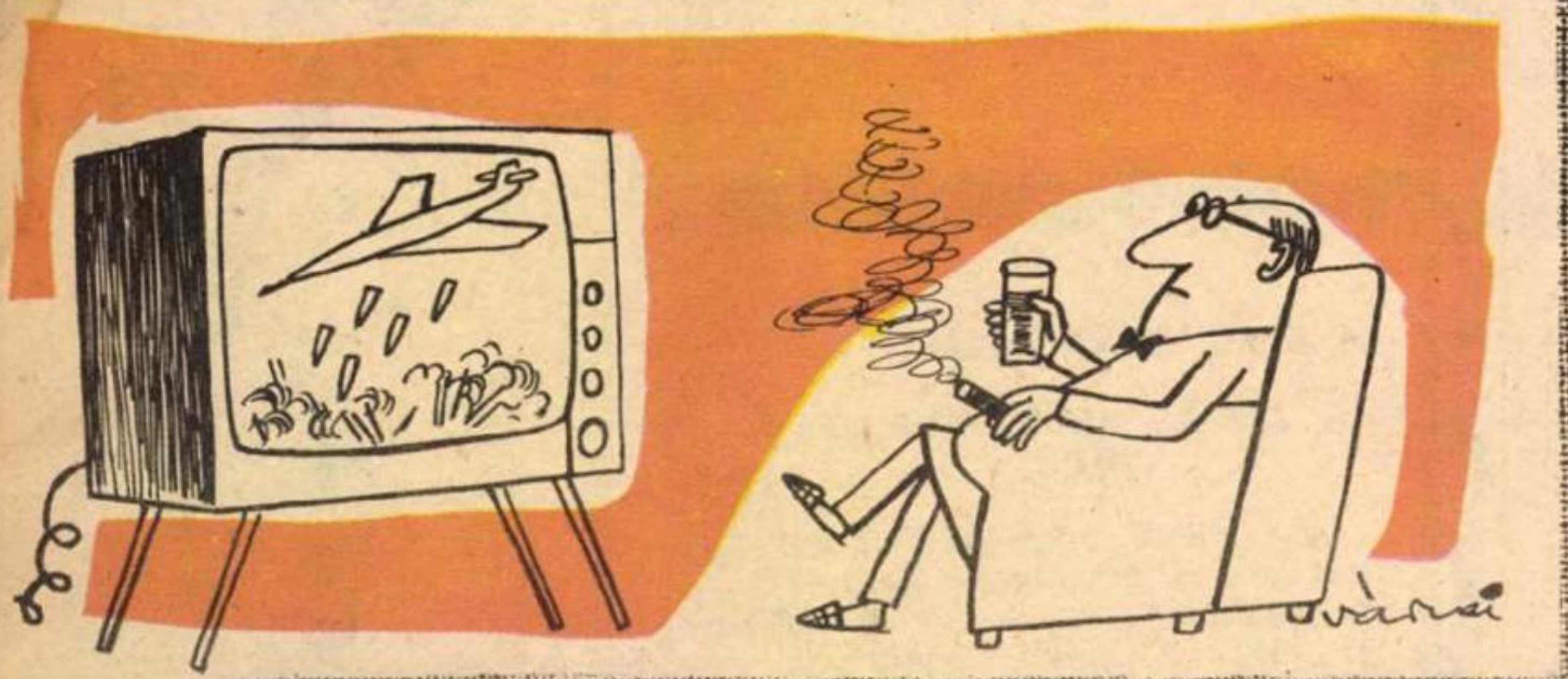

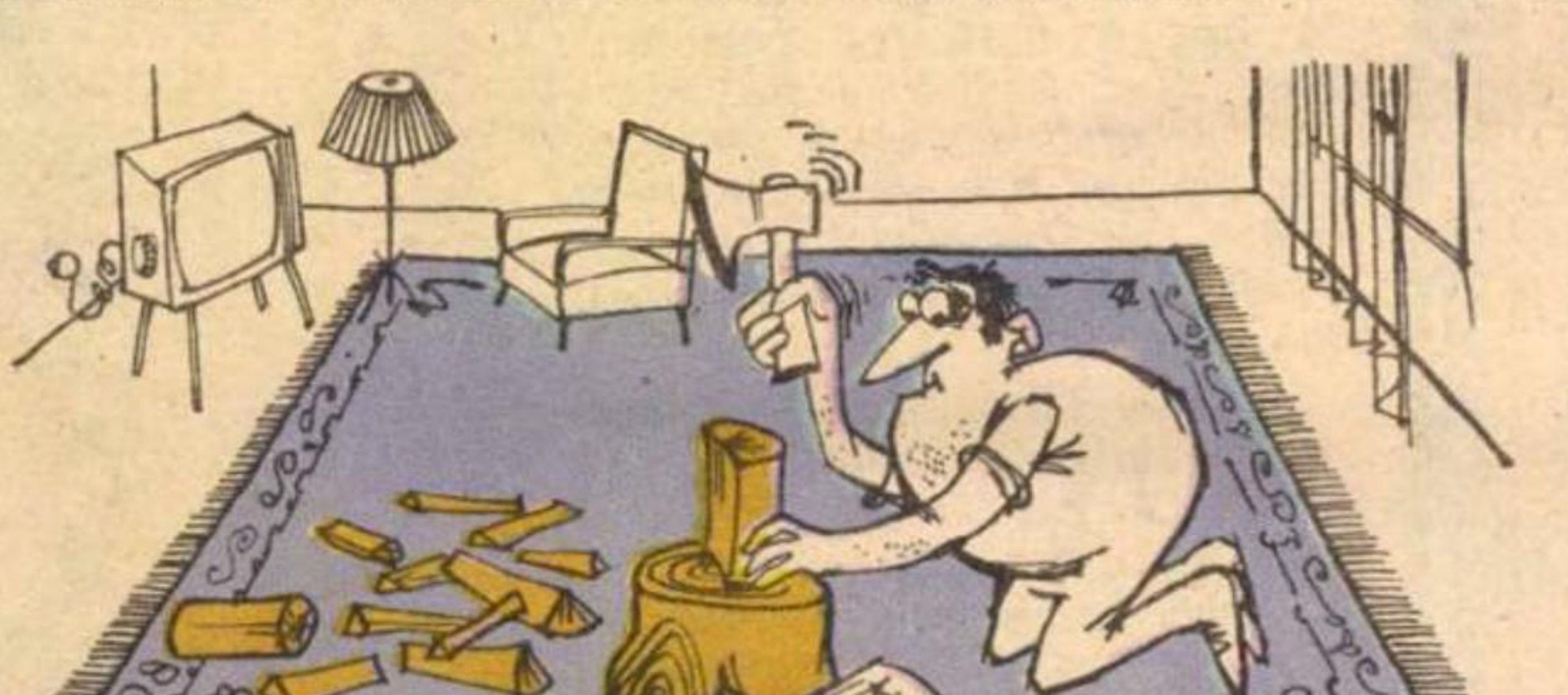
LAKÁS KULTÚRA

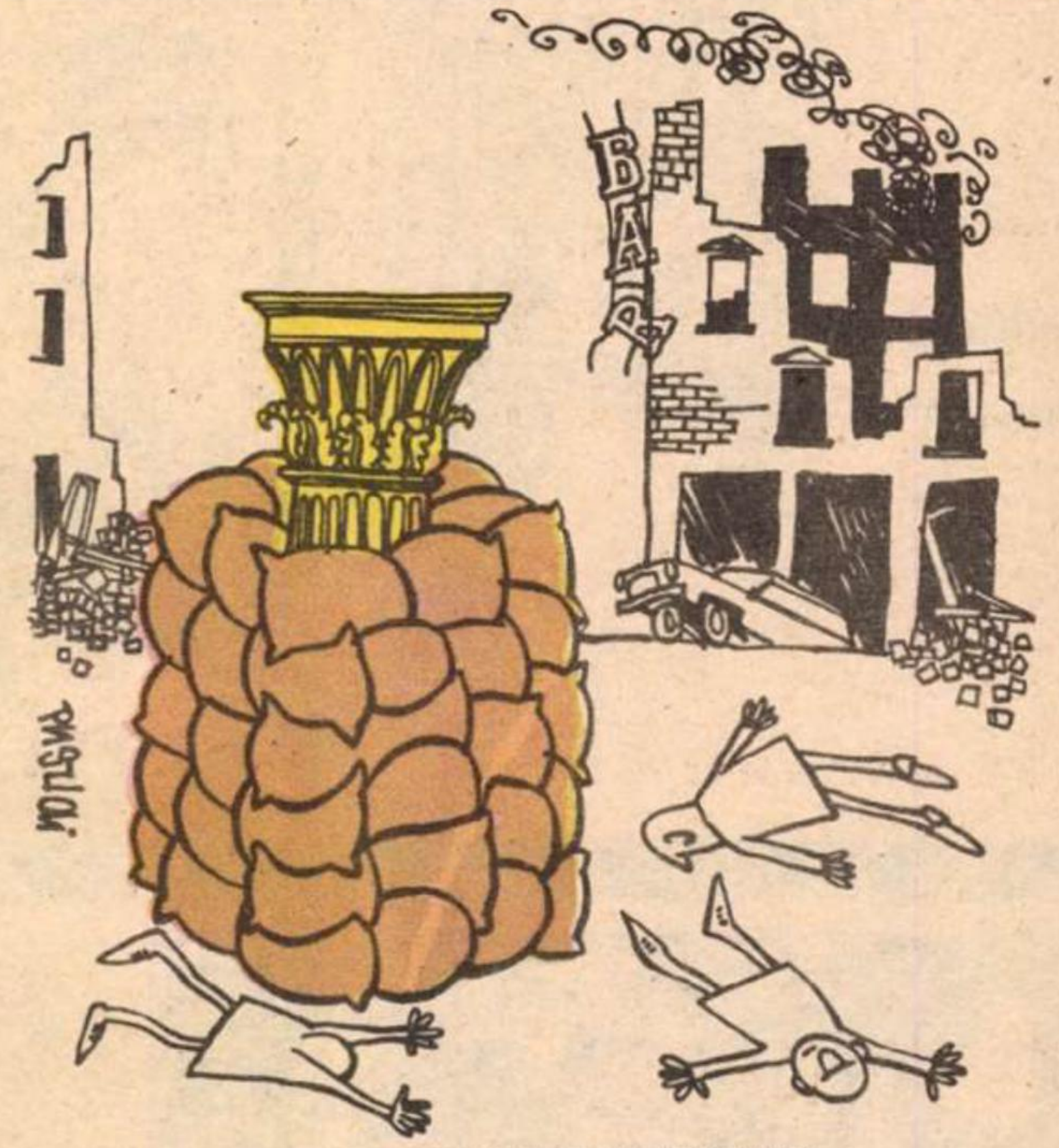

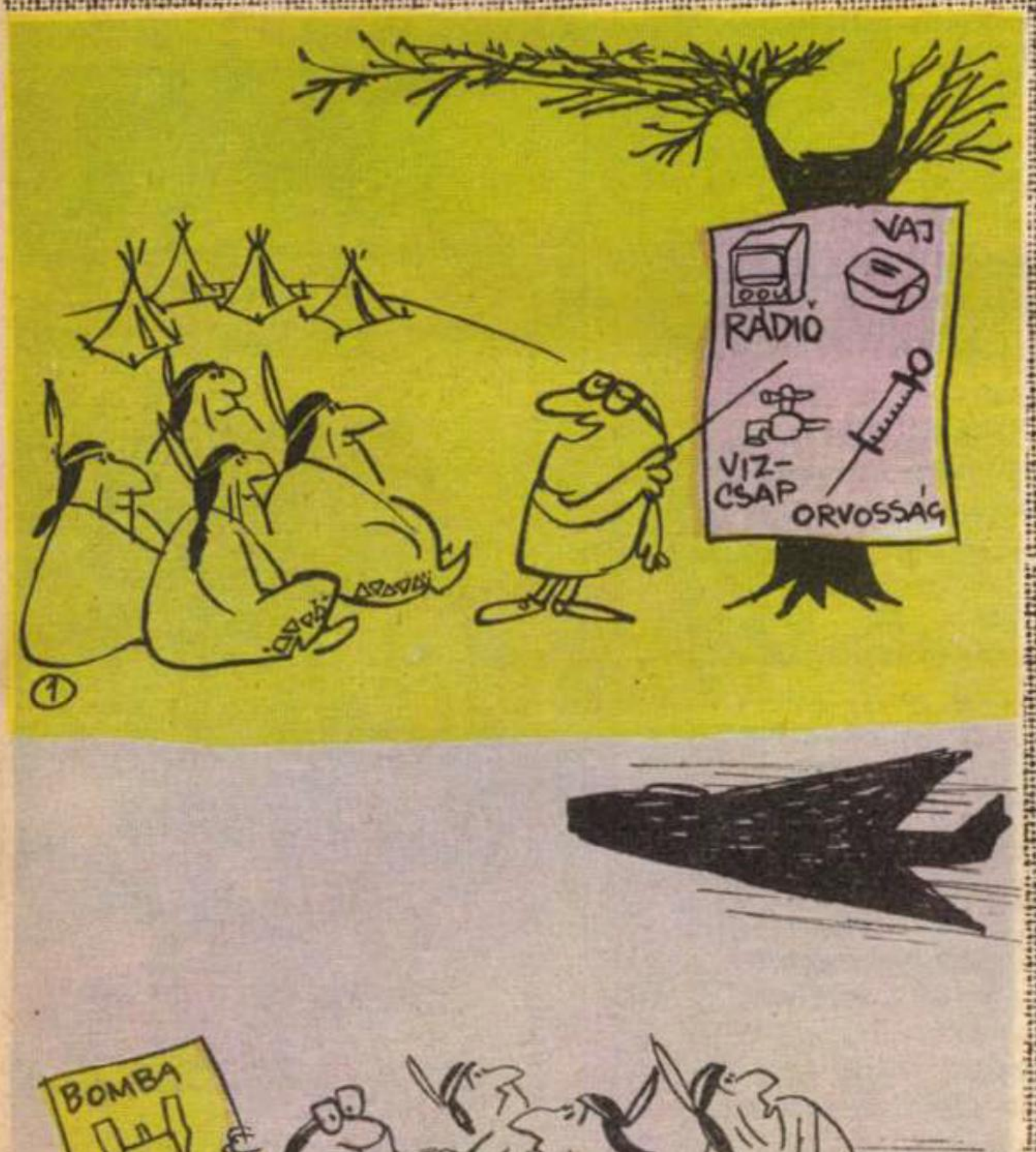
VAJ
RÁDIÓ
VÍZ-CSAP
ORVOSSÁG
①
BOMBA
②

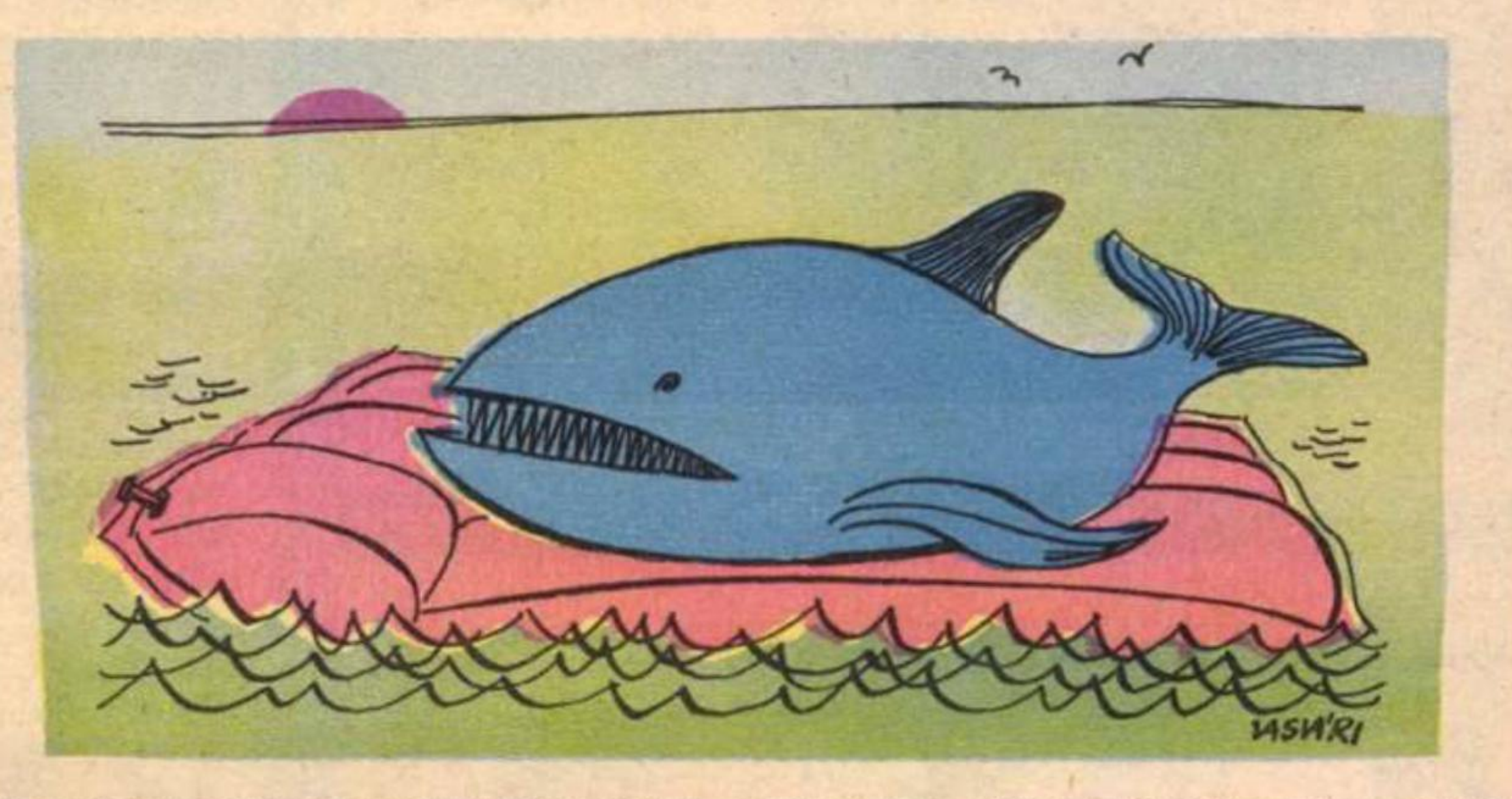

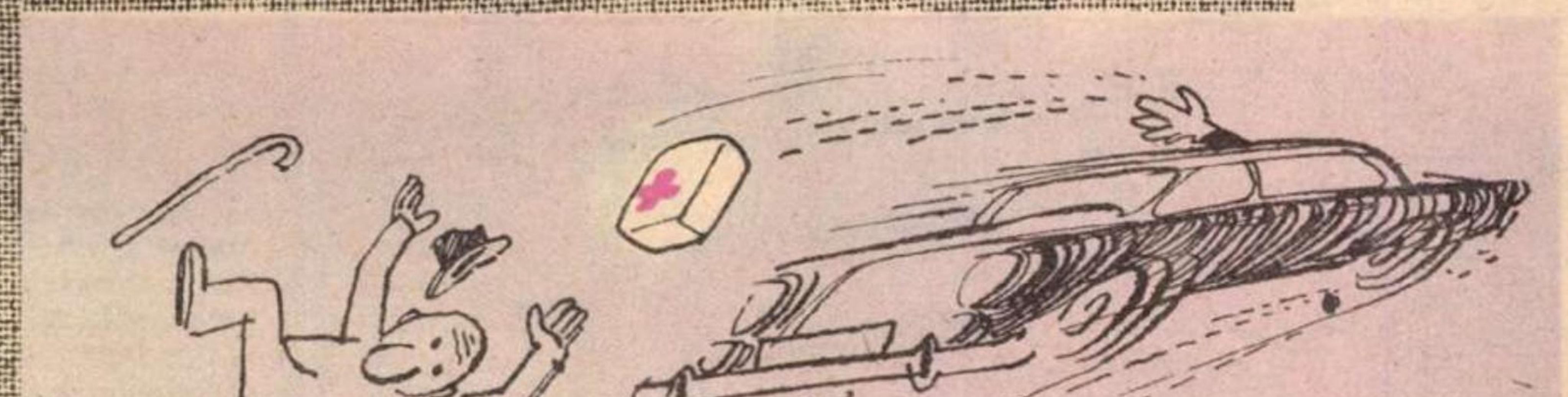

3000 FORINTIG BÍRSÁGOLHATJÁK A JÖVŐBEN A RÉSZEGESKEDŐKET

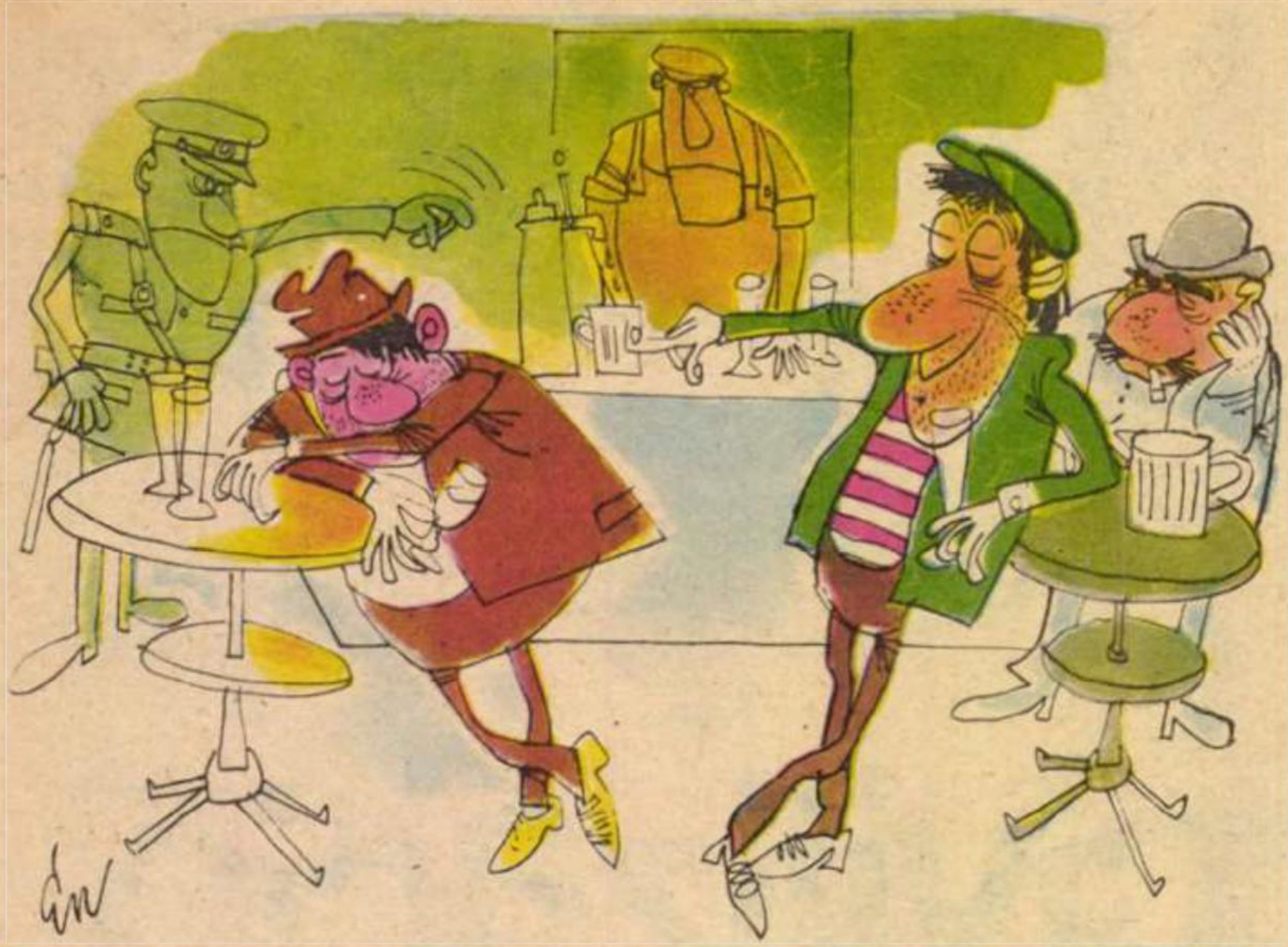

– Honnan van ennyi pénze? Hiszen csak bírságra egy ezrest költ havonta!

TELEFONIGÉNYLŐ

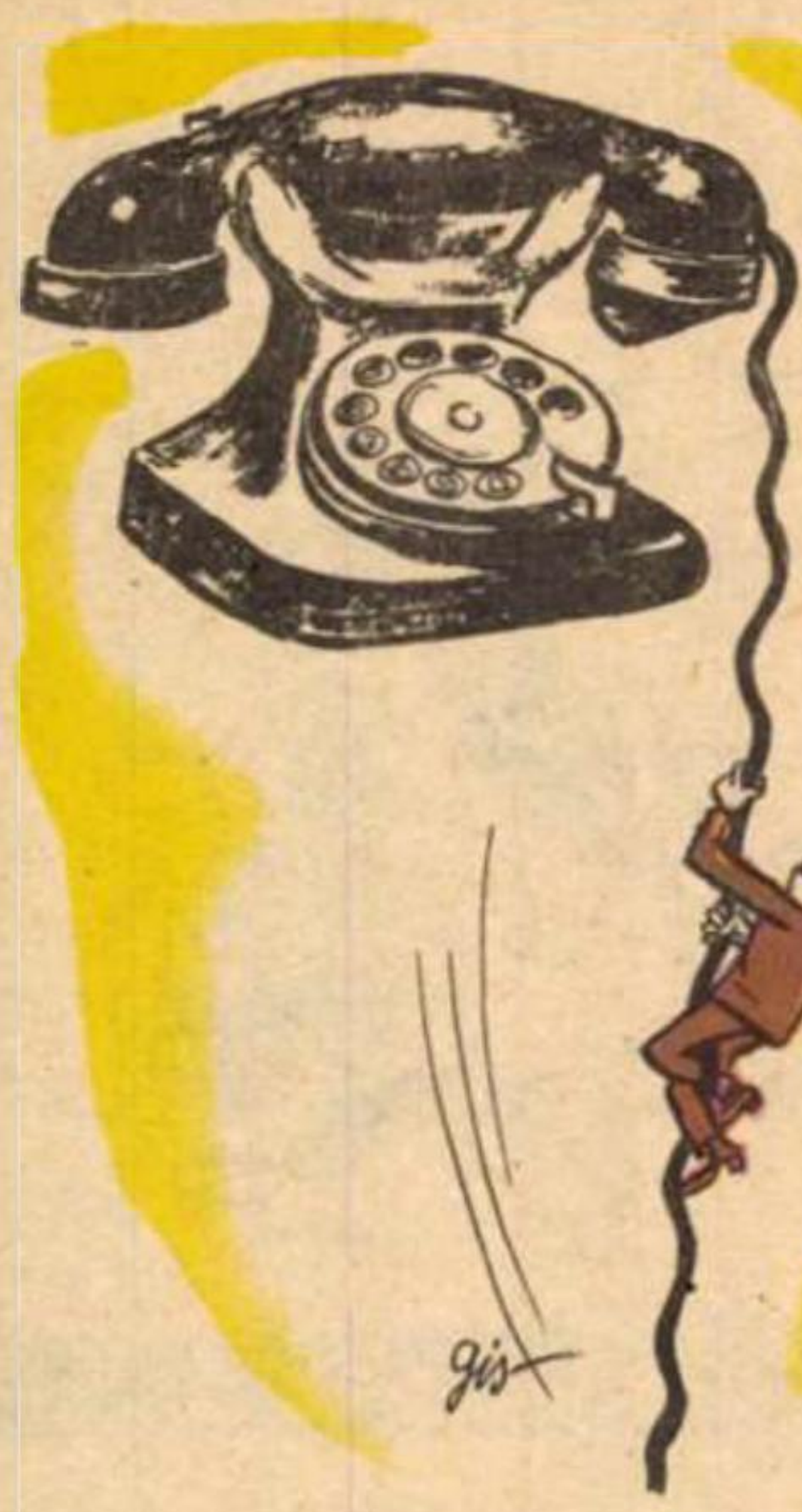

INGYEN KRIMI

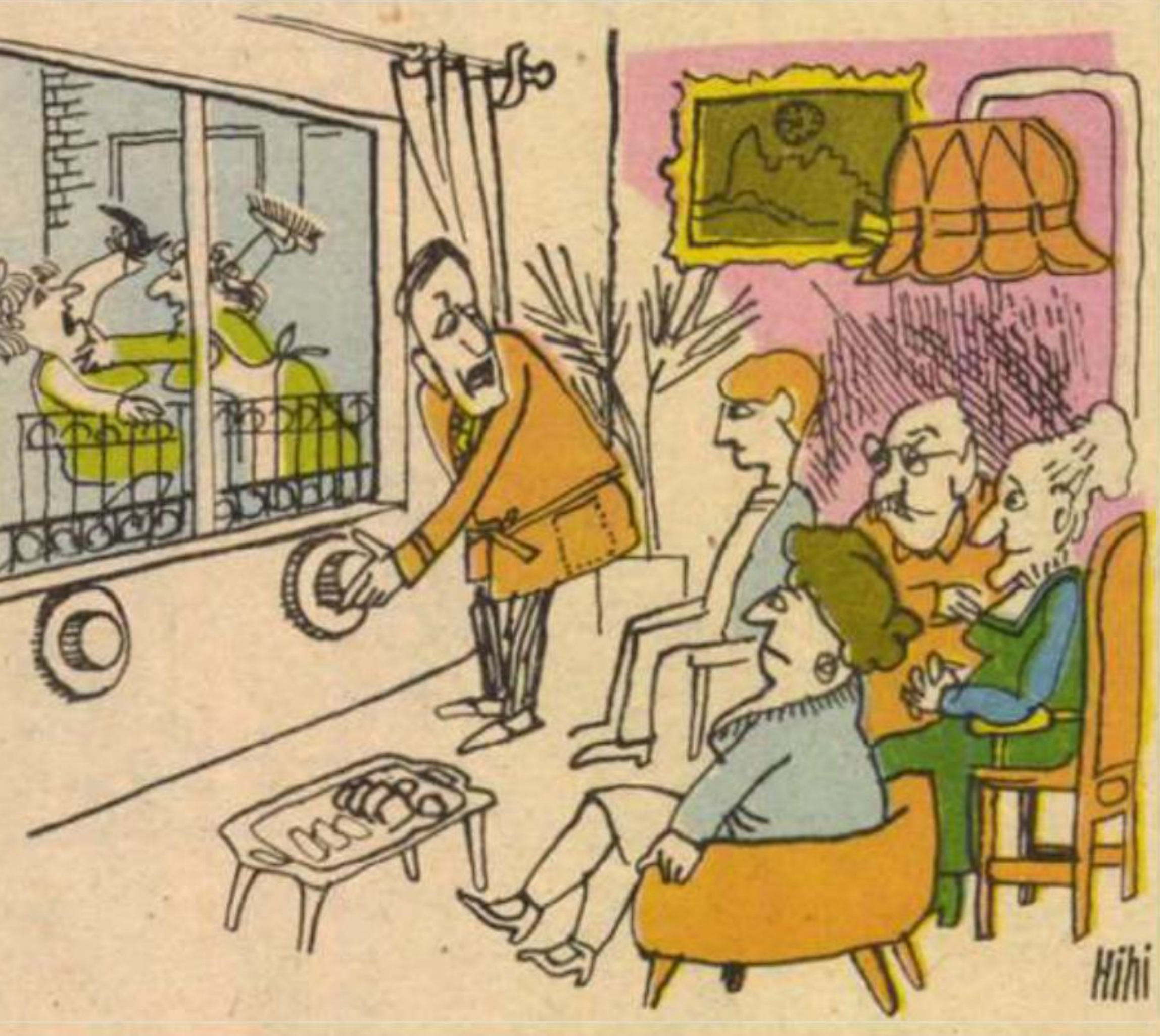

– Elég jó a kép?

TITKOS MEGBÍZATÁS

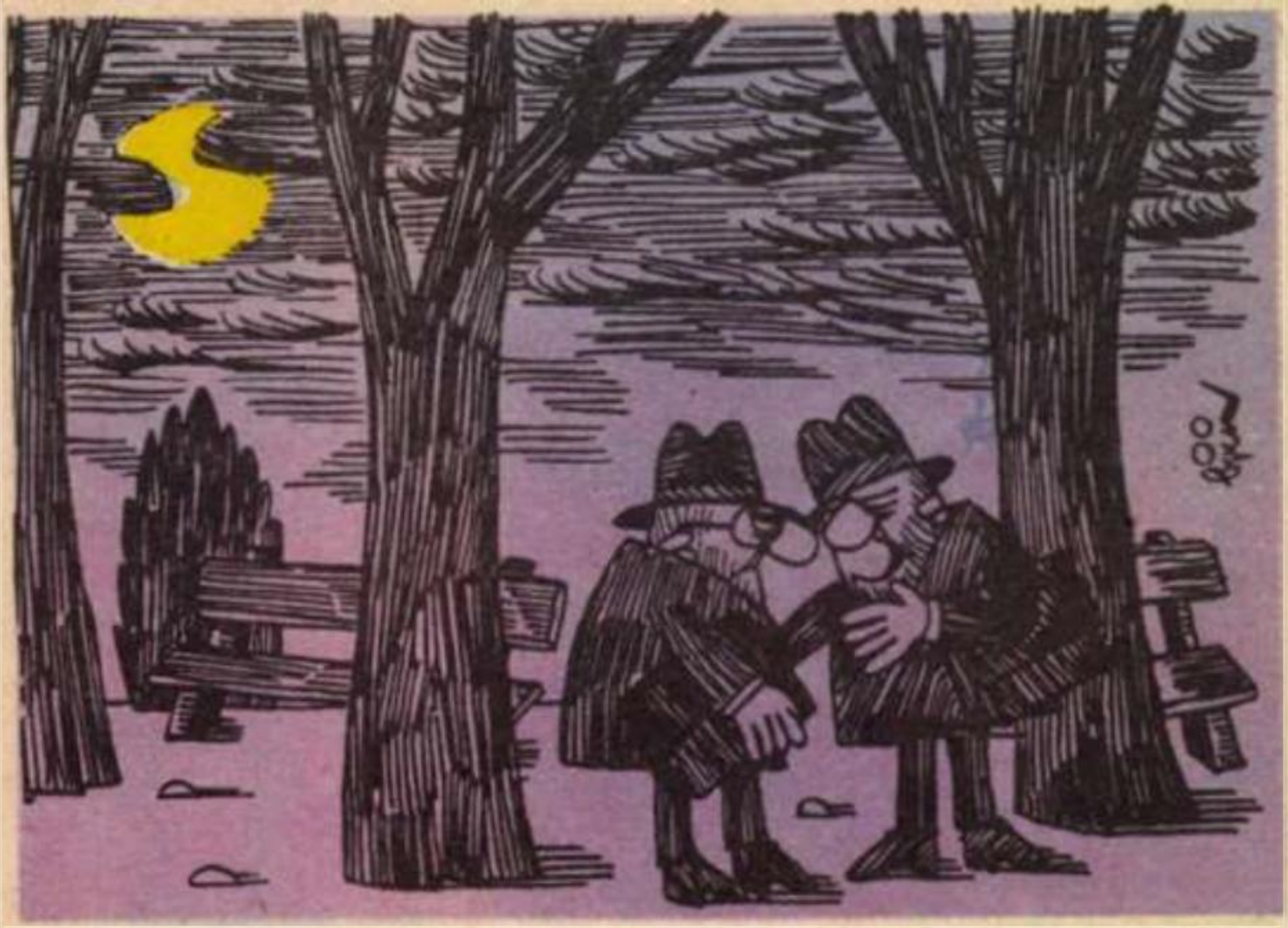

– Tudnál az unokaöcsémnek egy íróasztalt szerezni?

ÖNKISZOLGÁLÓ HIÁNYCIKK-ÁRUHÁZ

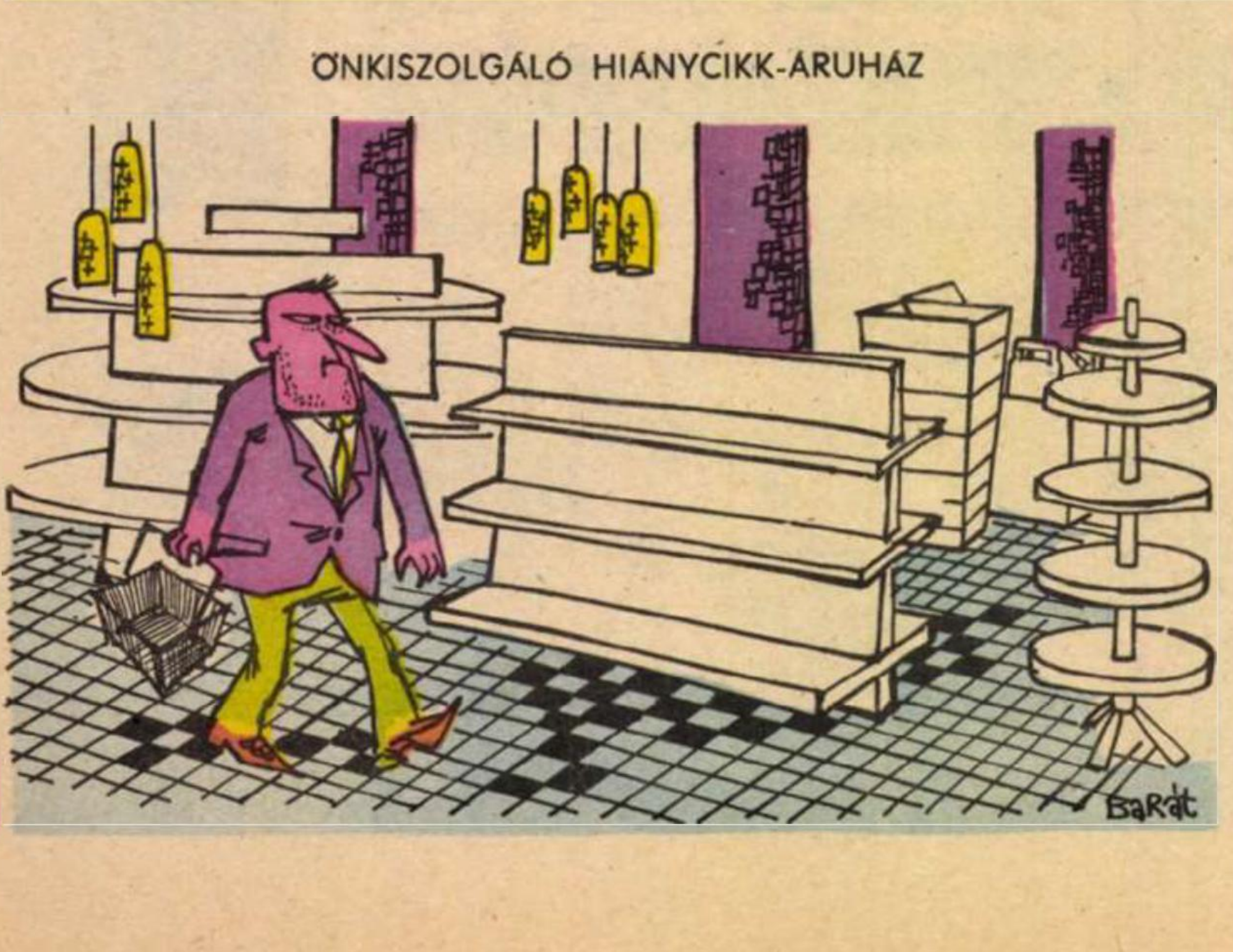

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A VÍZ AZ ÉN NYAKAMBA CSUROG

A felettem lakó bérlő konyhájának és fürdőszobájának lefolyócsövei még az év elején elromlottak. Ebből „kifolyólag" az én szobám mennyezete már ötször ázott át, olyannyira, hogy az ágy a matracig csuromvíz lett, a szőnyegek pedig kecsesen libegtek a padlón hullámzó víz tetején. S a terítőkre, bútorokra, szőnyegekre búsan és szürkén potyogott a vizes vakolat a plafonról.

A házfelügyelő minden esetben rémülten rohant a színhelyre, és pánikszerű gyorsasággal kiállított egy munkalapot a Dob utcai házkezelőségnek címezve, „Sürgős!" jelzéssel. Két ízben valóban nagyon gyorsan kijöttek hozzám a szerelők, de ugyanolyan gyorsan távoztak is. A hibát ugyanis csak a fenti lakásban lehetne kijavítani, az ottani bérlő viszont kijelentette, hogy ő nem hajlandó a lakáskulcsot a házfelügyelőnél hagyni, de arra sem ér rá (január óta sosem!), hogy egy megbeszélt napon otthon maradjon. Ha nem, hát nem — mondotta a nagyon humánus szemléletű házkezelőség, s nem „zaklatta" a fenti bérlőt.

Engem azonban, érthetően, jobban idegesít az ügy, hiszen a víz az én nyakamba csurog! (Bár a házkezelőségnek is joga lenne az „idegességre", hiszen plafonom súlyos megrongálódásával őket is károsodás éri!) Gondoltam egy merészet, elmentem a kerületi tanácshoz, hogy szabálysértési feljelentést tegyek a felettem lakó bérlő ellen. Ott megmagyarázták, hogy ebben az ügyben én nem vagyok hivatott eljárni, mert a ház(!) nem az én tulajdonom, s bár az én személyes ingóságaim is tönkre mennek közben, nem tehetek semmit. Feljelentést csak az Ingatlankezelő Vállalat tehet. De az IKV, kérésem ellenére sem teszi meg a feljelentést. Nekik, úgy látszik, nem sürgős. Érthető: nem ők áznak, hanem én!

Gyurákovics Éva
Bp. VII., Dohány u. 16—18.

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

OVERALLBAN A MÚZSA
MŰSZAKI KÖNYV-NAPOK
OKT. 19.-NOV. 5.
Munkahelyén keresse fel a könyvterjesztőt

E HETI HIRDETÉSEINK

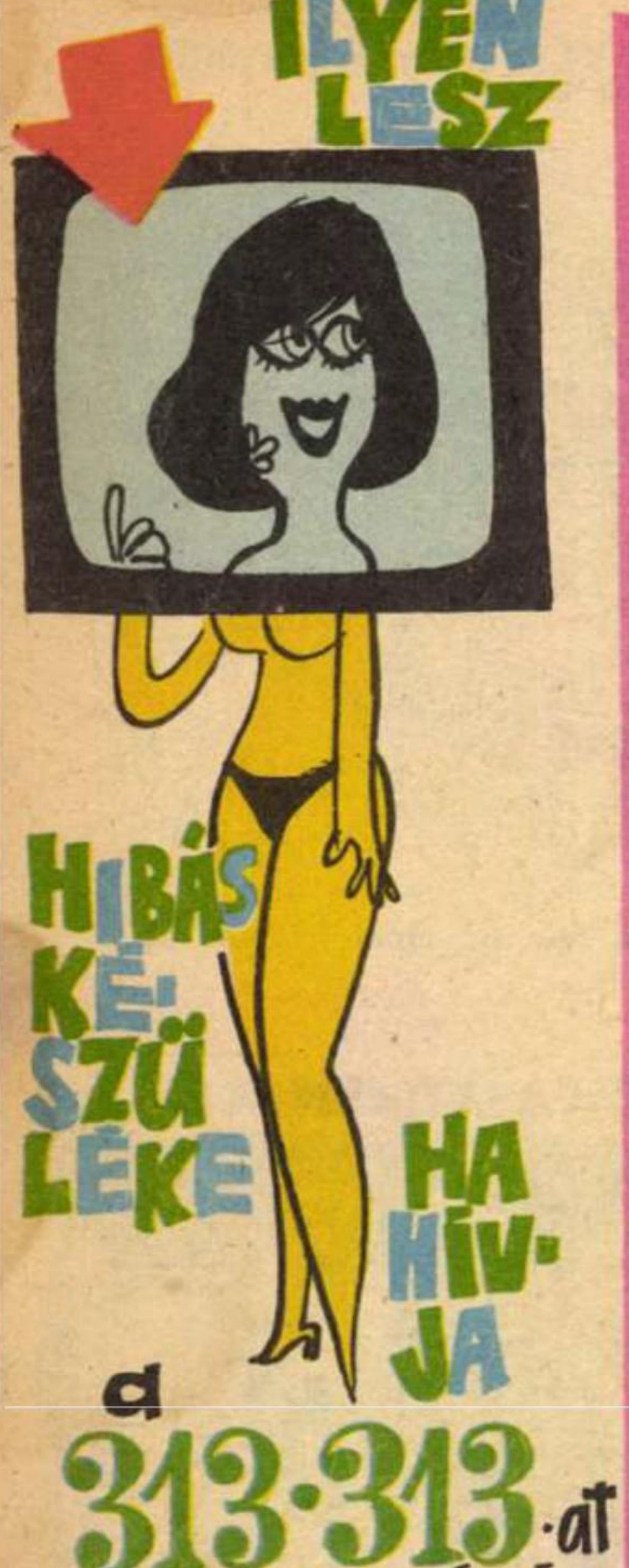
ILYEN LESZ
HIBÁS KÉSZÜLÉKE HA HÍVJA
a 313-313-at
RÁDIÓ ÉS TELEVÍZIÓ JAVÍTÁSA, HÁZNÁL IS
HIBABEJELENTÉS:
HÉTKÖZNAP ½8 – 19-ig
VASÁRNAP 9 – 13-ig

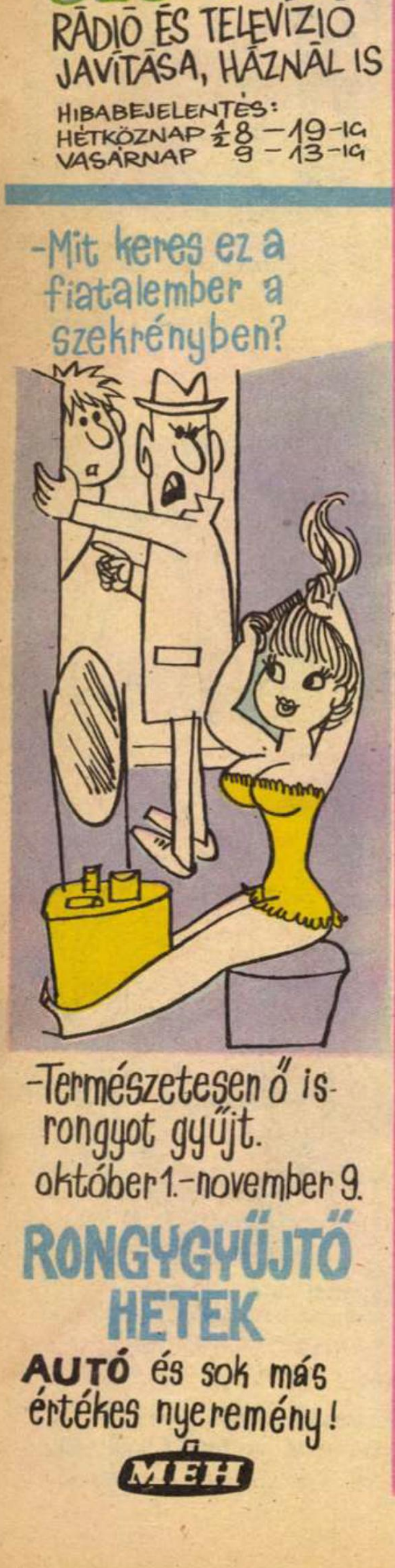
-Mit keres ez a fiatalember a szekrényben?
-Természetesen ő is rongyot gyűjt.
október 1.-november 9.
RONGYGYŰJTŐ HETEK
AUTÓ és sok más értékes nyeremény!
MÉH

VÁNDORÉLET

Pusztai Pál rajza

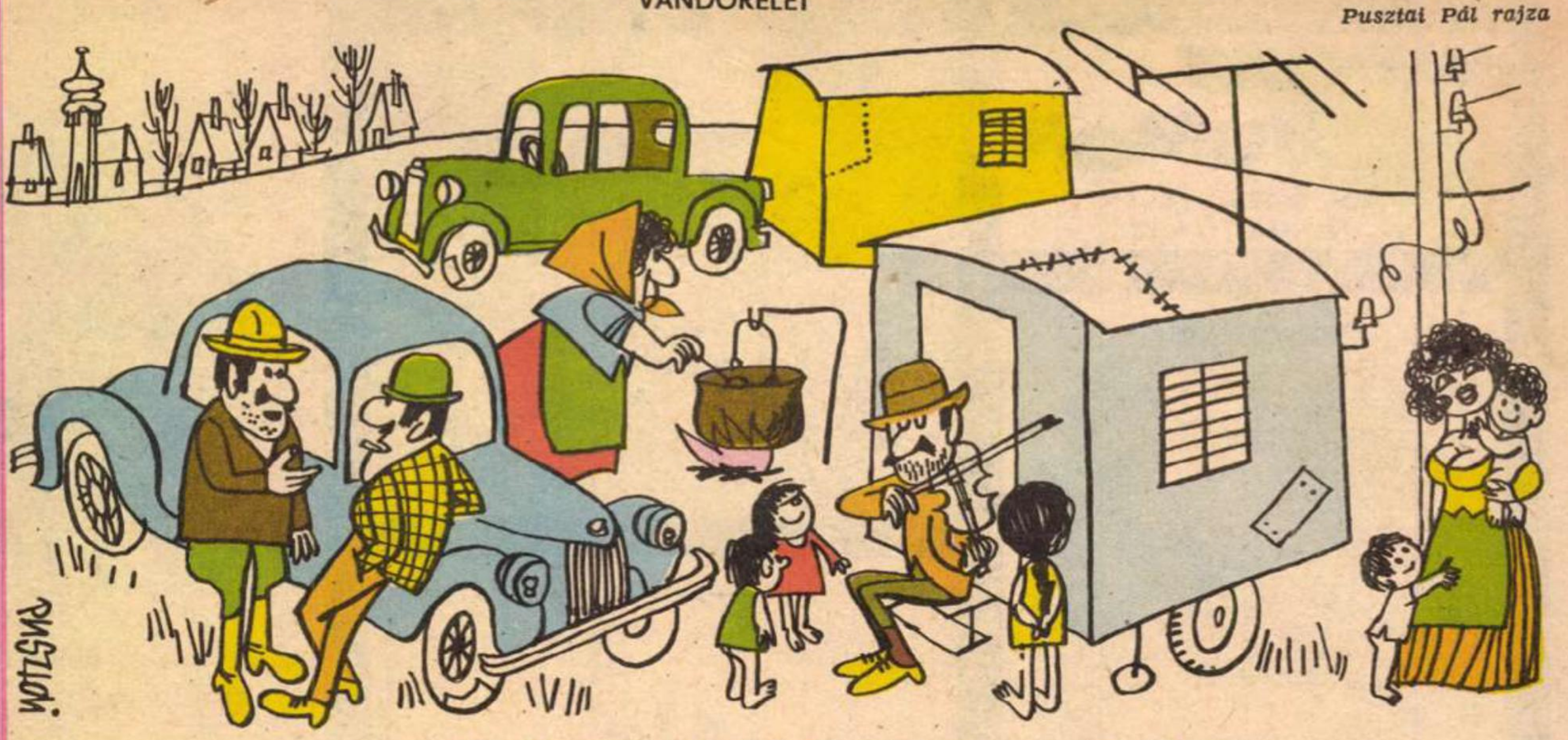

– Miért hagynánk abba?! Most már korszerűen lehet táborozni.

RAVASZ KIS NŐ

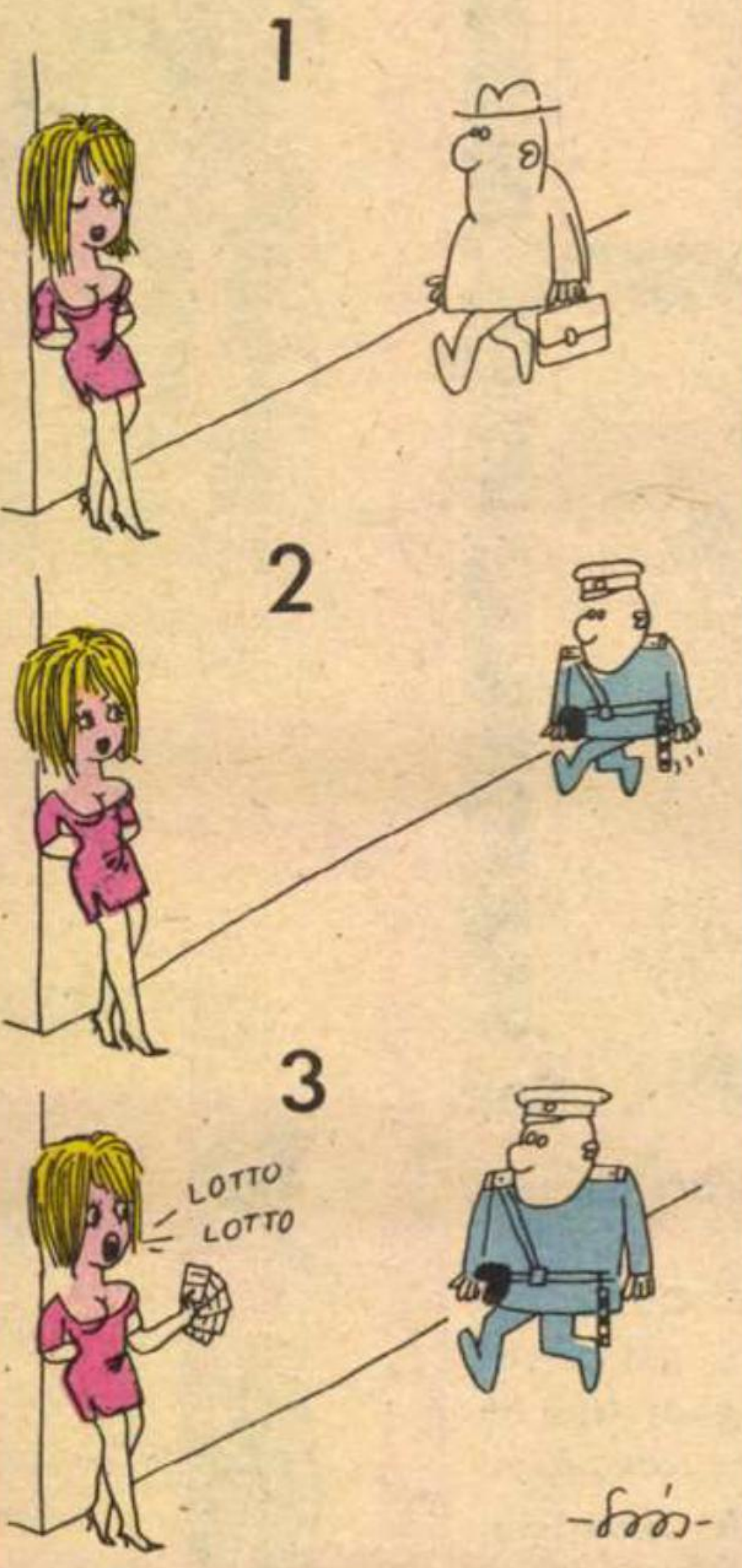
1
2
3
LOTTO
LOTTO

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistike és a testvérkéje, Józsika, szüleiktől egy-egy takarékperselyt kaptak, és minden héten egy-egy forintot be kell dobniuk a perselybe oly célból, hogy az összegyűlt pénzből Pistike Józsikának, Józsika pedig Pistikének ajándékot vehessen a születésnapjára.

Néhány nappal, születésnapja előtt, Pistike irtózatosan elkezd bőgni. A papája megkérdezi tőle:

— No, mi az, Pistike, miért sírsz?

— Azért sírok — felel Pistike —, mert észrevettem, hogy Józsika minden héten titokban az én perselyembe dobja bele a forintját.

BÁTOR EMBER VOLT...

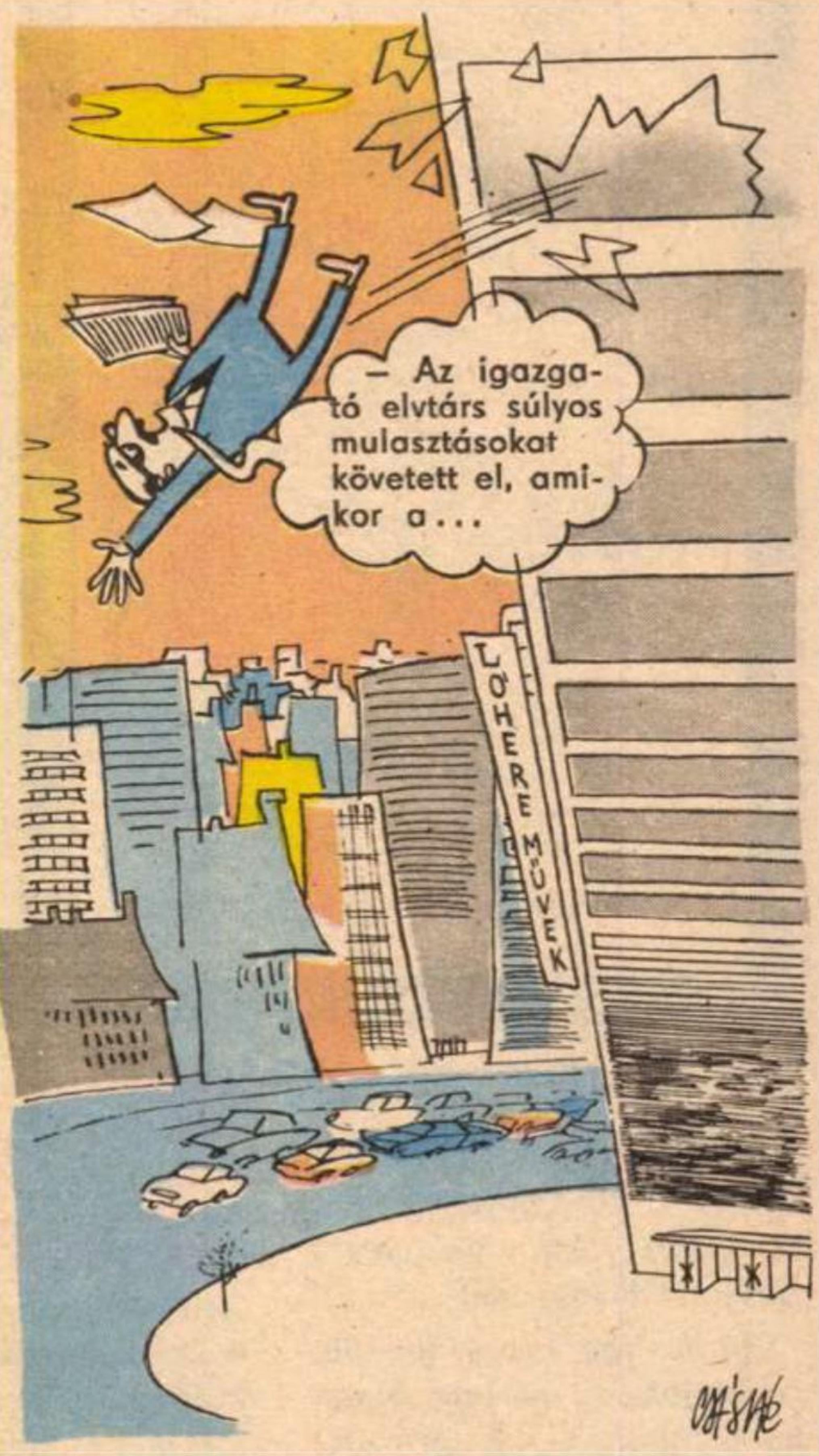
– Az igazgató elvtárs súlyos mulasztásokat követett el, amikor a ...
LÓHERE MŰVEK

FEJLŐDÉSTÖRTÉNET

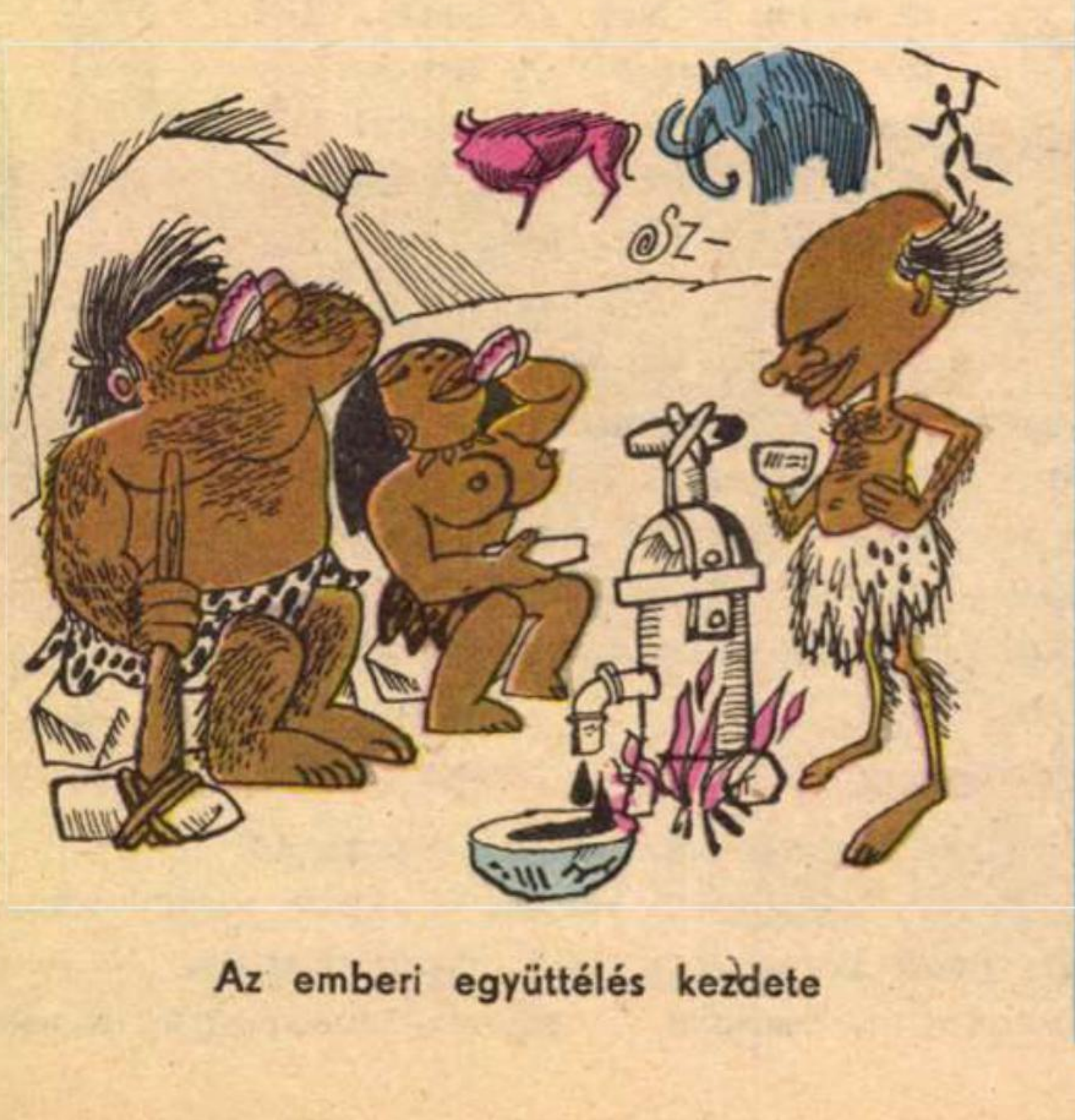

Az emberi együttélés kezdete

ÜZLETEMBER

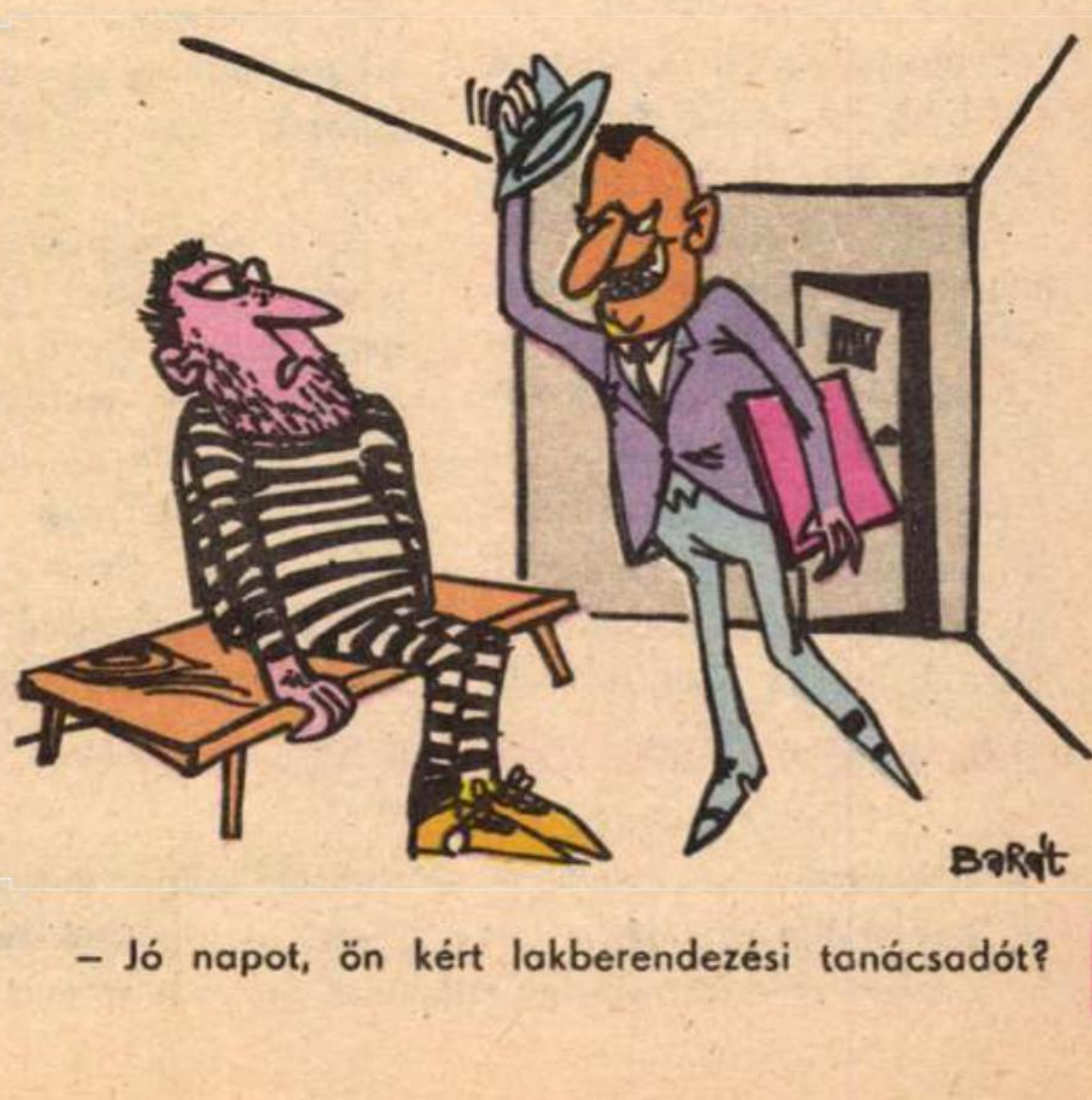

– Jó napot, ön kért lakberendezési tanácsadót?

IMPORT HUMOR

RAJZOK SZOVJET, BOLGÁR
ÉS NÉMET LAPOKBÓL

ÖSSZKOMFORT

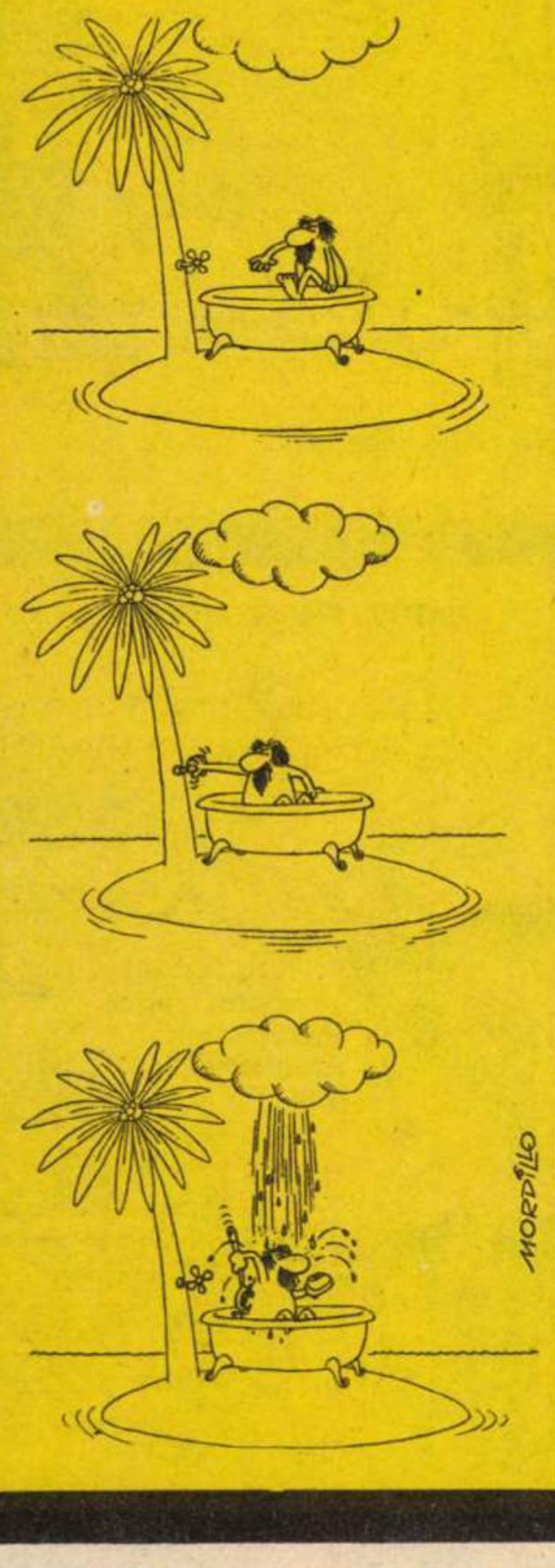

ÉLET ÉS ISKOLA

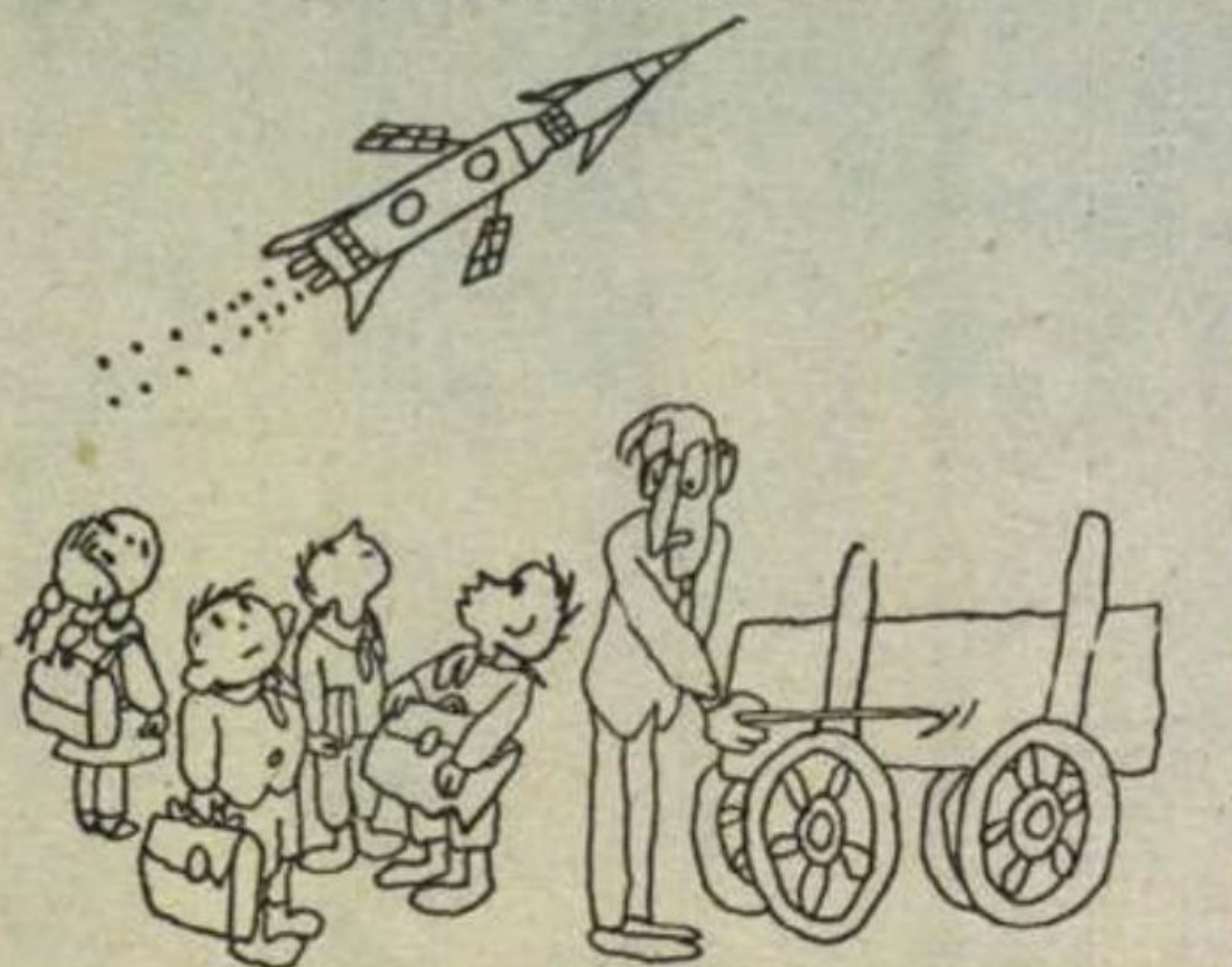

STILUSOSAN

A gyermekáruház igazgatója munkába siet.

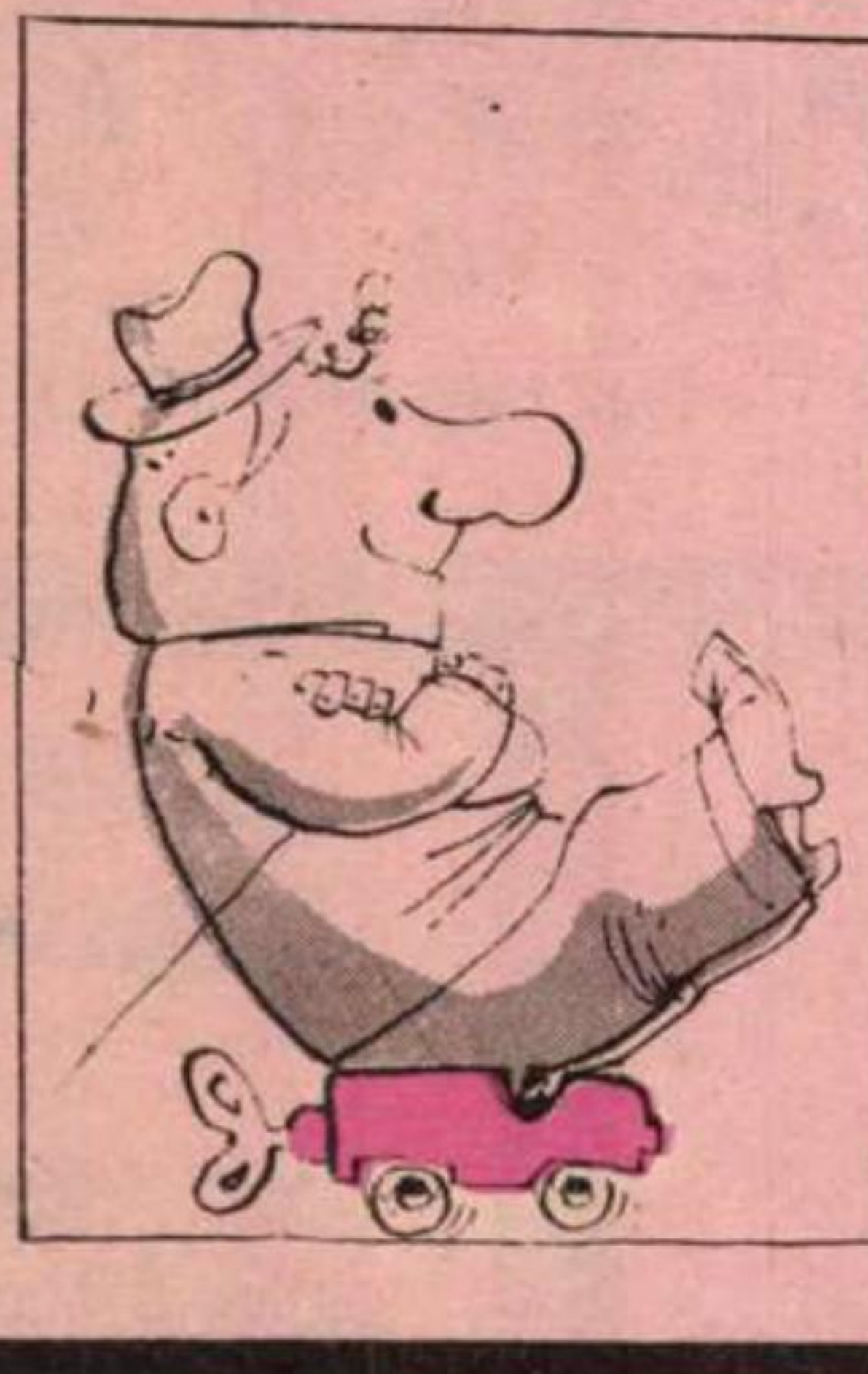

A TITKÁRNŐ

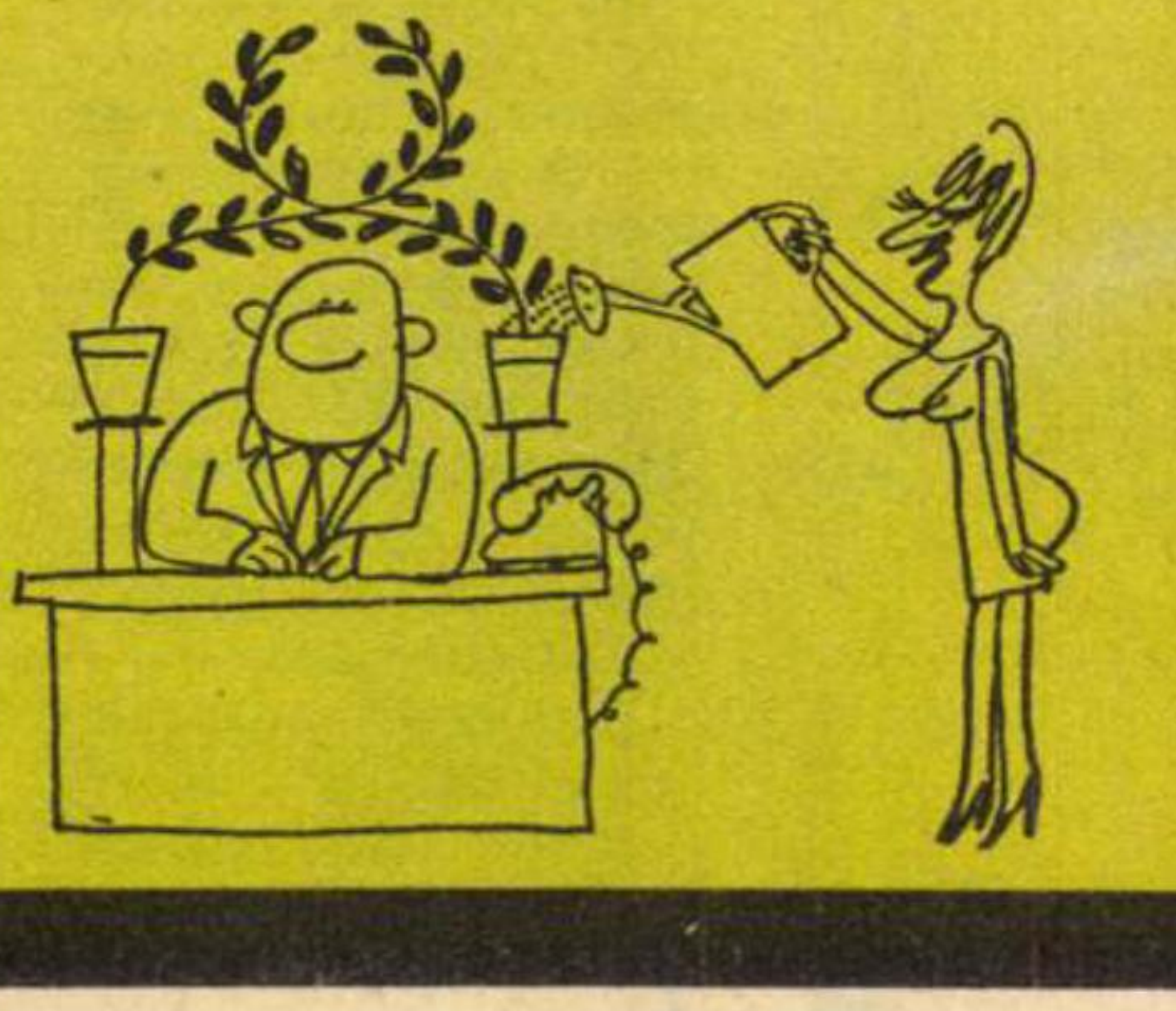

ZSÚFOLT A BUDAPESTI MŰVÉSZETI HETEK PROGRAMJA

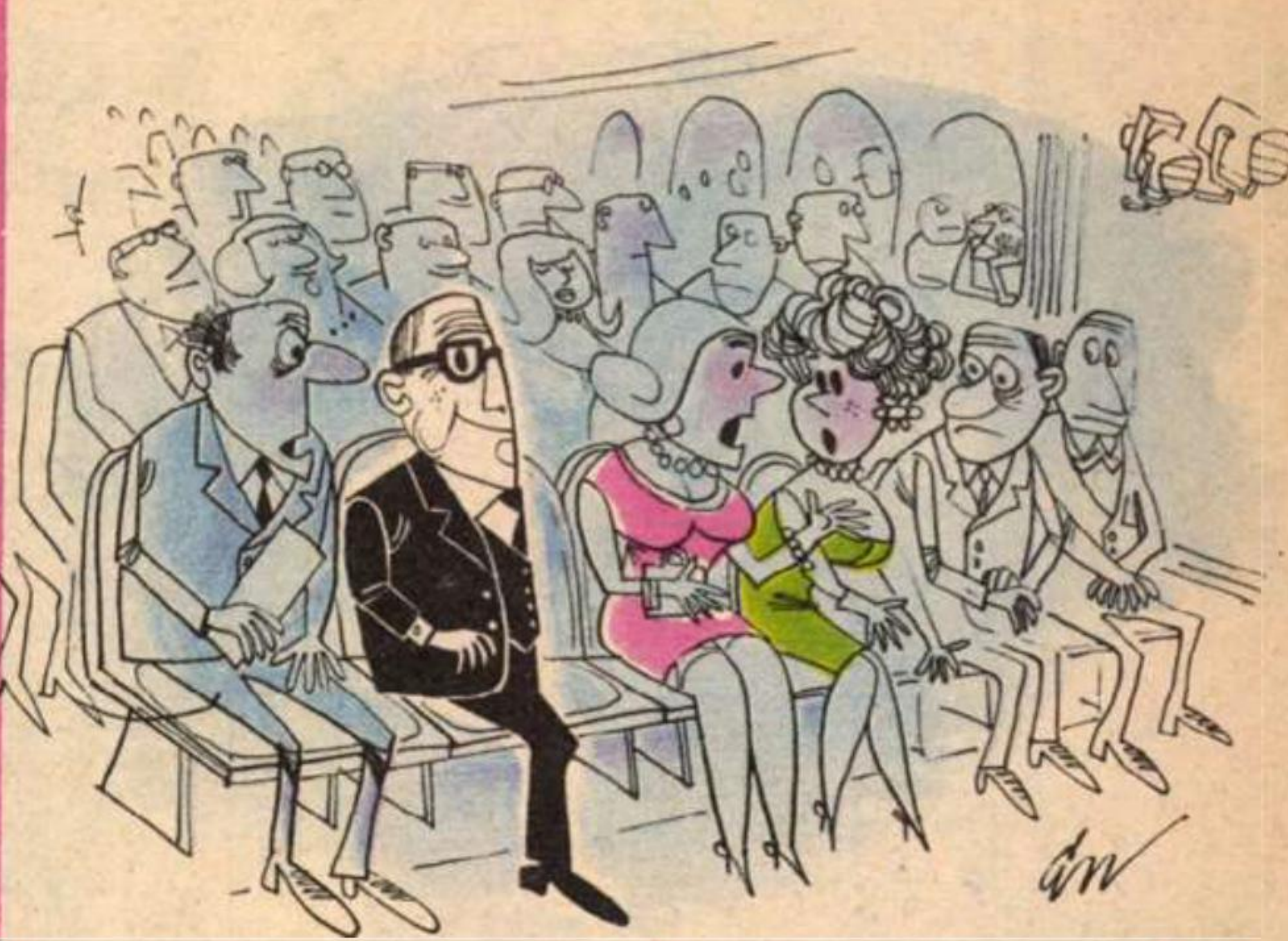

– A férjem másik fele az Operaházban ül.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

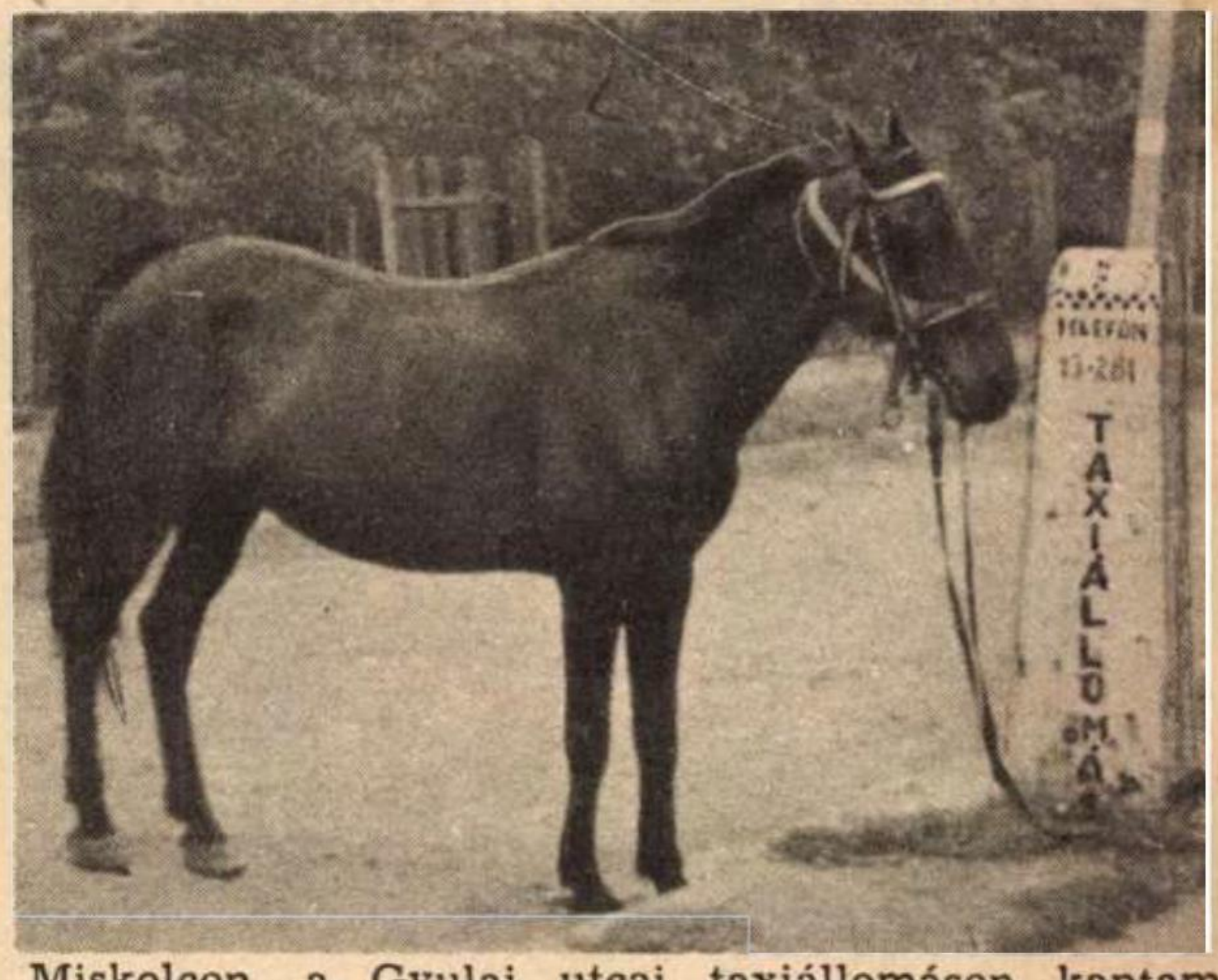

Miskolcon, a Gyulai utcai taxiállomáson kaptam lencsevégre ezt az egy lóerejű közlekedési eszközt.

K. A.
Miskolc
III. ker. Bulgárföld

JÓSZÍVŰ ASSZONY

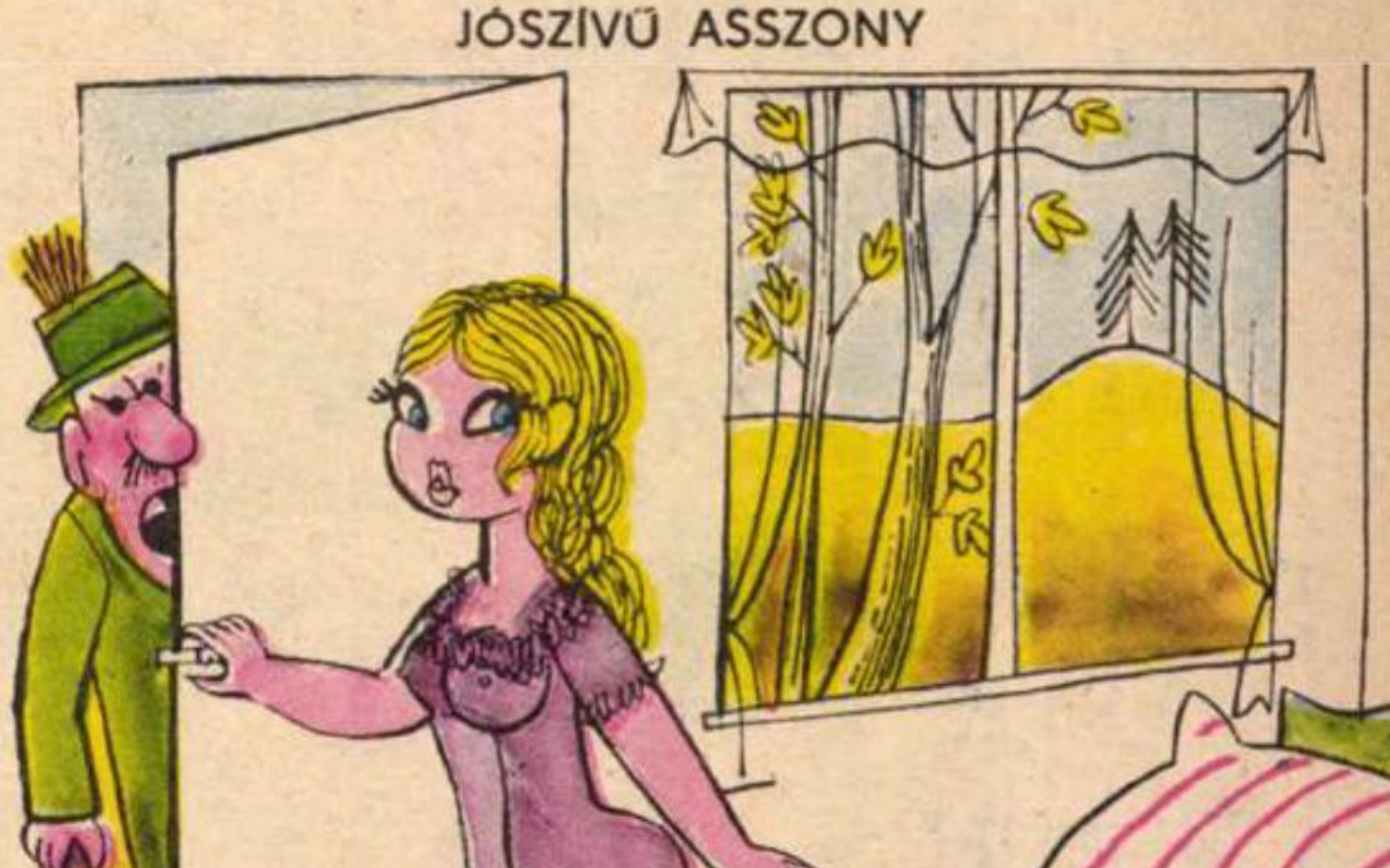

– Már megint elbújtattál valakit?!
– Pszt! Csak egy szarvast a vadászok elől.

Minik

HETEK

Öregek Hete, Művészeti Hetek, Rongygyűjtő Hetek, Borászati Hét, Vasgyűjtő Hetek, Édesség Hét...

Ha ez így megy tovább, megérjük, hogy lesz olyan hétköznapunk, amelyre két-három különleges hét is esik!

ÉRINTHETETLENEK

Érdekes cikket olvastam a minap az indiai érinthetetlenek kasztjáról. Tagjait „az isten fiainak" nevezik, mégis a társadalom legalsóbb rétegét alkotják, rettenetesen nehéz körülmények között élnek.

Nálunk is majd minden munkahelyen vannak „érinthetetlenek", klikk-tagoknak hívják őket, de hála fejlettebb társadalmi berendezkedésünknek, ez a megkülönböztetés nem válik kárukra, ellenkezőleg...

TÖRPE MOZLIM

— Ez ugye csak egy korcs? — kérdezte leplezetlen megvetéssel a gyerek és végigmérte az én Kormosomat.

Az ő póráza végén ugyanis egy gyönyörű boxer-kölyök fickándozott.

Elöntött a pulykaméreg.

— Hát ide figyelj, öcsi! Az én kutyám valódi kinshasszai törpe mozlim. Egész Magyarországon csak ez az egy darab van. Pénzben ki sem lehet fejezni az értékét!

A gyerek tátott szájjal hallgatja oktató szavaimat és mind tiszteletteljesebb pillantásokat vet Kormosra.

— És tessék mondani, bácsi, mitől olyan értékes ez a kutya?

A lejtőn nem lehet megállni.

— A bátorsága miatt! — mondom. — Nem fél senkitől és semmitől! A legnagyobb vadállatoktól sem! Akár az oroszlán ketrecébe is be lehet engedni!

— És akkor az oroszlán... mit csinálna vele?

— Mit csinálna? — vonom meg a vállam — Megenné. Ezért is nem engedem be. Na, szervusz.

— Kezit csókolom.

K. A.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 684464/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PESTI MŰSOR FALUN

„Vidám tarka est”-et hirdettek meg nemrég a falunkban, fővárosi művészek — köztük Koós János — fellépésével. A jegyeket elővételben elkapkodták (16 és 18 forintos árban!) és mindenki nagy várakozással tekintett a kellemesnek ígérkező szórakozás elé. Végre eljött a „nagy nap”, szeptember 24-e, eljött az esti fél nyolc óra, a kezdés időpontja —, de nem jöttek el a művészek. Nyolc órakor aztán mégis befutottak négyen. Konferanszié jött, s pihegve szólt: hamarosan jönnek a többiek is. akik jelenleg Mosonszentmiklóson (tőlünk kb. 32 kilométernyire) vannak! Közölte még, hogy Koós János, akinek a plakátra kiírt neve a legtöbb nézőt vonzotta a műsorhoz, annyira berekedt, hogy egy hang ki nem jön a torkán, épp ezért ő maga sem jöhetett el. Gondolom, nem kell leírni, hogyan fogadta a közönség ezt a bejelentést!

Háromnegyed kilenckor a konferanszié húsz perc szünetet „rendelt el”, majd eltűnt, mint a kámfor, társaival egyetemben. Egy és negyedórás „szünet” után végre befutott másik négy ember, és tíz órakor végre folytatódott a műsor. Bármennyire is igyekeztek akkor már a művészek, a közönség megkeseredett szájízét már nem tudták megédesíteni.

Hát ennyire lebecsülik a vidéki közönséget még ma is, a tévé korában? Akkor inkább maradunk a tévénél, ott legalább ugyanazt a műsort kapjuk, mint a pestiek: ha jó, ha rossz!

SIMON JÁNOSNÉ
járási tanácstag.
Levél

KOLLEKTÍV BÖLCSESSÉG

Karámos kicsi község, így aztán, amíg csak bokáig jártak az emberek a sárban, nem is vetettek rá ügyet. Hanem, amikor a latyak már a csizmaszáron átbukott, akkor némi panaszszavak kezdtek elhangzani itt is, ott is a községben. De a végső lökést a felocsúdáshoz tulajdonképpen az adta, hogy az egyik megyei vezető egy alkalommal már a falu szélén beleragadt kocsijával a sárba, amit persze a község vezetői sem úsztak meg szárazon. Így aztán Karámoson csakhamar megmozdult a közélet, nem kisebb leckét adva fel a helybeli korifeusoknak, minthogy miért sárosak az utcák a faluban, eltekintve az esőtől, amit emberfia nem állít meg, ha egyszer eleredt...

Először a tsz-ben került napirendre a kérdés. A vezetőség — Kis Pista, Nagy Pali, Kovács Lala, Horváth Jani és Szabó Józsi — minden oldalról alaposan meghányta-vetette a dolgot és határozat is született: „...Maholnap újra visszatérhetünk az ökrösszekérhez, ha tovább növekszik a sár a községben. Ezzel kollektíven nem értünk egyet.” Aztán a nőbizottság vezetősége — Kisné, Nagyné, Kovácsné, Horváthné, Szabóné — foglalkozott a problémával, arra az elhatározásra jutva: „...Minek tesznek ki a földművesszövetkezet kirakatába olyan takaros cipőket, ha a nagy sárban nem lehet viselni azokat? Ebbe egyetlen nő se nyugodhat bele Karámoson!” A földművesszövetkezet elnöksége pedig — Kis Pista, Nagy Pali, Kovács Lala, Horváth Jani és Szabó Józsi — ezt a szólamot fújta a közélet kórusában: „...Valamit feltétlenül tenni kellene, már csak a zavartalan forgalom érdekében is.”

A tanács gazdasági állandó bizottságának agilis tagjai — Kis Pista, Nagy Pali, Kovács Lala, Horváth Jani és Szabó Józsi — természetesen megint más szemszögből nézte a dolgokat és ülésük jegyzőkönyve is ezt fejezte ki: „...A legtöbb választókerületben aziránt érdeklődnek tanácstagjainktól, mikor hozzák már rendbe a község útjait; a mi kérdésünk is az tehát a tanács végrehajtó bizottságához, van-e már valami elképzelése e döntő láncszem megragadására?” És a végrehajtó bizottság ülésén, amelyen mint vb-tag Kis Pista, Nagy Pali, Kovács Lala, Horváth Jani és Szabó Józsi vett részt, végül is ez a határozat született: „...Az elképzeléseink megvannak, már csak néhány százezer forintra, kőre, betonra, gépekre, útépítő munkásokra lenne szükség...”

Mikor aztán a községből ily szépen egybefolyt a kollektív bölcsesség, a tanács elnöke bement Burnyák kartárshoz, a gazdasági előadóhoz, hogy nála tudakolózzék a leglényegesebbről:

— Mondd csak, Elek, mennyi pénzt tudnánk kiszorítani erre a frányа útépítésre?

— Sajnos, elnököm, már egy vasunk sincs! A Főtérre épített zenélő szökőkút mindent elvitt...

— Öreg hiba — dünnyögte a tanácselnök. — Akkor majd az elkövetkezendő időszakban...

Azóta is várják az emberek Karámoson, hogy a sár végre térdig érjen, jelezve ezzel nyilván az „elkövetkezendő időszak” kezdetét, s hogy újra megmozdulhat a közélet, kollektív bölcsességük szülőanyja.

Németh Géza

PÁLYAVÁLASZTÁSI GONDOK

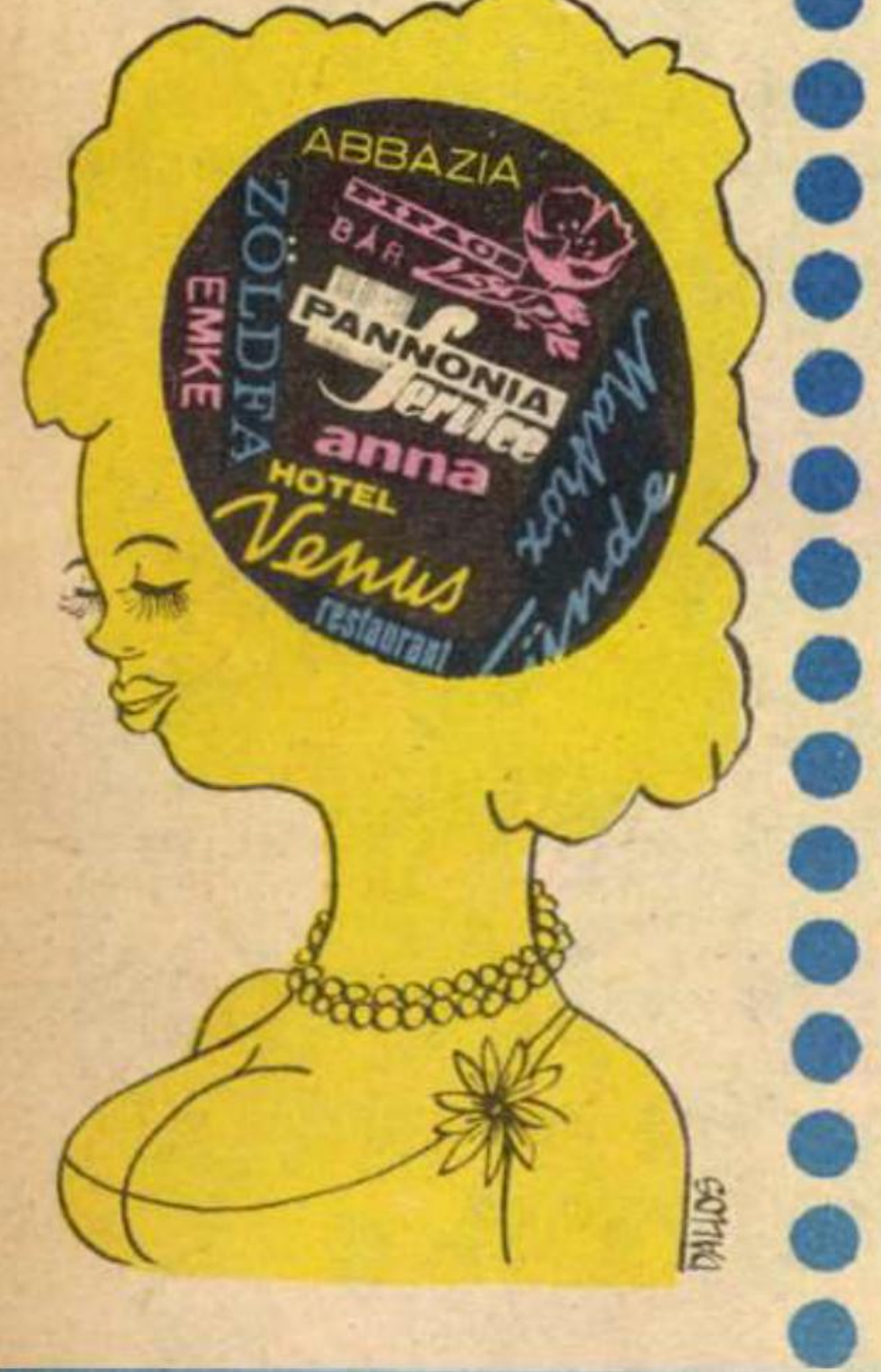

VÉDEKEZÉS

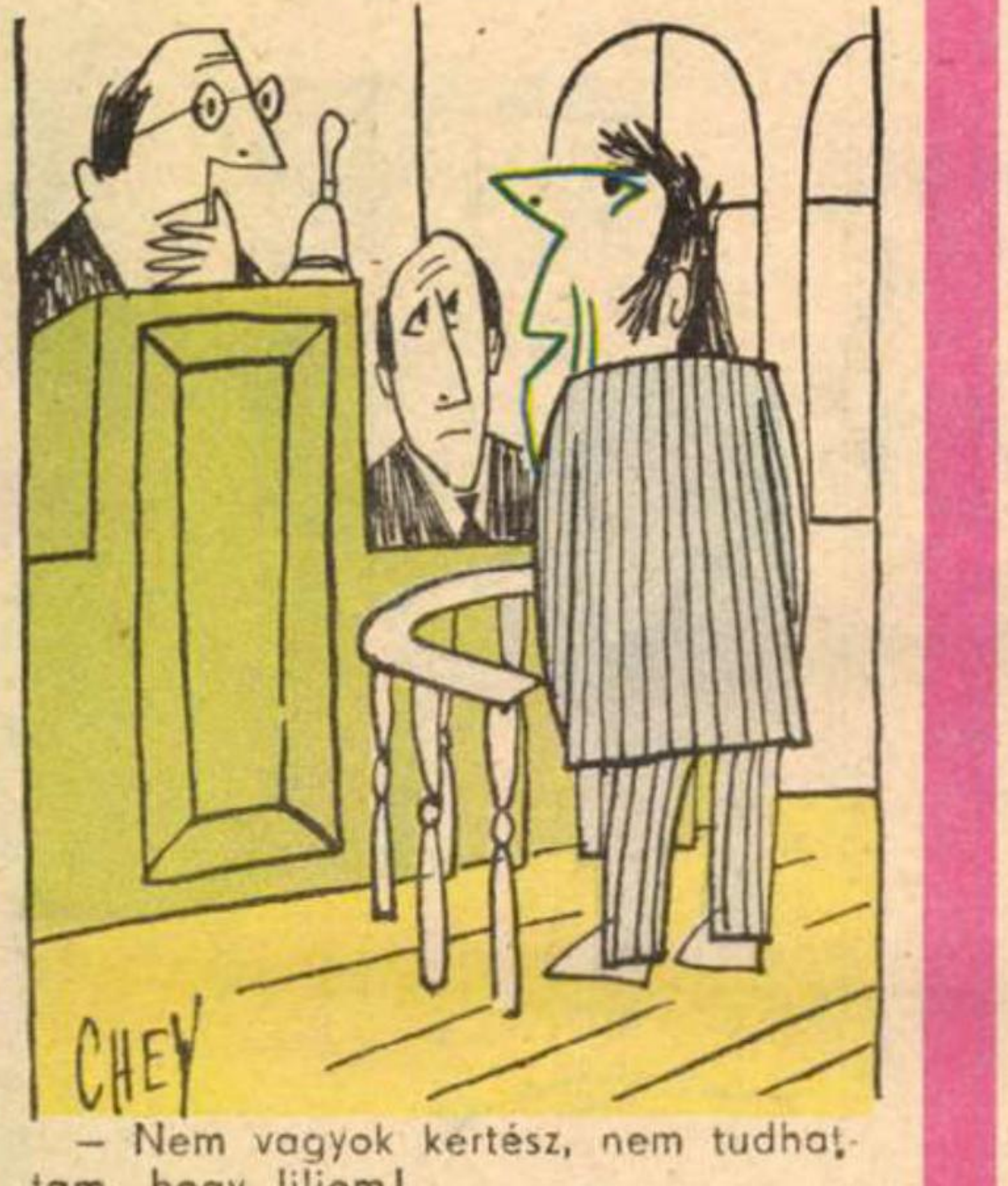

– Nem vagyok kertész, nem tudhattam, hogy liliom!

RÉBUSZ

40. sz. rejtvényünk megfejtése:

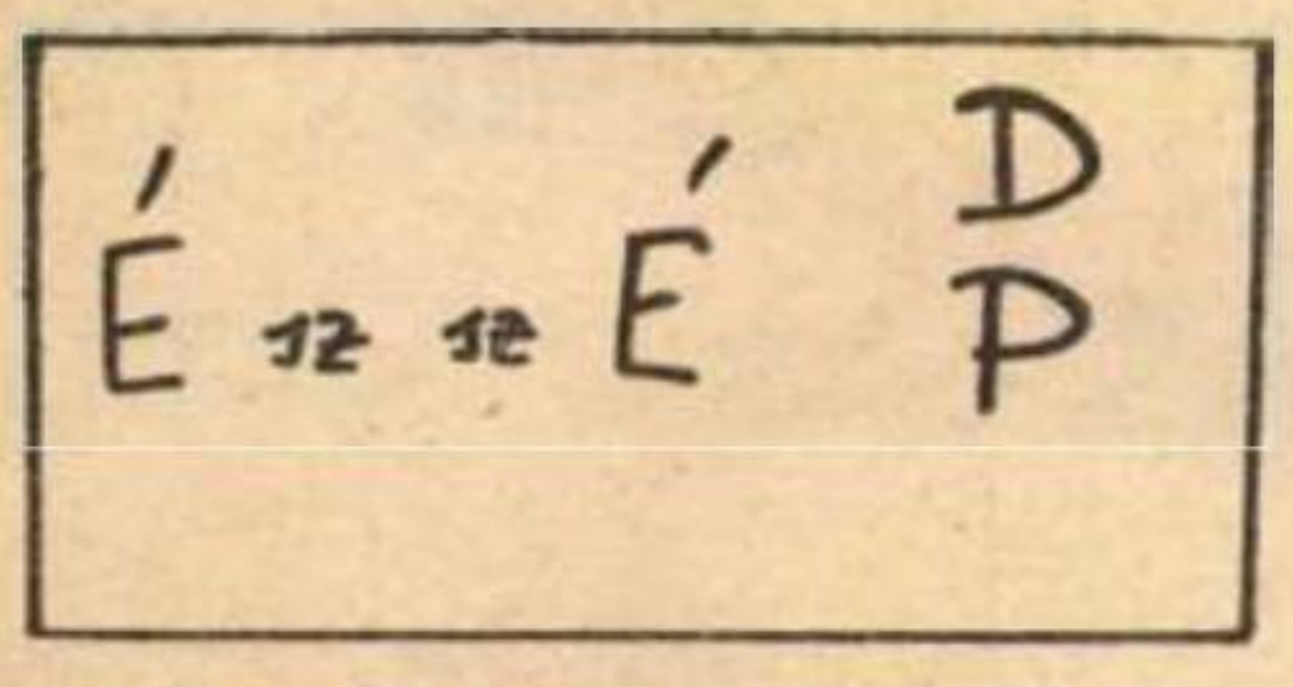

Két szék közt a pad alatt

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Eőri Ferenc, Páli, Árpád u. 2.
Papp Gábor, Miskolc, II., Kun Béla u. 143/a.
Halmi Zoltán, Budapest, XVI., Eperjes u. 7.

42. REJTVÉNYÜNK

ÉS ÉS ÉS ÉS EDD NE NE NE NE NE

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb október 25-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

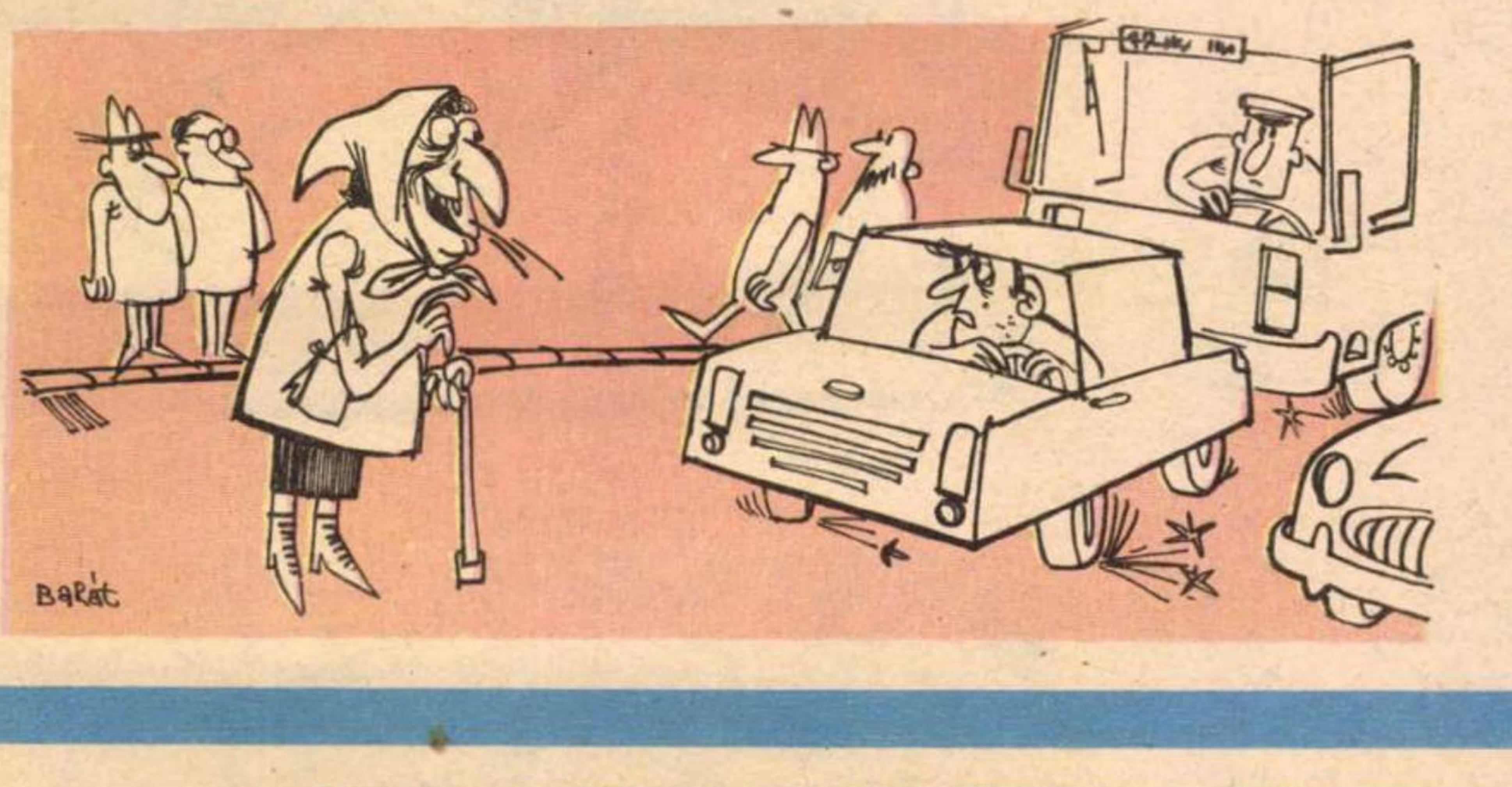

NEPMESE – MAI VALTOZATBAN

– Szerencséd, édes fiam, hogy öreganyádnak szólítottál, különben eléd léptem volna!

A MEGALKUVÓ

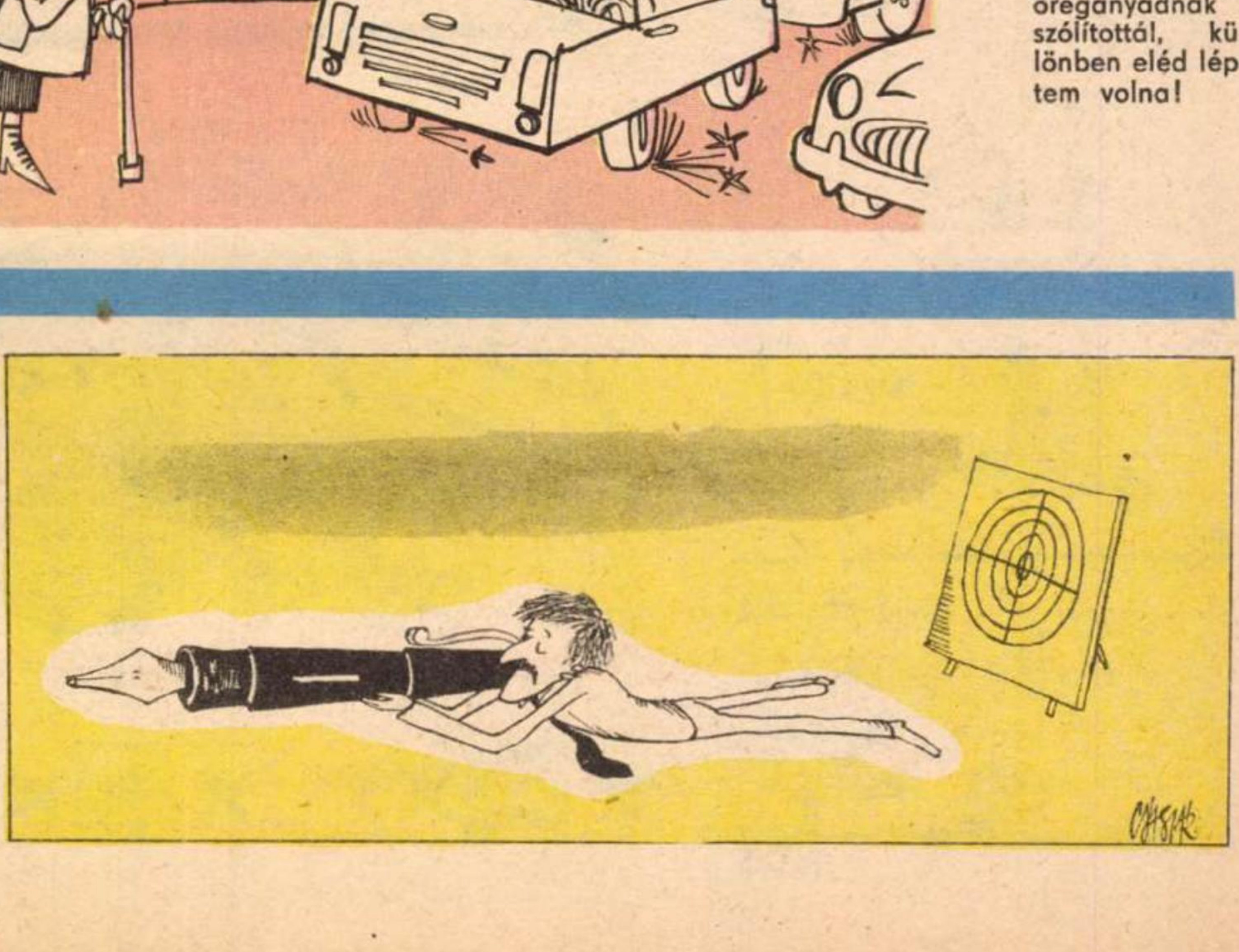

BALSZERENCSE

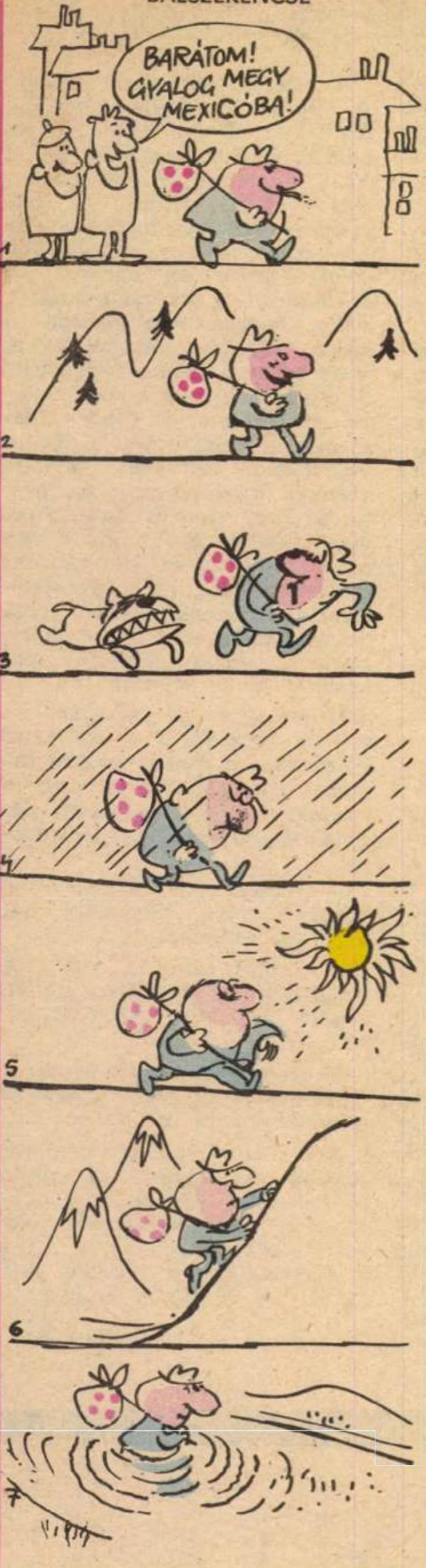
BARÁTOM! GYALOG MEGY MEXICÓBA!
1
2
3
4
5
6
7
8
9
MEXICO
10
STADION
MINDEN JEGY ELKELT
11
SADKI

TECHNIKAI SZÜNET

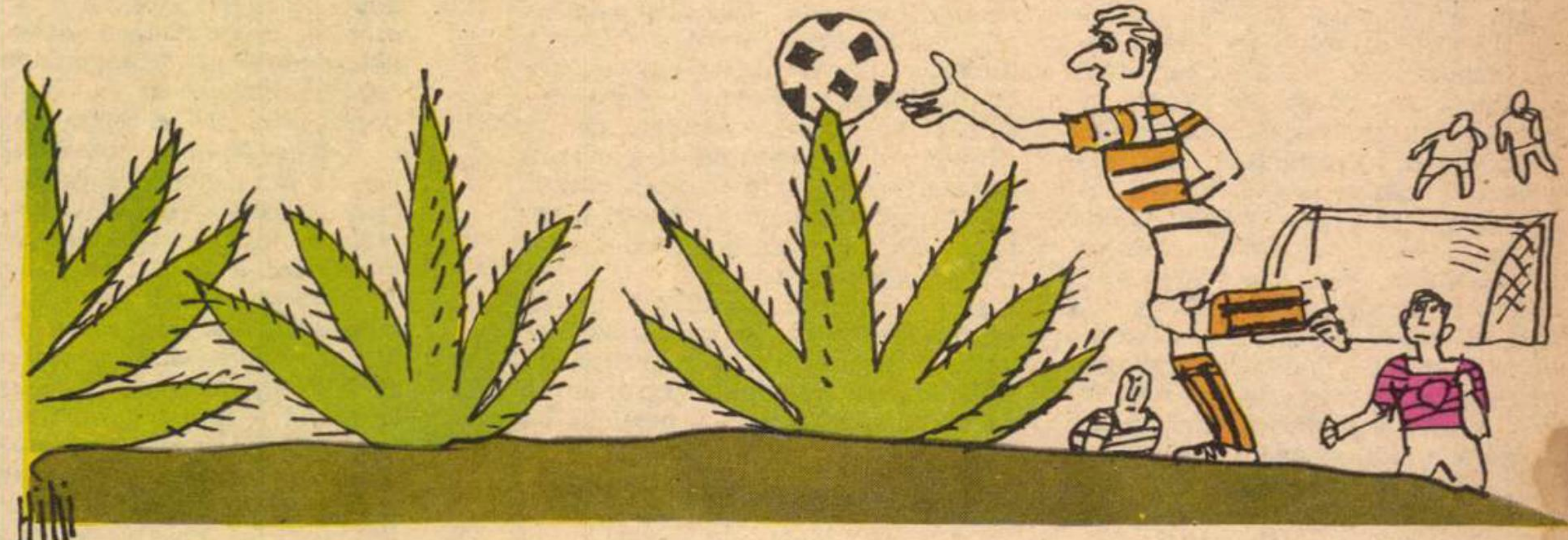

KALODÁBAN

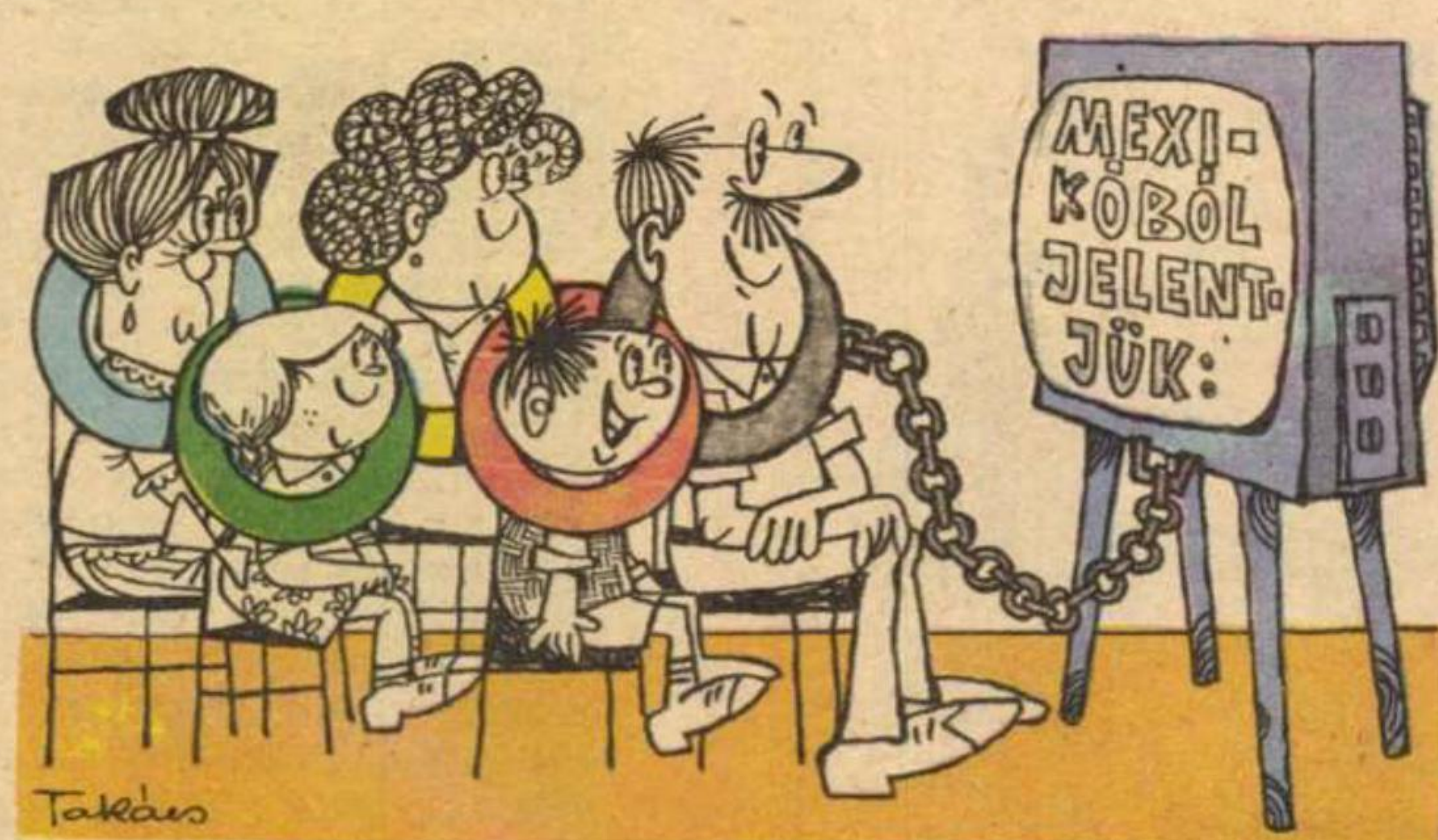
MEXI-KÓBÓL JELENT-JÜK:
Takács

VADAK A MEXIKÓI LOVAK

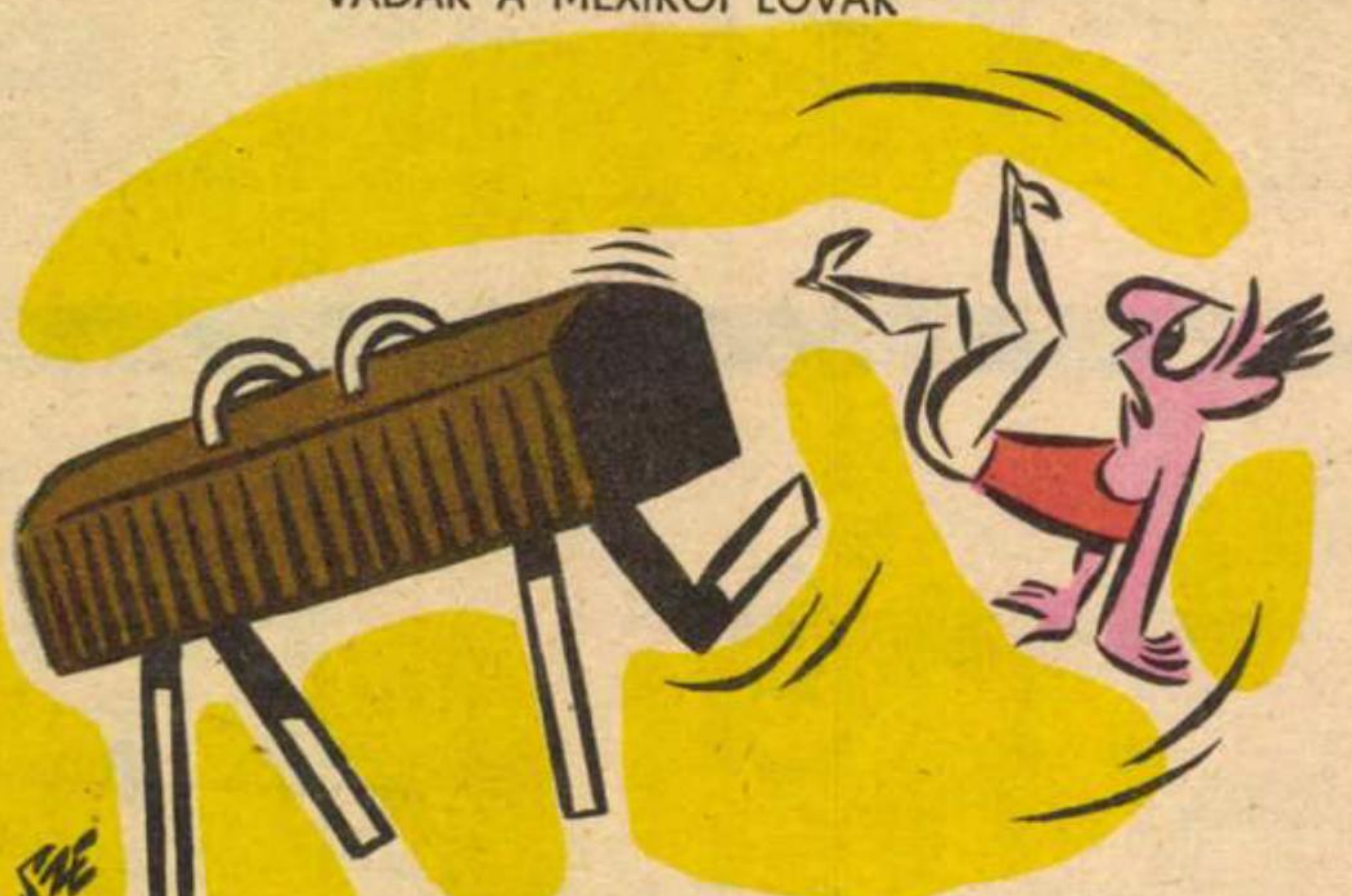

MEXIKÓVÁROSBAN

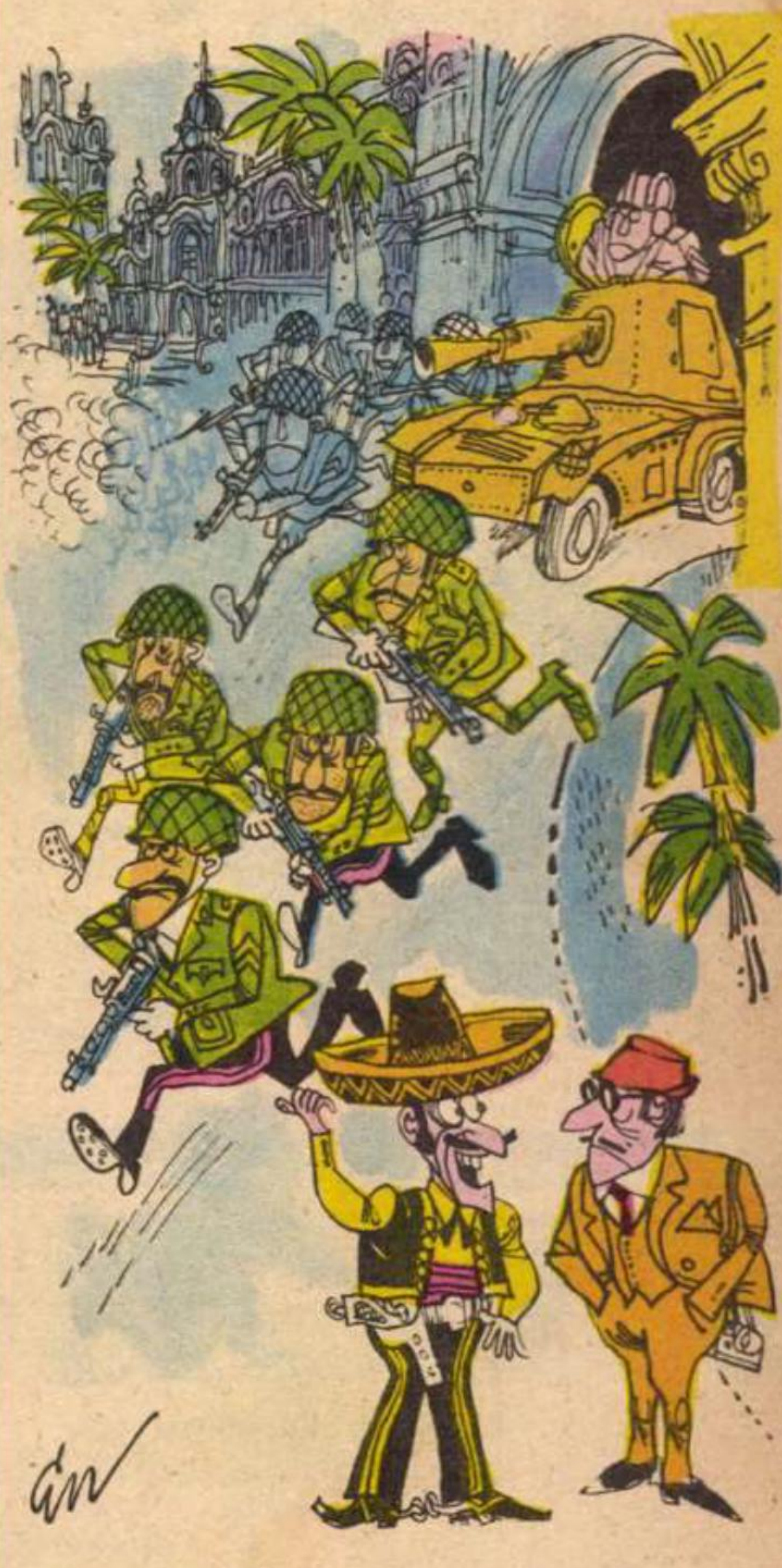

– Azt hiszik, hogy megint lőttek ... Pedig csak a százméteres síkfutást indították ...

SORSTÁRSAK

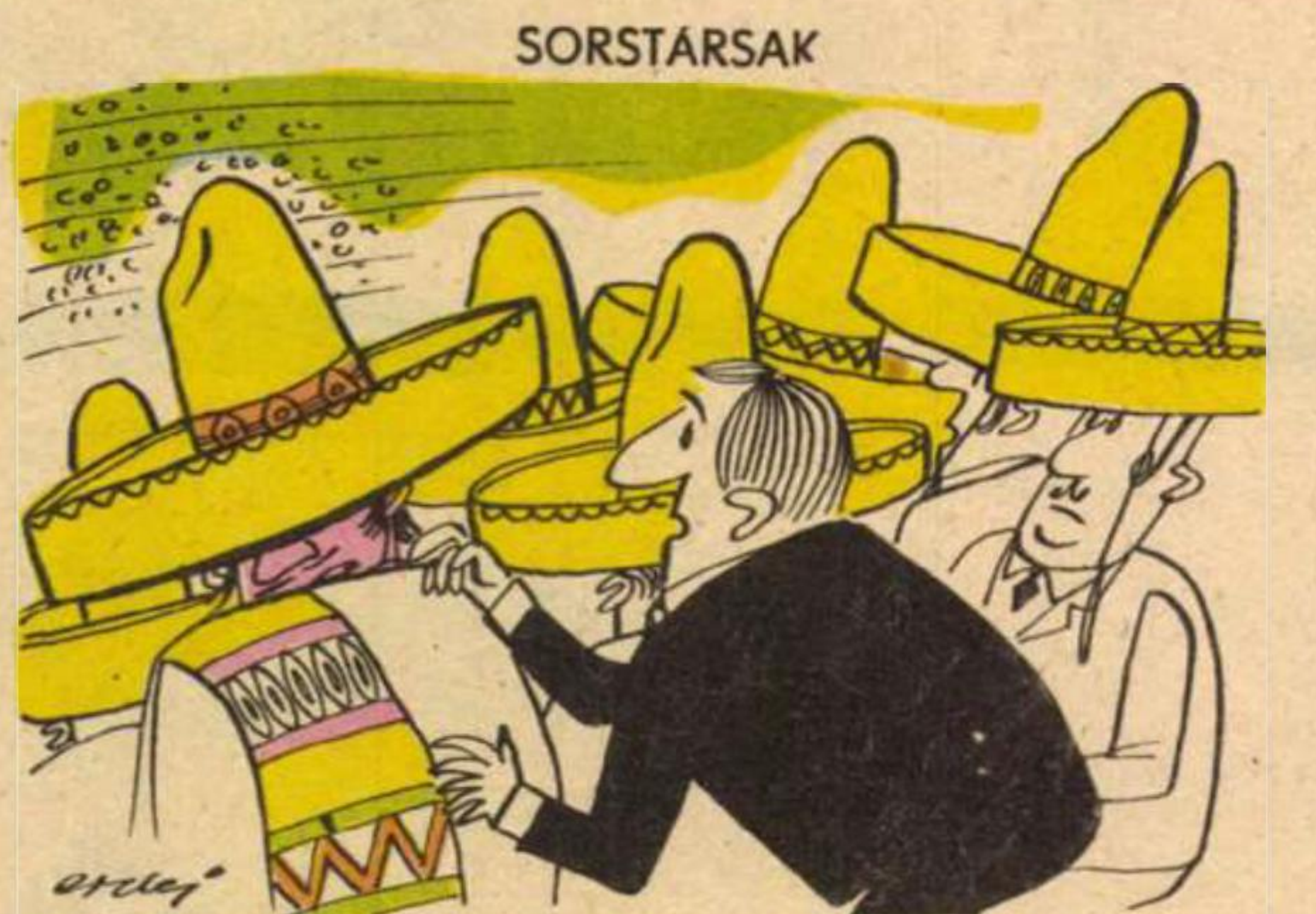

– Bocsánat, nem látok a kalapjától!
– Én sem!

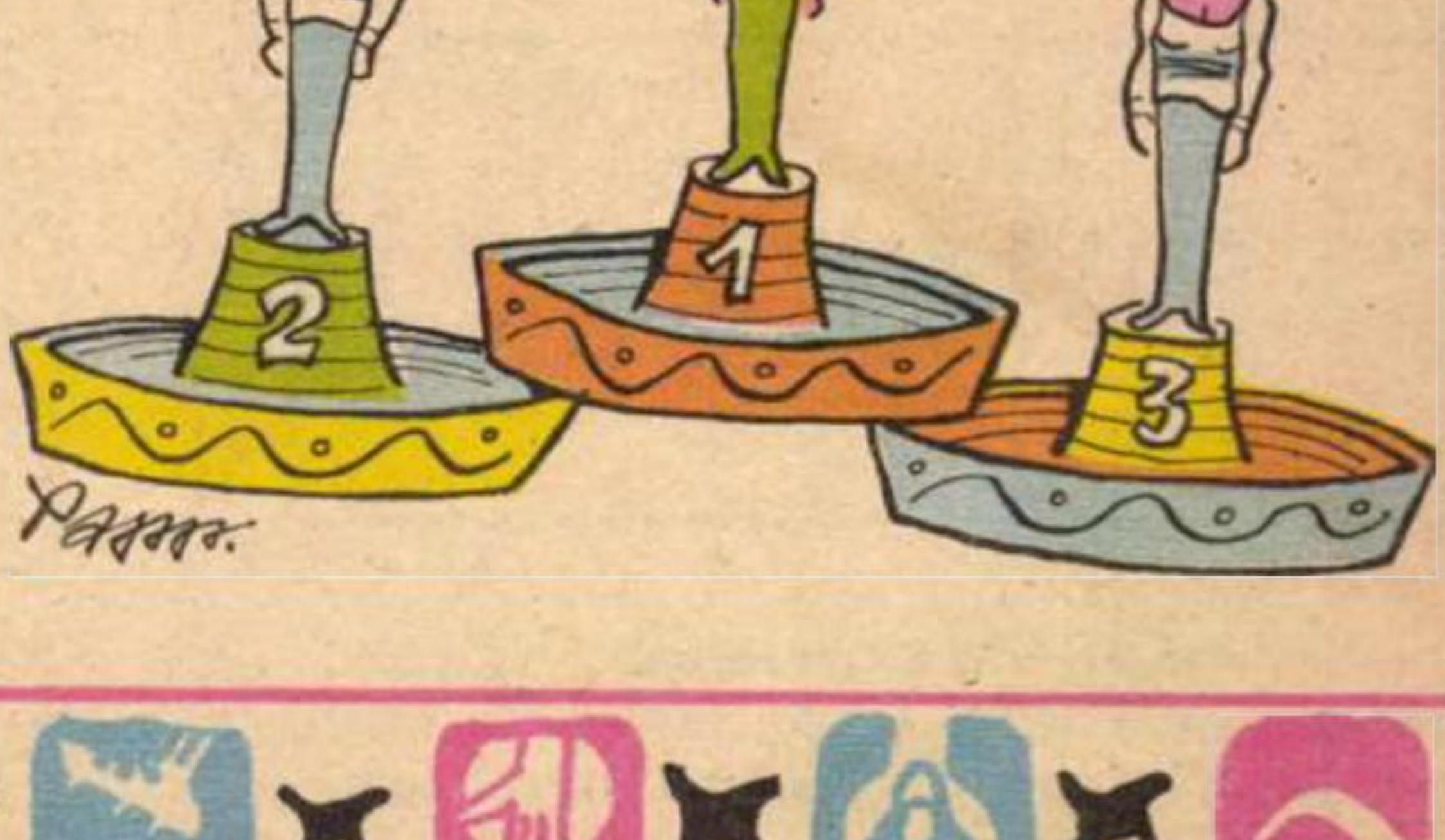EREDMÉNYHIRDETÉS